

Hedvig Lagerlöf

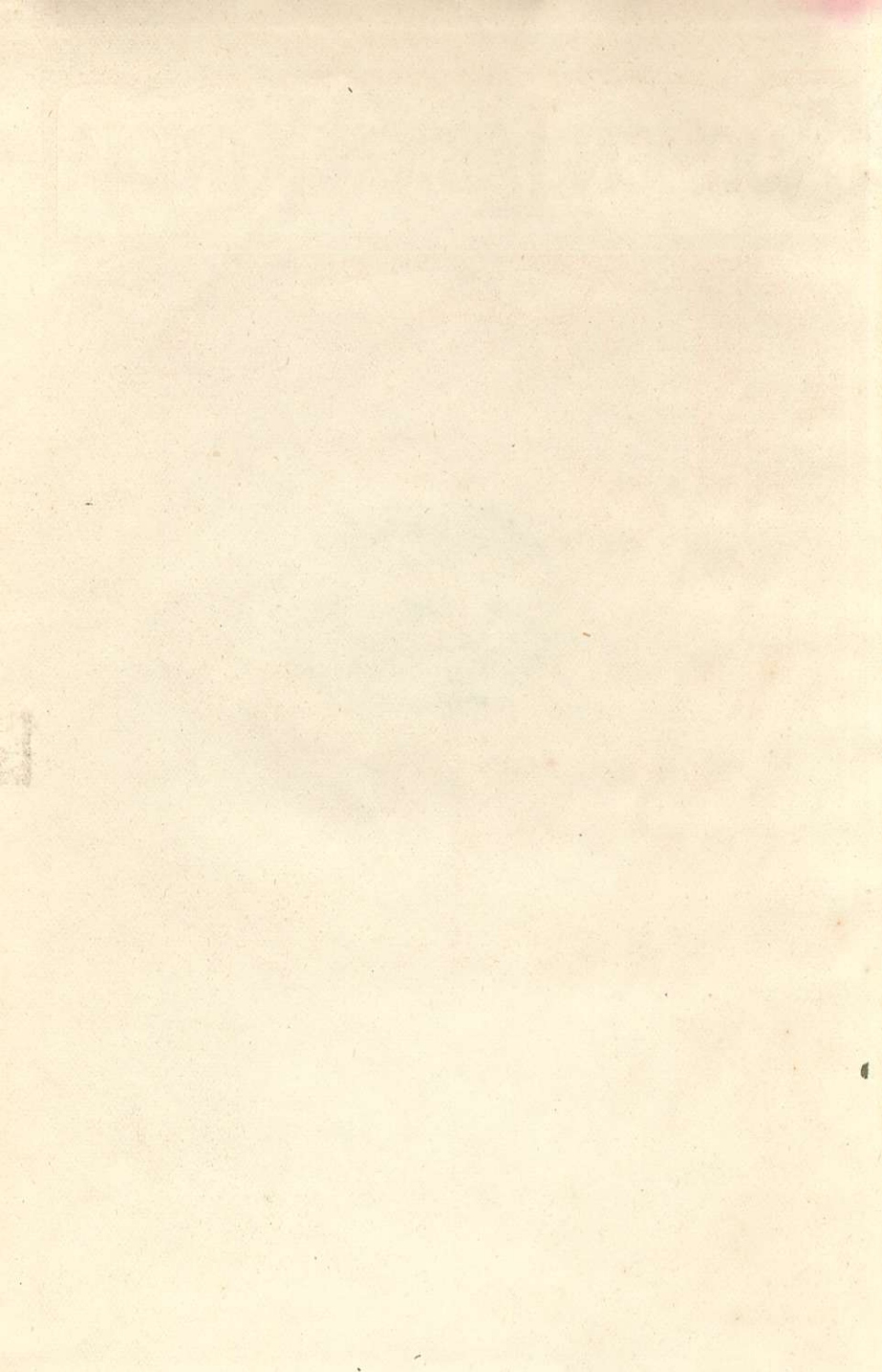

Satuprinssi

10

SUOMEN LASTEN KIRJOJA

HEDVIG LAGERLÖF

SATUPRINSSI

SUOMEN LASTEN KIRJOJA X
KOLMISOINNUN TOIMITTAMA SARJA

SATUPRINSSI

SATUPRINSSI

PIENOKAISILLE KIRJOITTI

HEDVIG LAGERLÖF

SUOMEN LAPSILLE SUOMENSI

KLARA VÄNTTINEN

KUVAT PIIRTÄNYT AXEL SJÖBERG

PORVOOSSA, 1911
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

SATUPRINSSI

FINNOKAISHE KIRJOTTI

HEIDIG LAGERLOF

ALONKA LAINE SE SUOMEN

STARA VARTTUNEN

THE FINNISH LEXEL ZIGBERS

PORVOOSSA 1911
SANOMALEHTI O.-Y. UUSIMAAN KIRJAPAINOSSA.

Satunmaa.

„Sano, saanko sua kädestä taluttaa sadun ja unosen lumottuun maahan?“

Satumaassa on niin hyvä olla. Siellä aurinko kirkkaimmin heloittaa, siellä taivas on sinisempi ja ilma puhtaampi, kuin missään muussa maassa. Sinne tultua käy sydän niin kevyeksi ja mieli iloiseksi, siksi kaikki sinne ikävöivät. Niin, suuret ja pienet, vanhat, ja nuoret, rakastavat sitä maata, mutta enin kaikista rakastavat sitä lapset. — Eikä sinne olekaan vaikea päästä. Unahtaa vain hetkisen ajatellen sitä, niin on tuossa tuokiossa perillä. — Unahtakaammepa nyt — niin olemme siellä.

Satumaassa asui kerran kuningas ja kuningatar, joilla oli yksi ainoa pikku lapsi, nimeltä Alvi-prinssi. He hallitsivat suurta valtakuntaa ja monen monituisia aarteita, he asuivat muhkeassa linnassa ja saivat kaikki mitä vain sormellaan osoittivat. Mutta niin olivat he tottuneet kaikkeen siihen loistoon ja komeuteen, joka heitä ympäröi, ett'eivät sitä edes koskaan ajatelleet. Ainoa, johon heidän sydämensä oli kiintynyt, oli heidän pikku poikansa. Ja koskapa he häntä hellien rakastivat, olivat he alituudessa pelossa, ett'ei hänelle vain mitään

pahaa tapahtuisi. He olisivat varmaankin kapaloineet pikku prinssin pumpuliin tahi säilyttäneet häntä lasikaapissa, jos siitä vain olisi ollut apua. Mutta nähkääs, se ei käynyt päinsä, sillä tarvitsihan Alvi-prinssi ilmaa ja aurinkoa, niinkuin muutkin pojat, tullakseen voimakkaaksi ja reippaaksi.

Pikku Alvi-prinssi oli hieman omituinen. Hän ei näet pitänyt suurtakaan lukua siitä, että oli prinssi. Saatuaan kaikkein ihmeellisimpiä leikkikaluja, jommoisia ei kellään muulla koko Satumaassa ollut ja hetken niitä tarkasteltuaan, hän heitti ne nurkkaan, johon ne saivat jäädä. Sen sijaan hän kaiken päivää leikkitteli kävyillä, näkinkengillä ja pikku kivillä, joita oli maasta löytänyt. Hän oli aivan väsymätön järjestämään niitä pitkiin riveihin ja antamaan niille nimiä. Kiviä hän nimitti hevosiksi, käpyjä lehmiksi ja näkinkenkiä lampaksi, sitten hän pisti tikun maahan, sanoen sitä paimeneksi, joka kaitsi kuninkaan suurta karjalaumaa. Ylt'ympäri näitä eläimiään hän istutti maahan pieniä oksia: ne olivat metsän korkeita puita, ja muuan isompi kivi oli olevinaan vuori.

Ja kun Alvi-prinssi kultasuitsin hopeasatulassaan ratsasti pienellä hevosellaan kaikkien Satumaan poikien kateeksi, huusi hän kuninkaalle: „Oi isäni, kunpa edes kerran saisin ratsastaa suitsettomalla hevosella tuolla vihreällä niityllä.“

„Onpa aivan ihmeellistä, kuinka pojallamme on alhainen maku“, sanoi kuningas eräänä päivänä kuningattarelle. „Luulisi hänen pikemminkin olevan kotoisin jostakin matalasta majasta, kuin komeasta linnasta.“

„Meidän täytyy kehittää hänen makuansa“, sanoi kuningatar, ja niin hän antoi hakea yhden kiinalaisen

satakielen. Tämä osasi esittää ihmeellisintä musiikkia, osasi kumartaa kuin aika veikari, nyökyttää päätään ja painaa siipensä sydämelleen. Kun satakieli hyppäsi pöydälle alkaen suorittaa temppujaan, riemuitsivat kuningas ja kuningatar, sillä he eivät mielestään koskaan olleet mitään näin hullunkurista nähneet. Alvi-prinssiä nauratti myöskin ja hetken hän sitä katseli, mutta ennen iltaa oli hän jo väsynyt satakieleen ja leikitteli taas rakkaine kivineen ja käpyineen.

„Kyllä kai hänen makunsa muuttuu, jahka hän kasvaa isommaksi“, lohdutteleikse kuningatar. Ja niin sai Alvi-prinssi edelleen leikkiä mielensä mukaan, kiinalaisen satakielen virittäessä liveryksiään linnan hoviniaisille.

Kuninkaan pidot.

Kuninkaan linnassa oli suuret pidot. Tuhansittain valoja loisti sekä sisällä että ulkona. Suuren, komean puiston käytävien reunustoilla paloi lukemattomia soihtuja ja lyhtytulet loivat loistettaan ruohikkoon. Kuu loi säteitään linnan valkeille marmoriseinille ja tähdet tuikkivat kuin lukemattomat silmät öisen sinisellä taivaalla.

Isossa valtaistuinsalissa, jonka kullanhohtavilla seinillä jalokivet kimaltelivat, istuivat kuningas ja kuningatar valtaistuimillaan ja heidän vieressään Alvi-prinssi pieni kultakruunu päässään.

Eipä ollut pikku prinssin mielestä kovinkaan helppo kruunua kantaa. Hänen täytyi näet istua niin

hiljaa ja suorana, että kun joku puhutteli häntä, sai hän vain hyvin varovasti kääntää päätään, ikäänkuin hän olisi ollut sellainen porsliinukke, jolla on liikkuva pää. Kovin teki hänen mielensä ottaa kruunu päästään, mutta sitäpä hän ei uskaltanut, koska kuningatar itse oli sen siihen asettanut.

Jäykkinä ja suorina istuivat hoviherrat ja hovinaiset pitkin seinämiä asetetuilla istuimilla ja suuressa salissa tungeskeli lukematon joukko ihmisiä. Jokaiselle tarjottiin hienon hienolla viinillä reunoja myöten täytetty hopeapikari.

Vihdoin nousi kuningas seisomaan ja sanoi: „Olen tänään kutsunut teidät tänne valtakuntani eri osista, neuvotellakseni kanssanne poikani kasvatuksesta. Tähän päivään saakka on Alvi-prinssi saanut temmeltää leikeissään kedon kukkaisella nurmella. Aurinko on ruskettanut hänen poskensa, hän on terve ja voimakas, ja vallaton ilo loistaa hänen veitikkamaisista silmistään. Tämä kaikki on meistä varsin hyvä, mutta nyt, kun hän on jo täyttänyt kahdeksan vuotta, täytyy hänen myöskin oppia jotakin hyödyllistä. Nouse seisomaan, poikani, ja sano kansallemme tahtovasi oppia juuri sitä, joka on hyödyksi ja siunaukseksi maallesi.“

Alvi-prinssi nousi seisomaan ja katseli ihmetellen ympärilleen. Hän ei tosiaankaan tiennyt mitä hänen olisi pitänyt sanoa, tahi miksi hän oikein halusi tulla. Mutta juolahtipa hänen mieleensä yht'äkkiä kuinka vallattoman iloisia pikku nuohoojapojat olivat juostessaan pitkin linnankattoa, ilakoiden keskenään ja niinpä hän täyttä kurkkua huusi: „Isä, salli minun ruveta nuohoojapojaksi!“

Hetken valittiin äänettämyys suuressa salissa, mutta sitten alkoivat kaikki hovinaiset kiivaasti liehuttaa

viuhkojaan ja hoviherroja yskitti niin kauheasti, aivan kuin jotakin olisi heidän kurkkuunsa takertunut. Mutta salin alapäässä, kaukana oven suussa nauroi kuninkaan hovinarri niin makeasti, että oli aivan kaksin kerroin.

Silloin rypistyi kuninkaan otsa ja hän oli kovin suuttunut. Hän kalpeni ja punastui vuorotellen, vihdoin hän tarttui tuimasti pikariinsa, kohotti sitä ja puhui kauas kaikuvalla äänellä:

„Meidän kuninkaallinen tahtomme on, että Alvi-prinssi tästä hetkestä vieroitetaan leikeistään ja kasvatetaan oppineeksi mieheksi.“ Sitten hän tyhjensi pikarinsa viimeiseen pisaraan kaiken kansan seurattessa hänen esimerkkiään. Ja riemuiten huusivat kaikki: „Kauan eläköön kuningas ja kuningatar sekä Alvi-prinssi.“

Ei Alvi-prinssi oikein tajunnut, mitä oppineella miehellä tarkoitettiin, mutta sen hän vain käsitti, että jotain hirveän vaikeata se mahtoi olla. Rukoilevasti hän katseli vuoroin kuningattareen, joka istui silmät alas luotuina, vuoroin kuninkaasen, joka häntä ankarasti tarkasteli. Ensi kerran elämässään hänen pientä sydäntään ahdisti ja häntä oikein peloitti.

Samassa kuului melua oven suusta, jolloin kuningas heti käski palveliansa tiedustella mitä se oli. Silloin astui kuninkaan ylimmäinen puutarhuri valtaistuimen luo, kantaen ihanimmilla kukkasilla täytettyä jättiläiskoria, jonka hän varovasti asetti kuninkaallisten eteen.

Hän kumarsi syvään ja puhui kuninkaalle sanoen: „Herra kuningas, kansasi on tänään halunnut antaa lahjan pojalle. Sitä varten olemme koonneet ihanimmat kukat valtakuntasi eri osista ja alimmaisena korissa on suurin neli-apilas, joka on löydettävissä

koko Satumaasta. Neli-apilas näet merkitsee onnea, ja kaikkein meidän hartain toivomus on, että onnetar aina Alvi-prinssiä seuraisi.“

„Korissa liikkuu jotakin“, huusi Alvi-prinssi, joka oli sitä tarkoin katsellut. Kuningas, kuningatar ja koko hoviväki näkivät myös, että kukat aivan varmaan liikkuvat ja Alvi-prinssi kuroitti niin pikku kaulaansa, että kruunukin vierähti hänen päästään alas matolle. Mutta heti kiiruhti hän asettamaan sen paikoilleen.

„Astu esiin, poikani“, sanoi kuningatar, „ottamaan vastaan onnen-apilasta“. Alvi-prinssi totteli, mutta tuskin oli hän ennättänyt ottaa pari askelta, niin, ajatelkaa, kaikki kukat korissa siirtyivät syrjään, aivan kuin näkymättömän voiman vaikutuksesta. Kaikki hämmästyivät tavattomasti, kun äkkiä pieni, viehättävä lapsen pää kohottautui korin keskeltä. Alvi-prinssi riensi siirtämään kukat syrjään ja nosti ylös pikku tytön, joka hymyillen kietoi käsivartensa hänen kaulaansa. Siinä seisoi nyt Alvi-prinssi hämillään ja ujostellen, mutta kuitenkin hyvin iloisena. Ja ennenkuin palvelijat ennättivät rientää apuun, juoksi hän taakkoineen valtaistuimen luo, asettaen pikku tytön kuningattaren polvelle.

Salissa kuului tyytymätöntä nurinaa, mutta ylimäinen puutarhuri löi rintoihinsa, vakuuttaen, ett'ei hän suinkaan tiennyt, millä ihmeellisellä tavalla tyttö oli koriin joutunut.

Mutta kuningas ei lainkaan ollut vihainen. Hän päinvastoin iloitsi, kun kansa oli saanut jotakin muuta ajateltavaa ja armollisesti hän silitteli pienokaisen poskea. Kun hovinaiset tämän huomasivat, sanoivat hekin: „Kuinka ihmeen ihana lapsi!“ „Hän on kaunein kaikista kukista!“

„Mikä mahtanee hänen nimensä olla?“ tuumaili Alvi-prinssi, pitäen jättiläismäistä neli-apilastaan suuren sateenvarjon tavoin päänsä päällä.

„*Sinisilmäksi* nimitämme hänet“, sanoi kuningatar, ja se nimi hänelle sitten jäi.

Alvi-prinssin karkuretki.

Ei kukaan tiennyt mistä Sinisilmä oli kotoisin. Jotkut arvelivat, että kenties haikara oli tuonut hänet, mutta isä-haikara pudisti päätään, oikaisihe suoraksi ja painoi nokkansa rintahöyheniinsä aivan kuin olisi tahtonut sanoa: „Kenelläpä tässä olisi aikaa hommailla ihmislasten kanssa, kun omissanikin on yllin kyllin työtä.“ Hän oli näet rakentanut pesänsä kuninkaalliselle katolle. — Toiset tiesivät kertoa, että haltiattaret olivat hänelle laittaneet vuoteen kukkaskoriin, ja sitä kuningatarakin mieluimmin uskoi. Hän oli heti ensi hetkestä kiintynyt pienokaiseen ja oli kovin peloissaan, ett'ei vain kukaan tulisi tyttöstä noutamaan, väittämällä häntä lapsekseen.

Kukaan ei siis päässyt selvyYTEEN siitä, mistä Sinisilmä oli tullut, mutta varmaa oli kuitenkin, että joku hyvä haltiatar oli hänen kehtoansa tuudittanut. Sillä suloinen hän oli. Hänellä oli punaiset posket ja lumivalkoinen iho, hänen kutrinsa olivat kullankeltaiset ja hänen siniset silmänsä sädehtivät niin ihmeellisesti. Hänen naurunsa helähteli kuin ihana soitto, ja opittuaan kävelemään hän kulki kevyesti kuin tanssien eteenpäin. Päivänpaisteisen valoisa oli hän

mieleltään sekä hyvä ja ystävällinen kaikille. Sentähden jokainen häntä heli ja rakasti, ja kuningatar otti hänet aivan omaksi lapsekseen.

Alvi-prinssi rakasti Sinisilmää, aivan kuin tämä olisi ollut hänen oma pikku siskonsa, ja mielellään olisi hän leikkinyt pikku tytön kanssa, mutta siihen hänellä oli niin vähän aikaa. Hänet oli näet eroitettu leikeistään, sillä hänestä piti tulla oppinut mies. Niin oli kuningas itse sanonut koko kansan kuullen. Heti juhlan jälkeisenä päivänä oli näet kuningas lähettänyt noutamaan kaikki valtakuntansa viisaat miehet, niistä valitakseen opettajan pojalleen. He kokeilivat yksi toisensa jälkeen, mutta ei kukaan onnistunut. Kun aurinko kirkaana heloitti ja linnut livertelivät linnan ikkunain ulkopuolella, eivät he millään keinoin saaneet prinssin ajatuksia kiintymään paksuihin, tomuisiin kirjoihin, jotka olivat auki hänen edessään. Ja pidettyään hänelle pitkiä esitelmiä pyysivät he prinssiä kertomaan mitä oli oppinut, mutta prinssi parka olikin unhoittanut kaikki ja nukkunut kirjainsa ääreen.

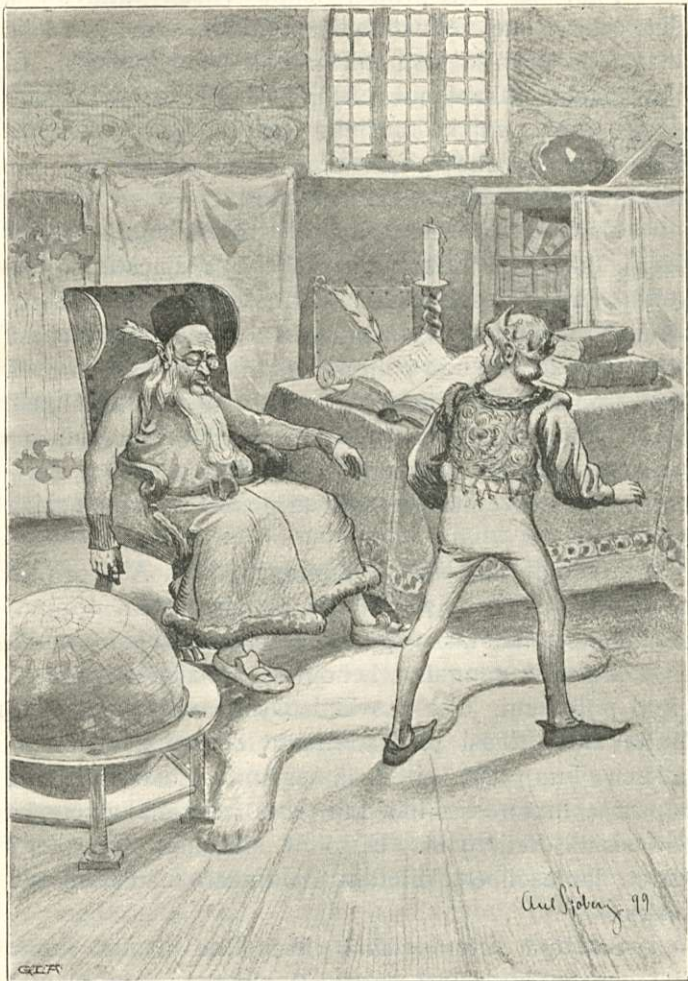
Vihdoin sai Alvi-prinssi oikein ankaran opettajan. Tämä oli vanha, koukkunenäinen ja terävisilmäinen mies. Hän oli kuivettunut ja sormet hänellä olivat luisevan pitkät. Alvi-prinssiä oikein puistatti häntä nähdessään, mutta samalla tämän hullunkurinen ulkomuoto häntä makeasti naurattikin.

Koulumestari toi mukanaan suuren vitsan, jonka asetti opettaessaan viereensä pöydälle. „Mikä tuo on?“ kysyi Alvi-prinssi, sillä sellaista hän ei ollut koskaan ennen nähnyt.

„Se on vitsa“, vastasi koulumestari.

„Mitä sillä tehdään?“

„Sitä tanssitetaan laiskurin selässä“, kuului vastaus.

Alvi-prinssi karkaa nukkuvan koulumestarin luota.

Pian sai Alvi-prinssi tehdä vitsan tuttavuutta, eikä hän toiste tiedustellutkaan mihin sitä käytetään.

Siitä päivästä asti tuli hän hyvin valppaaksi. Ei hän enään nukahtanut kirjojensa ääreen, vaan istui aivan hiljaa, vaikka aurinko heloitti ja pikkulinnut livertelivät hänelle: „Tule ulos, tule luoksemme, tule auringonpaisteiselle kukkaiskedolle!“

Kun Alvi-prinssi oli neljä pitkää vuotta ajanut tietoja päähänsä alkoi hän sekä koulumestarin että kuninkaan mielestä oikein kunnostautua. Ei ollut yksikään kaksitoista vuotias poika koko Satumaassa takonut päähänsä niin paljon viisautta kuin Alvi-prinssi. Vaikeimpiinkin arvoituksiin, joita kuningas hänelle lateli, osasi hän heti vastata. Mutta kuningatar pudisti surullisena päätään sanoen: „Minnekkä lienevät Alvi-poikamme terveyttä punoittavat posket ja iloinen mieli joutuneet?“

„Odota vain, sanoi kuningas, kun Alvi-prinssi on täyttänyt viisitoista vuotta on hän kyllin oppinut ja silloin saa hän taas vapaasti liikkua mailla ja metsissä.

Mutta kuningatar kehoitteli poikaansa sanoen: „Syö poikasi, jotta kasvat isoksi ja voimakkaaksi!“ Mutta Alvi-prinssi oli kadottanut ruokahalunsa sen jälkeen kun hän ei enää saanut juosten leikkiä vapaassa luonnossa, hän kun istui melkein kaikki päivät sisälle teljettynä. Ei ollut siitäkään apua, että hänen lautaselleen laitettiin Satumaan maukkaimmat herkut.

Sattuipa sitten eräänä päivänä se tavaton ihme, että itse koulumestari nukahti tuolilleen. Alvi-prinssi ei tahtonut ensin uskoa silmiään, mutta kuultuaan koulumestarin oikein kuorsaavan, nousi hän ylös, hiipi varpaillaan ikkunan luo ja katseli siitä ulos. „Kuinka

ihanaa on tuolla päivänpaisteessa“, ajatteli hän „onnellinen se, joka kerran pääsisi kauas avaraan maailmaan.“

„Lähde ulos, lähde ulos“, visersi samassa pieni lintunen nokallaan ikkunanruutuun naputtaen. Ja Alvi-prinssin aivoissa soi myöskin: „Lähde ulos, lähde ulos!“

Entäpä jos hän uskaltaisi juosta pois, jättää kaikki ja paeta luonnon vapauteen! Hänen sydämensä löi kiivaasti ja jalkansa vapisivat. Mutta vapauden kaipuu voitti kaiken pelvon — ja hiljaa hiipi hän ensin ulos ovesta, sitten pitkiä kivisiä tornirappuja myöten alas. Nyt hän pysähtyi kuuntelemaan. Entä jos koulumestari olisi herännyt! Silloin olisi tämä varmaankin heti hänen perässään, vitsa kädessä. Tätä ajatellessaan Alvi-prinssi kauhistui ja hän alkoi juosta minkä ikinä jaksoi. Ei joustanut hän katsomaan oikealle, eikä vasemmalle, ainoastaan suoraan eteensä. Eikä hän pysähtynyt vaikka kuuli vahdinkin huutavan jälkeensä. Paljain päin, liehuvin kutrein ja hehkuvin poskin riensi hän huimasti eteenpäin, pysähtyen hengittämään vasta jouduttuaan kauas tiheään metsään. Nyt hän uupuneena vaipui sammalikolle, kumoon kaatuneen männyn viereen ja nukkui siinä sikeään uneen.

Hetken kuluttua heräsi hän kavioiden kapseeseen ja vahtitorven toivotukseen. Oliko hänen isänsä, kuningas, metsästävässä? Vai oliko kenties joitakuita hoviherroja lähetetty häntä etsimään? Mutta hänpä ei ollenkaan halunnut palata ankaran koulumestarin luo saadakseen taas vangin tavoin istua tornikamariin teljettynä. Ei! sitä hän ei tahtonut! Mutta minne hän sitten piiloutuisi? Nousten pehmoiselta sammalvuoteeltaan, jolla niin makeasti oli nukkunut, katseli hän levotonna ympärilleen. Ratsastajat lähenivät lähenemistään. Silloin keksi hän ison, vanhan tammen,

joka oli sisältä ontto, ja siihen hän päätti kätkeytyä. Hän tekeytyi niin kapeaksi kuin suinkin saattoi ja kiipesi rungon sisään. — Olipa jo aikakin, sillä tuskin oli hän päässyt puun sisään, kun ratsastajiakin jo pilkoitti puiden lomista. He hajaantuivat eri suunnille, hakien läpi koko metsän ja monesti sivuuttivat he sen puun, jonka sisään Alvi-prinssi oli kätkeytynyt. Mutta hän oli hiljaa kuin pieni myyrä pesässään, eikä uskaltanut ainoatakaan jäsentä liikuttaa. Etsittyään turhaan monta tuntia, ratsastivat kaikki pois ja metsässä vallitsi taasen hiljaisuus.

Vihdoin uskalsi Alvi-prinssikin ryömiä esiin. Hänen selkäänsä kolotti, raitis ilma pyörrytti häntä ja hän oli nälkäinen kuin susi. Kuitenkin soi hänen sydämensä riemusta, ja hän oli niin onnellinen saadessaan olla ulkona, luonnon vapaudessa.

Aurinko heloitti täydeltä terältä ja siitä arvasi hän päivällisajan olevan käsissä. Hän noukki metsästä marjoja ja naputteli kivellä rikki muutamia pähkinöitä, joita oli ontosta tammesta löytänyt. Varmaankin oli joku orava-parka koonnut ne talvisäästöiksensä; nyt tulivat ne Alvi-prinssin hyväksi. Kuinka hyvältä päivällinen maistuikaan metsän kivellä, sinisen taivaan alla. Oli se Alvi-prinssin mielestä aivan toista kuin kuninkaan pöydässä kultalautaselta aterioiminen! Syötyään joi hän kirkkaan lähteen raitista vettä ja läksi sitten taivaltamaan eteenpäin.

Hetken kuljettuaan joutui hän erään järven rannalle, jolloin hän huomasi järvessä pulikoimassa erään pojan, joka oli vaatteensa rannalle riisunut. Alvi-prinssi astui lähemmäs tarkastellakseen niitä. Ne olivat nokiset ja mustat, josta hän arvasi, että se olikin nuohoojapoika, joka järvessä uiskenteli.

Juolahtipa silloin Alvi-prinssin mieleen vaihtaa pukua pojan kanssa. Hän näet halusi itse ruveta tuollaiseksi iloiseksi nuohoojapojaksi arvellen, että kenties tuo toinen poika olisi halukas rupeamaan prinsiksi. Korkean ruohikon suojassa vaihtoi hän kiireesti pukua. Hän oli keksintöönsä erittäin tyytyväinen, sillä uusi pukukin sopi hänelle mainiosti.

Samassa alkoi oikea nuohoojapoika uida maihin, jolloin Alvi-prinssille tuli aikamoinen kiire rientää karkuun. Hän ryömi varovasti ruohikossa pitkin rantaa ja päästyään niin kauas ett'ei nuohoojapoika enää voinut häntä nähdä, juoksi hän takaisin metsään. Mutta kun aurinko meni mailleen ja hämärä levisi metsään, muuttui Alvi-prinssi alakuloiseksi. Kotiin hän ei aikonut lähteä, mutta tuntuipa aika ilkeältä oleskella öisessä metsässä yöpö yksin ilman ainoatakaan ruokapalaa. Ja hän istuutui tien viereen tukalaa asemaansa ajattelemaan.

„Uhuu, uhuu“, kuului lähellä olevalta isolta kivetä. Kun Alvi-prinssi kääntyi sinne päin, josta kuuli äänen, näki hän ison pöllön istumassa mietteissään kivellä. „Kuka sinä olet“, kysäsi Alvi-prinssi. „Minä olen tietäjä-pöllö ja minä asustan tietäjätornissa, tuolla korkealla vuorella. Minun herrani on oppinein kaikista oppineista koko Satumaassa.“

„Sepä kauheata“, sanoi Alvi-prinssi, „silloin hän varmaankin lukee kaikki päivät vanhoja, tomuisia kirjoja!“

„Eipä niinkään“, vastasi pöllö, „hän lukee tähdistä.“

„Se lieneekin hauskeempaa“, tuumi prinssi. „Kuule, enkö saisi seurata sinua sinne tietäjätorniin, ettei minun tarvitsisi yöpyä yksin tänne metsään?“

„Tule vaan“, huusi pöllö lentäen edellä. Vuorelle johtava tie oli hyvin rosainen, niin että Alvi-prinssin oli vaikea kiivetä sinne, kun oli vielä nälästäkin uupunut.

„Onko sinne vielä pitkä matka?“ huusi hän pöllölle.

„Kulje vain, kulje vain“, kuului vastaukseksi.

„Ei, nyt en enää jaksa askeltakaan kävellä tänään“, sanoi prinssi, nähtyään ruohoisen paikan vuoren kupeella.

„Kulje sitten suoraan ylöspäin, niin osut oikeaan“, huusi pöllö. „Hyvästi, hyvästi!“

„Hyvästi“, vastasi Alvi-prinssi, „pyydä herraasi tietäjä-tornissa lähettämään minulle tänne alas hiukan ruokaa!“

Kesäinen yö oli niin herttaisen lempeä. Alvi-prinssi sulki uupuneena silmänsä, painoi päänsä vihreälle sammal-mättäälle ja vaipui hiljalleen uneen.

Silloinpa alkoivat kaikki sinikellot ruohikossa soida. Ne huojuivat edestakaisin hiljaisessa tuulessa, ensin hitaasti, sitten kiivaammin. Kili-kil, kili-kil, kili-kil, soi niin hopean kirkkaasti kesäisessä yössä. Ne soittivat keijukaisia karkeloon, jotka jo leijailivatkin niityn yli kevyeinä ja utuisina, kuin valkoiset poutapilvet sinisen kirkkaalla taivaalla.

Ja keijuset lauloi:

Me tanssimme vain
 Kuun valossa ain.
 Ja tuulonen tuo
 se suukkoja suo.
 Me käännymme päin
 ja saarramme näin,
 sun Alvi-ruhtinas.

Nuohoojapoika.

Niinkuin jo äsken kuulimme, ui nuohoojapoika maihin, nousi ylös rannalle ja istuutui kivelle päivää paistattamaan. Kun hän oli itseään oikein hyvin auringossa kuivaillut ja ojennellut jäseniään, läksi hän pukeutumaan. Vaatteensa oli hän jättänyt rannalle ja sinne suuntasi hän nyt askeleensa. Mutta mitä tämä merkitsi? Nuohoojapuvusta ei näkynyt jälkeäkään! Sen sijaan oli tuossa kiven vieressä niin hienon hieno, punainen samettipuku, ettei nuohoojapoika ollut ennen moista nähnyt.

„Tämä tuntuu loitsimiselta“, sanoi hän, „laitoinhan itse nokiset ryysyni tähän rannalle ja nyt ei niistä ole hituistakaan jäljellä. Sen sijaan on tähän loitsittu moinen komeus! Vai lieneekö kaikki vain unta? (Hän nostelee vaatteita, tunnustellen niitä). Ei kellään muulla koko Satumaassa kuin Alvi-prinssillä ole tällaista pukua. Nytpä minä tiedän: varmasti ovat nämä prinssin vaatteet eivätkä kenenkään muun!“ Siitäkö sai nuohoojapoika ajattelemista. Missä oli sitten prinssi itse ja miksi olivat hänen vaatteensa täällä? Ja mitä enemmän hän ajatteli, sitä vaikeampi oli hänen sitä käsittää. Mutta kun ajatukset viimein vallan pyörivät hänen päässään, teki hän nopean päätöksen.

„Tottahan minullakin täytyy olla jotakin päälläni“, sanoi hän, „ja kun en muuta keinoa keksi, niin otan nuo vaatteet, jotka jäljellä ovat.“ Ja reippaasti puki hän samettipuvun päällensä. „Luulenpa olevani hienoin nuohoojapoika, mitä koskaan on nähty; voisipa joku erehtyä, arvellen prinssin olevan ulkona kävelemässä.“

Kun hän siinä tepasteli ja kiemaili uusissa vaatteissaan, näki hän matkan päässä kuninkaan henkivartijan tulevan sinne päin. Säikähtyneenä alkoi hän juosta minkä ikänä jaksoi.

„Taitavat luulla, että olen varastanut nämä vaatteet“, ajatteli hän, juosten hurjasti huomaamattaan suoraan kuninkaan linnaan päin.

Päästyään metsän läpi näki hän äkkiä linnan edessään ja kun hänen oli mahdoton päästä pakoon, kiipesi hän nopeasti linnan katolle ja piilottaui erään savupiipun taa.

Sattuipa silloin kuningatar kävelemään Sinisilmän kanssa linnan puistossa. Tuo lempeä kuningatar näytti huolestuneelta, ja hänen katseensa oli niin surullinen, sillä hänenkin silmissään kuvastui sama, syvä suru, joka oli vallannut kaikkien mielet. Alvi-prinssi ei näet ollut palannut kotiinsa, eikä kukaan tiennyt, kuinka hänelle oli käynyt. Kaikki kulkivat alla päin: kuningas, kuningatar, hovinaiset, hoviherrat, vieläpä kääpiötkin, jotka linnan portailla äänettöminä istuivat.

Ei joutanut kukaan kastelemaan puutarhassa kukkia, siksi olivat nekin päät riipuksissa, eikä puhuttelemaan ystävällisesti silitellen ikävissään murisevia karhuja.

Kaikki olivat surullisia paitsi Sinisilmä. Hän vain oli yhtä säihkyvän iloinen kuin ennenkin. Hän hyväili kuningatarta ja silitteli hänen poskeaan ja taputteli kuningasta kädelle hokien lakkaamatta:

„Alvi on pian täällä, hän tulee varmasti takaisin!“

Kun nuohoojapoika vain pikkuisen aikoi tirkistellä savupiipun takaa, niin sattui aurinko paistamaan hänen punaiseen samettipukuunsa ja silloinpa huomasikin Sinisilmä hänet.

„Nyt on Alvi tullut kotiin, katsos, tuolla hän on“, riemuitsi tyttö taputtaen iloisena pikku käsiänsä. Ja kun kuningatar katseli katolle, kirkastuivat hänenkin kasvonsa ilosta.

„Alvi, tule pois, ei kukaan sinua rankaise, kun tulet vain alas katolta“, huusi kuningatar levittäen pojalle sylinsä. Samassa saapui siihen kuningaskin ja hänkin alkoi huutoa pojalle käsillään. Mutta pikku Sinisilmä huusi minkä jaksoi: „Joudu Alvi! Mutta pidä kuitenkin varasi, ettet putoa katolta.“

Nuohoojapoika kuuli huudon ja näki heidän ystävällisesti viittoavan häntä luokseen.

Kun hän huomasi, että he luulivat häntä Alvi-prinssiksi, näki hän parhaaksi astua alas kertomaan heille, kuinka asianlaita oikein oli.

Ketteränä kuin kissa, juoksi hän katonräystästä myöten, seisoi pian kuningattaren edessä ja kumarteli niin syvään, että hänen nykerönenänsä maahan sattui. Kuningatar havaitsikin jo erehdyksensä ja Sinisilmä seisoskeli nyrpeissään hänen rinnallaan, mutta kuningas antoi poika-paralle sellaisen korvapuustin, että tämä pyörähti ympäri kuin pallo hiekassa.

„Mikä veijari sinä olet?“ ärjäsi kuningas.

„Mistä olet saanut Alvi-prinssin vaatteet?“

Nyt sai nuohoojapoikakin vihdoin sanat suuhunsa ja vavisten kertoi hän, kuinka prinssin puku oli hänelle joutunut. Ja kummastuneina kuuntelivat häntä kuningas, kuningatar ja Sinisilmä.

„Onko mahdollista, että Alvi olisi vaihtanut pukua nuohoojapojan kanssa!“ huudahti kuningatar, ollen vähällä pyörtyä kauhistuksesta. Ja nyt muisti kuningaskin, että Alvi pikku poikana oli kerran sanonut haluavansa ruveta nuohoojapojaksi.

Heti antoi kuningas määräyksen, että koko maasta tuotaisiin kaikki nuohoojapojat hänen nähtävikseen. Nämä tulivat kaikki pitkässä jonossa ja olivat kaikki yhtä iloisia ja yhtä mustia, mutta Alvi-prinssiä ei löytynyt heidän joukostaan, eikä kukaan tiennyt, mihin hän oli joutunut.

Mutta tuo pieni nuohoojapoika, jolta nuohoojapuku oli kadonnut, sai kuninkaalta uuden uutukaiset vaatteet ja kuningattarelta kaikki Alvi-prinssin leikkikalut lahjaksi. Sillä eipä se ollut hänen syynsä, että Alvi-prinssi mieluummin rupesi nuohoojapojaksi kuin prinssiksi.

Tietäjätorni.

Alvi-prinssi heräsi siihen, että muuan rohkea auringonsäde pisti häntä suoraan silmiin. Hän nousi ylös, oikoi käsivarsiansa ja hengitti syvään raitista aamuilmaa.

Lensipä siihen silloin iso kotka, leijaillen ilmassa hänen pänsä päällä. Ja sekös oli komea näky, kun tuo suuri petolintu laskeutui levitetyin siivin maata kohden. Nokassaan se piteli jotakin esinettä, mutta Alvi-prinssi ei voinut erottaa, mikä se oli. Varmaankin on kotka pyydystänyt jonkun eläin-raukan viedäkseen sen poikasilleen pesäänsä, ajatteli hän.

Mutta suuri oli hänen hämmästyksensä, kun kotka lensi yhä lähemmä sitä paikkaa, jossa hän istui. Hän aivan pelkäsi kuullessaan siipien suhinan. Äkkiä avasi kotka nokkansa ja pudotti taakkansa

Alvi-prinssi Tietäjän tornissa.

suoraan Alvi-prinssin syliin. Sitten se taas majesteetillisesti kohosi ylös ja katosi vihdoin erään korkean vuorenhuipun taa.

Alvi-prinssi tarkasteli, mitä kotka oikein oli hänen syliinsä pudottanut, ja suuri oli hänen kummastuksensa, kun se olikin iso nyytti, täynnä leipää, juustoa ja hedelmiä. Prinssi ryhtyi heti syömään hyvällä ruokahalulla ja arveli, että Tietäjätornin vanhus se varmaankin oli hänelle näin oivallisia herkkuja lähettänyt. Syötyään tunsu hän taas itsensä virkeäksi ja iloiseksi ja läksi uudelleen kiipeämään vuorta ylös. Mutta kylläpä se tie oli rosainen ja ikävä! Monasti hän kompasteli teräviin kiviin ja kerran hänen jo täytyi nelinkontin ryömiä eteenpäin, ettei olisi vuorenonkaloon pudonnut.

Kun hän vihdoinkin pääsi vuorenhuipulle ja seisoi Tietäjätornin sisäänkäytävällä, olivat hänen kätensä verissä ja hienot kenkensä rikki kuluneet. Portti olikin auki ja Alvi-prinssi astui rohkeasti sisään. Tornissa kohtasi häntä kummallinen näky. Ylt'ympäri seiniä istui iso joukko pöllöjä, totisina ja miettiväisinä, kukin omalla orrellaan. Alvi-prinssi aikoi juuri ruveta niitä laskemaan, kun hän huomasi hyvin vanhan, valkopartaisen miehen. Vanhus istui pöydän ääressä, jolla oli joukko pitkiä kiikareita ja omituisia karttoja. Huomattuaan prinssin hän sanoi:

„Alvi-prinssi Satumaasta, astu esiin ja kerro asiasi!“

„Oletko sinä oppineista oppinein“, kysyi Alvi-prinssi kehoitusta totellen.

Vanhus nyökkäsi myöntävästi päällään.

„Silloin osannet sanoa minulle, voiko tulla oppineeksi tarvitsematta torniin teljettynä lukea vanhoja, ikäviä kirjoja.“

Viisas vanhus mietti hetkisen.

„Tutki elämää!“ sanoi hän sitten painolla.

„Mitä se merkitsee?“ kysyi Alvi-prinssi.

Taas katseli vanhus tarkkaavasti häneen. Sitten kysyi hän: „Oletko koskaan nähnyt muurahaisia?“

„Tottahan niitä olen nähnyt!“ huudahti Alvi-prinssi.

„Mutta oletko tarkoin tutkinut niiden elämää?“

„Tiedän kyllä, että muurahaiset ahkerasti tekevät työtä“, vastasi prinssi.

„Paljon muutakin he osaavat. He rakentavat kaikki niin viisaasti ja taitavasti, ettei moni ihminen osaisi paremmin. Tiedätkö esimerkiksi miksi he rakentavat pesänsä keilanmuotoiseksi?“

„En ole sitä koskaan ajatellut.“

„Se on sitä varten, että sadevesi helposti pääsee virtaamaan siitä pois.“

„Se ei tosiaankaan ole tyhmemmästi tehty,“ sanoi Alvi-prinssi. „Jaksavatko nuo pikku muurahaiset sitten alituisen tehdä työtä“, kyseli hän vielä.

„Väliin ne käyvät sotaakin, urhoollisesti puolustellen itseään. Toisinaan ne taas ovat leikkisotasilla tarttuen kiinni toistensa jalkoihin, tekemättä kuitenkaan toisilleen pahaa“, vastasi vanhus.

„Sepä hullunkurista!“ Kun ensi kerran löydän muurahaispesän, jään heti katselemaan, miten muurahaiset hommailevat.“

„Tee niin, silloin tutkit elämää!“

„Sitäkö sinä tarkoittikin? Sepä ei liene vaikeata.“

„Oletko nähnyt ihmisten itkevän ja hymyilevän?“
jatko vanhus.

Mutta nyt jo prinssiä nauratti; olipa tuo hullunkurinen kysymys hänen mielestään.

Oppinut vanhus ei ollut sitä huomaavinaanakaan, vaan jatkoi rauhallisesti:

„No niin, olet siis nähnyt heidän itkevän ja nauravan, mutta oletko koskaan ajatellut, miksi he niin tekevät. Katsele elämää ympärilläsi ja mieti tarkoin, mitä näet ja kuulet.“

Mutta Alvi-prinssin teki mieli päästä jo pois tornista. Hänestä oli siellä niin kylmää ja painostavaa ja suuri, avara maailma ulkopuolella niin houkutteleva. Hän sanoi vanhukselle jäähyväiset kiittäen häntä opetuksesta. Silloin tämä vielä ojensi hänelle pienen peilin sanoen ystävällisesti: „Jos sinua matkallasi kohtaa joku ikävyys, on tämä peili hyvä olemassa, ja kun vain annat jonkun peilistä itseään katsella, niin pehmenee hänen sydämensä, sillä hän näkee itsensä sellaisena kuin on. Omaa kuvaasi et siitä voi nähdä, ennenkuin olet täyttänyt viisitoista vuotta. Muista silloin itseäsikin peilistä tarkastella!“

Alvi-prinssi vastaanotti lahjan, pisti sen taskuunsa ja läksi laskeutumaan vuorta alas. Vihdoin pääsi hän tasaiselle maalle ja kulki tyytyväisenä tietä pitkin. Hän oli niin kovin huoleton kohtalostaan, eikä hän ollut laisinkaan halukas tutkistelemaan elämää ympärillään. Hän huomasi ainoastaan, että aurinko häntä lämmitti, että kukat tuoksuivat ja linnut puissa visertelivät. Tanssien kulki hän tietä pitkin, iloiten koko sydämensä, että elämä oli niin ihana.

Muuan ikävä asia häntä kuitenkin vaivasi: hän ei tiennyt mistä saisi taas päivällistä. „Se on ikävää“, ajatteli hän „ettei puissa kasva voileipiä ja piparikakkuja, olisi niin mukavaa, kun tarvitsisi vain ojentaa kättänsä niitä noukkiakseen.“ Turhaan toivoi hän kotkan taas tuovan ruokaa, sillä kotkaa ei näkynyt, vaikka

hän olisi kuinka avaruuteen tähystellyt. Hän oli kulkenut pitkän matkan, kun vihdoin huomasi tien vieressä pienen, puutarhan ympäröimän tuvan. Alvi-prinssi meni portista sisälle puistikkaan, jossa oli muuan pitkä, kookas ukko ja tämän pieni, pyylevä muija. Ukolla oli lapio kädessään, jolla hän veltosti kuokki puutarhamaata haukotellen tuon tuostakin.

Alvi-prinssi kuuli vanhusten juttelevan keskenään seuraavaan tapaan:

„Sinäpä olet aika laiskuri, niin iso ja vankka kuin oletkin“, torui muija „ja jollet paremmin kuoki, niin ryhdyn minä siihen työhön.“

„Tahtoisinpa nähdä sinut muijaseni kuokkimassa“, vastasi ukko. „Ei, pidä sinä vain huolta kattilasta ja kauhasta, että saamme ruokaa päivälliseksi.“ Näin sanottuaan pisti hän lapion syvälle maahan, asettuen seisomaan kädet ristissä rinnalla.

Sitäkös jupakka syntyi. Muija otti lapion aikoen ruveta kuokkimaan. Turhaan yritti ukko vetää sitä pois muijan käsistä, sillä muija ponnisteli kovasti vastaan ja juoksi vihdoin karkuun lapioineen päivineen. Ukko kiiruhti perässä ja ajoi häntä takaa ympäri tupaa, kunnes saavutti muijan ja tarttui äkäisesti kiinni lapioon.

„Annanko sinulle!“ huusi ukko kohottaen lapiota, sillä muijaa lyödäkseen.

Mutta nyt ehätti Alvi-prinssi hätään. Kiireesti veti hän peilin taskustaan asettaen sen suoraan vasten ukon pitkää nenää. Kun ukko näki kuvansa peilissä, vajosi hänen kohotettu kätensä samassa.

„Onko moista ennen nähty!“ huudahti hän. „Luulenpa, että olen järjiltäni, kun olin vähällä lyödä omaa muijaani. Niin käy aina, kun viha saa ihmisessä vallan, ettei hän silloin tiedä edes mitä tekee.

Enhän minä tahdo tehdä omalle muijalleni mitään paha! Hän se keittää minulle hyvää ruokaa, neuloo vaatteeni, lypsää lehmäni, pesee lattiani, tehden kai- ket päivät, aamusta iltaan, työtä kuin muurahainen.

„Tule tänne, mansikkaiseni, ja koeta unhoittaa, että ukkosi oli äsken niin paha!“ Ja muija asettui kiltisti istumaan ukkonsa viereen puutarhalaudalle pyyhkien silmiänsä esiliinansa kulmaan. Hän oli näet niin liikutettu, kun ukko noin hellästi nimitti häntä mansikakseen, sillä mansikat olivat juuri heidän kum- mankin parhaimpia herkkuja. Sitten he puristivat sydämellisesti toisiansa kädestä ja niin oli kaikki taa- sen sovittu.

Nyt ryhtyi ukko uudelleen työhön, joka sujui niin kevyesti kuin leikki. Alvi-prinssi tarkasteli ukon työtä. Ja kun muori oli saanut puuron valmiiksi, pyysi hän heitä tulemaan sisään päivälliselle.

Tuvassa oli kaikki siistittyä ja puhdasta. Äsken pestylle lattialle oli siroteltu tuoreita katajia ja pöy- dälle oli levitetty puhdas, valkoinen liina.

„Näin makeata puuroa eivät osaa kuninkaan keittiössäkään valmistaa“, sanoi Alvi-prinssi toisen puurovadillisen tyhjennettyään.

„Sitä et sinä tietäne, sillä tuskin lienee sinulla ollut kunnia kaapia patojakaan kuninkaan kyökissä“, sanoi muori silitellen ystävällisesti hänen päätään.

„Kukapa tietää!“ vastasi Alvi-prinssi, mutta ei uskaltanut enempää virkkaa. Sitten hän kiitteli ruu- asta, sanoi vanhuksille hyvästi ja valmistautui taas taipaleelle.

„Jos kuljet hiukan metsään päin, niin tapaat meidän poikamme, joka on siellä puita kaatamassa. Luulen, että hyvin sopsitte keskenänne.“

„Mikä on hänen nimensä?“ kysyi Alvi-prinssi.

„Sölvi“, vastasi ukko ja akka yhdellä kertaa.

Sen sanottuaan ukko sylkäsi kouriinsa ja tarttui uudelleen lapioonsa ja akka läksi lypsämään heidän ainokaista, pientä punaista lehmäänsä, joka söi kaikessa rauhassa ruohoa ojanreunalla.

Meren pohjassa.

Kun kuningas ja kuningatar eivät Alvi-prinssistä mitään kuulleet kokonaiseen vuoteen, niin luulivat he, että hän oli kuollut. Ja kuningatar itki häntä yöt ja päivät niin kauan kuin vain kyyneleitä riitti. Mutta eräänä päivänä pikku Sinisilmä, suudellen hänen kyyneleisiä silmiään sanoi hänelle: „Elä huoli enää itkeä, kun minä kasvan suureksi, lähden avaraan maailmaan Alvi-prinssiä etsimään. Sillä tiedätkös, pikku pääsky katonräystäällä sirkutteli minulle, ettei hän olekaan kuollut.“ Ja vaikkei kuningatar tahtonutkaan tuota oikein uskoa, muuttui hän kuitenkin hiukan iloisemmaksi ja siitä päivästä kävi Sinisilmä hänelle niin rakkaaksi, ettei hän voinut olla ainoatakaan hetkeä hänestä erossa.

Sinisilmä oli nyt kuusi-vuotias. Hän oli niin kaunis, niin hento ja herttainen kuin omenankukka. Päivisin hän juoksenteli puistossa, poimi kukkia, ruokki lintuja, tepasteli iloisesti laulellen vehreällä, kukkaisalla nurmella ja nukkui sitten öisin niin makeasti valkoisessa vuoteessaan pienellä, pehmeällä

päänalusellaan. Hän oli suloinen, onnellinen lapsi, joka saattoi muutkin onnellisiksi. Jos hän näki jonkun surullisena tahi sairaana, täytyivät hänen kirkaat silmänsä kyynelillä ja kohta muuttui murheelinenkin iloisemmaksi ja sairas tunsu itsensä terveemmäksi. Se näet tuntui heistä niin hyvältä, kun pieni, kiltti lapsi osoitti heille rakkautta ja myötätuntoisuutta.

Kauneina kesä-iltoina vei kuningatar usein Sinisilmän mukaansa merenrannalle. Siellä he istuskelivat kuunnellen aaltojen loisketta ja katsellen merellä kulkevia valkopurjeisia laivoja.

Erään kerran, kun kuningatar jo oli lähettänyt pois hovinaisensa ja istui yksin Sinisilmän kanssa rannalla, alkoivat taas kirkaat kyyneleet vuotaa hänen silmistänsä.

„Mitä sinä ajattelet?“ kysyi Sinisilmä, joka istui maassa hänen vieressään.

„Ajattelen ainoata poikaani“, vastasi kuningatar huoaten.

„Katsos, tuolla kaukana purjehtii iso laiva lumivalkeisin purjein! Se näkyy tulevan nopeasti tänne päin. Entä jos Alvi onkin tuossa laivassa!“

„Sinä mieletön lapsi, emme me enää koskaan näe Alviämme!“

Mutta kun laiva alkoi heitä lähestyä, niin ei hänkään voinut olla toivomatta. Sinisilmä ei malttanut enää istua hiljaa, vaan juoksi edestakaisin rannalla nenäliinaansa huiskuttaen. Mutta kuinka ollakkaan! Yht'äkkiä juoksi hän pois kuningattaren luota ja kiipesi eräälle korkealle kalliolle paremmin nähdäkseen lähestyvää laivaa. „Hän on varmasti siellä!“ huusi hän ojentuen pikku käsiänsä laivaa kohden.

Sinisilmä Merenpohjassa.

Samassa luiskahti hänen jalkansa ja hän pyörähti suin päin jyrkanteeltä veteen ennättämättä edes apua huutaa. Kun aallot häntä vilpoisina syleilivät, puristi hän vain tiukasti huulensa yhteen ja vaipui kammottavaan syvyyteen. Hänen korvissaan suhisi niin oudosti ja hän ummisti kiireesti silmänsä. Silloin hänestä tuntui, ikäänkuin hän olisi nukkunut ikuiseen uneen.

Kun Sinisilmä jälleen avasi silmänsä, katseli hän ihmetellen ympärilleen, sillä hän seisoikin merenpohjassa, hienolla valkoisella hiekalla. Vesi oli niin läpikuultavan kirkasta, että hän selvästi erotti joka ainoan esineen. Hän tunsu pehmoisten käsivarsien itseään hellästi syleilevän ja näki nuoren, ihanan naisen kumartuvan ylitsensä. Suloiset olivat tämän naisen kasvot! Näin kaunista hän ei ollut nähnyt muulloin kuin unissaan.

„Missä minä olen?“ änkytti Sinisilmä peloissaan.

„Olet merenpohjassa“, vastasi ihana nainen.

„Olenko sitten hukkunut?“ kyseli Sinisilmä uudelleen.

„Niin luullaan kuninkaan linnassa, mutta minä olen sinut pelastanut. Minä en anna veden sinua tukehduttaa, kun sinä vielä olet noin pieni, kiltti lapsi.“

„Kuka sinä sitten olet?“ uteli Sinisilmä.

„Minä olen vain vähäpätöinen, sieluton vedenneito, mutta sinä olet ihmislapsi ja se on paljoa enempi.“

Sinisilmä, joka oli tarttunut vedenneidon käteen, päästi sen äkkiä ja astui säikähtyneenä muutaman askeleen taaksepäin. Hän oli näet joskus kuullut, että kaikilla vedenneidoilla on kalanpyrstö jalkojen asemasta ja hän pelkäsi kalanpyrstöä niin, ettei uskaltanut sitä tarkoin katsellakaan. Mutta kun hän huomasi, että vedenneidon silmät kävivät surullisiksi, rohkaisi hän

itsensä ja virkkoi lohdutellen: „elä ole pahoillasi, sillä olethan sinä minunkin mielestäni kaunis, vaikkei sinulla jalkoja olekaan. Silloin hymyili vedenneito taas niin suloisesti ja sanoi: „Pikku Sinisilmä, lupaan olla sinulle oikein hyvä ja rakastaa sinua ja kun voin, vien kerran vielä sinut takaisin kotiisi.“

„Onko siihen vielä pitkä aika?“ kysyi Sinisilmä nyyhkyttäen, sillä hän olisi tahtonut pian päästä jälleen ylös maan päälle.

„Nyt tahdon sinulle näyttää kaikki merenpohjan omituiset ihanuudet“, sanoi vedenneito taluttaen Sinisilmää kädestä pitkin valkohiekkaisista merenpohjaa. „Nyt saat nähdä niin paljon outoa ja ihanaa.“

Sitten läksivät he verkalleen kulkemaan eteenpäin, sillä heillä oli runsaasti aikaa katselemiseen.

„Eihän täällä olekaan rumaa“, huudahti Sinisilmä, kun hän näki kaikenmoisia, ruskean ja kullan hohtavia, suuria, puitten kokoisia merikasveja siellä täällä kasvamassa. „Näetkös, tällainen on minun puistoni, täällä on niin raitista ja ihanaa“, sanoi vedenneito. Mutta Sinisilmä huokasi raskaasti, sillä hän muisteli erästä toista, hänen mielestään paljoa kauniimpaa puistoa maan päällä, jossa aurinko niin kirkkaasti heloitti punaisille, valkoisille ja sinisille kukkasille, jossa perhoset lämpöisinä kesäpäivinä leijailivat ja jonka nurmikossa kypsyi punaposkisia, mehuisia mansikoita.

„Minä pelkään niin hirveästi noita rumia eläimiä, jotka uiskentelevat ja matelevat täällä merenpohjassa“, sanoi hän katsellen arkana ympärilleen. „Varmaankin aikovat kalat purra minua, koska ne katselevat minua noin rumilla, suurilla silmillä.“

„Eivät tahdokaan! Ne päinvastoin sinua pelkäävät; jos hiukan läiskyttät vettä kädelläsi niin näet.“

Kun nyt Sinisilmä heilutti pikku kättään edestakaisin vedessä, niin virtasi vesi isoon, ahaaseen haikalaan päin. Silloin läksivät kaikki kalat äkkiä karkuun ja katosivat näkyvistä.

Tämä leikki oli Sinisilmästä hupaisa. Kerta toisensa jälkeen päästi hän kalat ensin aivan lähelle itseään, läiskyttäen ne sitten jälleen pakosalalle.

Eikä hän enään pelännytkään, vaan katseli hyvin tarkasti kaikkia niitä meritähtiä, hummereita ja näkin-kenkiä, joita vedessä oleskeli.

„Alvi pitää näkinkengistä, minäpä noukin suurimmat ja kauniimmat hänelle!“ huudahti Sinisilmä iloisesti.

Kun sitten tuli ilta, kokoontuivat kaikki vedenneidon siskot ja kulettivat uudessaan Sinisilmän mukanaan vedenpinnalle. Siinä he hiljalleen häntä käsi-varsillaan tuudittelivat ja leppoiset merituulet hyväilivät hänen poskiaan. Ilta-auringon säteet kimaltelivat aalloilla, ja kaukana häämöitti houkuttelevan ihana Satumaa.

„Tuonne minä tahdon, teidän täytyy viedä minut takaisin kotiin“, huusi hän. Mutta vedenneidot vain hymyilivät, häntä hellästi poskelle silitellen ja kuljettivat hänet yhä kauvemmas aavalle merelle, kunnes Satumaa kokonaan katosi hänen näkyvistään. Silloin ummisti hän silmänsä nukahtaen aaltojen tuutilauluun vedenneitojen kuiskutellessa hempeitä, herttaisia unia hänen korviinsa.

Noidan luolassa.

Sölvi seisoi juuri kirves ojossa, kun hän puiden välitse huomasi Alvi-prinssin tulevan. Mutta hän ei toki antanut itseään työssään häiritä, vaan jatkoi rauhallisena hakkaamistaan. Isku seurasi nopeasti iskua, kunnes uljas honka ryskien kaatui maahan.

„Hyvin tehty!“ huusi prinssi, joka samassa joutui paikalle. „Sinäpä olet aika mies sinä Sölvi! Kuinka vanha olet?“

„Olen neljätoista vuotta, mutta kuinka minut tunnet, enhän minä ole sinua ennen nähnyt?“

„Voi olla niinkin, mutta minä, näetkös, söin tänään päivällistä tuvassanne ja lähtiessäni kertoi äitisi, että olit täällä puita kaatamassa. Onko tuo työ sinusta vaikeata?“

„Eikä ole, varsinkin kun on näin karkeakourainen ja vankkasekäinen kuin minä. Mutta sinähän taidat olla tuollainen savupiipuissa kiipeilijä?“

„En ole tällä kertaa“, vastasi Alvi-prinssi hieman hämillään, „minä, näetkös, aion tästä lähteä maailmalle onneani etsimään.“

„Eipä ole tyhmemmästi ajateltu“, sanoi Sölvi. „Jospa me kaksi tekisimmekin toisillemme seuraa. Tahtoisin toki minäkin mielelläni onneni löytää. Mutta mikä sinun nimesi sitten on?“

„Alvi minä olen.“

„No hyvä. Minäpä lähdenkin heti kanssasi. Kirveen otan mukaan, sillä se voi olla tarpeen puolustautuessa. On tosin vähän ikävää, että minulla on vielä muutamia kaatamattomia puita, mutta kenties isä ottaa ne osalleen. Siis: eteenpäin mars! Ja ennen-

kuin Alvi-prinssi ennätti virkkaa myötä tahi vastaan, tarttui Sölvi hänen käsivarteensa lyöttäytyen hänen matkatoverikseen. Reippaasti kulki hän rallatellen ja iloisesti laulellen tietä pitkin, mutta äkkiä hän vaiken mieltien jotakin.

„Alvi, oletko koskaan nähnyt noitaa?“ kysyi hän vihdoin.

„En, en koskaan“, sanoi Alvi uteliaan näköisenä.

„Tiedätkö mitä! Täällä metsässä kuuluu olevan sellainen vanha noita-akka, eikä minulla olisi mitään sitä vastaan, jos näkisin hänet kerran läheltä, varsinkin nyt kun meitä on kaksi. Vai pelkäätkö sinä?“

„En“, vastasi Alvi-prinssi mahtavasti, vaikka hänestä hiukan omituiselta tuntuikin.

„Tuumasta toimeen“, vakuutti Sölvi, „me menemme siis noidan luo!“

Sitten vihelsi Sölvi ja heti kohta luikerteli pitkä käärme heidän jalkoihinsa. Alvi-prinssiä peloitti, mutta Sölvi vain naureskeli ja uteli siltä: „Sanoppa viisas, vanha mato meille, missä se noita asuu?“

Käärme sähisi jotakin vastaukseksi ja läksi luikertelemaan tietä pitkin poikien edessä kuljettaen heitä yhä syvemmälle synkkään metsään. Vihdoin pujahti käärme erääseen pimeään luolaan.

„Koskapa tuo käärme tänne näytti meille tien, niin asuu noita varmaankin täällä“, arveli Sölvi. Ja molemmat pojat tunkeutuivat ahtaasta aukosta luolan sisään. Siellä istui roihuavan nuotion ääressä vanha noita-akka, joka hämmensi kiehuvaa pataa. Eivät olleet pojat ennen nähneet näin tavattoman rumaa akkaa! Kasvot olivat hänellä kuparinruskeat, täynnä syviä ryppejä, alahuuli riippui lerpallaan ja pienet silmät olivat punaiset ja vetiset. Käärme oli kietoutunut

Alvi ja Sölvi noidan luona.

akan kaulaan kuin mikäkin elävä kaulakoriste. Hämmentellessään pataansa lauleli noita käheällä, särkyneellä äänellä.

„Muori, mitä sinulla on padassasi?“ kysäsi Sölvi astuen hiukan likemmäksi tulta.

„Pukinverta, kissanverta, koiranverta, käärmeenrasvaa ja vähän muutakin; siitä tulee hyvä ja voimakas liemi“, vastasi noita huojutellen ruumistaan. „Nyt puuttuu enää ihmisverta“. „Sitä minä voin sinulle toimittaa“, sanoi Sölvi. „Löin näetkös, tänä aamuna kirveelläni haavan käteeni ja se vuotaa vieläkin hiukan“.

„Elä vaivaa itseäsi turhan tähden poikanulikka, sillä sinun veresi on liian halpaa, mutta tuolla toisella pojalla, joka takanasi seisoo, on niin hienoa verta, että se noidallekin kelpaa. Antakoon hän minulle sen, mikä keitostani puuttuu“.

„Eihän toki!“ ehätti Sölvi sanomaan, „lisää sinä vain käärmeen rasvaa, niin tulee liemesi kyllin voimakasta.“

„Ole vaiti!“ huusi noita. „Et sinä sitä ymmärrä! Olen istunut tässä viisikymmentä vuotta yöt ja päivät odottamassa, että juoma valmistuisi. Tiedäppäs poika, kun tätä juo, niin muuttuu kymmenen kertaa entistään voimakkaammaksi ja sellaisena pysyy sitten auringon noususta sen laskuun asti. Tahdotko kuulla tarkoitukseni? Haluan tulla niin voimakkaaksi kuin myrskytuuli, joka tasangolla kiittää lakaisten kaikki pois tieltään ja niin peloittavaksi, että kaikki minua pakenisivat.“

„Alvi, anna hänelle muutamia veripisaroita, että saamme nähdä, puhuuko hän totta“, sanoi Sölvi, työntäen prinssiä esiin. Saatuaan Sölviltä veitsen

leikkasi hän pienen haavan sormeensa ja antoi muutamia veripisaroi ta tippua pataan. Heti alkoi tämä omituisesti porista ja noita paukutteli ilosta käsiänsä yhteen.

„Eikö sinua, muori-parka, jo väsyttä? Nuku hetkinen, kyllä me keittoasi vahdimme ja kun se on jähtynyt niin me herätämme sinut“, ehdotteli Sölvi. Mutta siihen ei noita suostunut. Hän ei tohtinut poistua askeltakaan aarteestaan, vaan tahtoi pitää auringon nousua varalla, jotta ennättäisi silloin juuri juoda keittonsa, muuttuakseen siinä samassa voimakkaaksi ja hirvittäväksi. Kuinka hän siis olisi voinut nukkua?

Pojat loikoilivat maassa luolan nurkassa koettaen pysyä valveilla. Sölvi kehoitti Alvi-prinssiä pitämään sekä silmänsä että korvansa auki ja heti tottelemaan häntä, jos tarvittaisiin.

„Muuriseni, näin äsken unta, että luolan edessä vaanii toinen noita aikoen sinulta juomasi varastaa. Käy katsomassa olenko oikein uneksinut.“ Heti läksi noita hoipertelemaan luolan suulle.

„Alvi, juokse pian padalle ja juo kauhallinen tuota ihmeellistä keittoa“, kuiskasi Sölvi. Vaikka prinssiä puistattikin, kun hän muisteli juomaan sekoitettua käärmeen rasvaa, joi hän kumminkin kiireesti sitä aika siemauksen. Mutta Sölvipä ei ennättänyt-kään sitä ryypätä. Kun noita kääntyi ja näki hänen aikomuksensa, hyökkäsi se hirvittävän näköisenä hänen kimppuunsa. Silloin Sölvi potkasi yhdellä ainolla iskulla padan kumoon, joilloin noidan kallisarvoinen keitto valui siitä ulos imeytyen kuivaan maahan. Nytkös noita raivosi. Se kiljui kuin haavoitunut petoeläin ja paiskasi kiukuissaan palavan kekäleen maahan, niin että tuhansia tulikipinöitä lenteli ympäri kauheasti sähisten.

„Nyt joutuin pois täältä!“ huusi Sölvi vetäen Alvi-prinssiä mukaansa. „Juokse niinkuin henkesi edestä!“

Noidan kurottautuessa padan yli nuollakseen pohjaan jäänyttä juoman loppua, livistivät pojat luolan aukolle.

„Nyt olemme hukassa!“ huusi Sölvi, „sisäänkäytävä on suljettu rautaovella ja kaksinkertaisella lukolla!“

Mutta Alvi-prinssi nosti rauhallisesti pois koko oven ja riensi ulos. Noidan juoman vaikutuksesta oli hän näet käynyt entistään kymmenen kertaa väkevämmäksi.

Uusia seikkailuja.

Alvi-prinssi hengähti syvään, asetti kädet ristiin rinnalleen ja katseli ympärilleen. Juotuaan noidan juoman oli hän kokonaan muuttunut. Hänen käsivartensa olivat kuin raudasta, niillä olisi hän pystynyt vaikka millaisiin urotöihin. Kooltaan oli hän kyllä vielä sama pikku poikanen, mutta ruumiinvoimillaan olisi hän väkevimmänkin sankarin voittanut. Hänen silmistään loisti rohkeutta ja uskallusta ja posket punottivat hehkuen. Sölvi katseli häntä kummissaan. Hänestä oli käsittämätöntä, että Alvi oli noin muuttunut. Hän, joka omasta mielestään oli harvinaisen väkevä, seisoi tässä nyt heikkona raukkana nuoremman toverinsa rinnalla. Silmänräpäyksen ajan tunsii hän kateutta, mutta samassa sai hänen parempi luontonsa voiton.

„Enpä tahdo katsoa häneen karsaasti, vaikka hän nyt onkin minua vahvempi“, tuumaili hän itsekseen, „sillä se olisi rumasti tehty.“ Ja hän oli taas yhtä iloinen kuin ennenkin, löi Alvi-prinssiä voimakkaasti olkapäälle ja huusi kovalla äänellä:

„Kuules, Alvi! tänään sinä kykenet taistelemaan jättiläisiä vastaan, muokkaamaan maata, ratsastamaan villeillä hevosilla ja tekemään mitä ikinäsi haluat. Mutta tule pois, lähtekäämme täältä! Meillä ei ole liikaa aikaa tuhlattavanamme.“

Samassa leimusivat korkeat liekit noidan luolasta, sillä siellä paloivat kaikki puun rungot ja kuivat risut hirveästi räiskyen. Mutta noidasta ei näkynyt jälkeäkään.

Alvi-prinssi ja Sölvi kiiruhtivat nyt takaisin samaa tietä jota olivat tulleetkin. Kun he joutuivat metsässä sille kohdalle, jossa olivat tavanneet toisensa, sanoi Sölvi: „Alvi, kun sinä kerran olet noin voimakas, niin voisit kaataa nuo pystyyn jääneet puut, että vanhan isä-ukkonni vaivat säästyvät. Kas tässä on kirves.“

Mutta Alvi-prinssi heitti sen pois ja kiskoi toisen puun toisensa jälkeen juurineen ylös maasta. Ja se kävi häneltä ilman pienintäkään ponnistusta, ikäänkuin hän vain olisi kitkenyt rikkaruohoja puutarhasta.

„Hui, hei!“ sanoi Sölvi. „Jos työ aina noin helppoa olisi, niin sitä varmaan rupeaisi laiskottelemaan. Katsos vain! tuolta tulee Hanhi-Liena, minä käsken hänen ilmoittaa isälle ja äidille, etteivät huoli minua odottaa.“

Pitkin metsäpolkua kulki pikku tyttönen puettuna ruudulliseen pumpulihameeseen, punainen liina päässä. Hän hätisteli rääkkyvää, veltosti kulkevaa hanhi-parvea edessään.

„Liena, tule tänne!“ huusi hänelle Sölvi ja pieni, pyöreäposkinen hanhipaimen kiirehti hänen luoksensa.

„Kuules, menetkö tuvan ohi, jossa isä ja äiti asuvat?“

„Kyllä.“

„Tahtoisitko mennä sinne toimittamaan puolestani tärkeää asiaa?“

„Kyllä.“

„Muistatko joka sanan, jonka nyt sinulle sa- nelen?“

„Kyllä.“

„Sano sitten ensin äidilleni näin: Sölvi on läh- tenyt avaraan maailmaan onnea etsimään, ja kun hän on sen löytänyt, tulee hän jälleen kotiin ja tuo äidille silkkisen huivin ja silkkisen esiliinan. — Sitten menet isän luo ja sanot näin: Sölvistä tulee vielä kunnan mies ja kun hän on onnen löytänyt, palaa hän takai- sin ja rakentaa tänne uuden tuvan. Kas niin, oletko ymmärtänyt?“

„Kyllä.“

„Etkö muuta osaakaan sanoa kuin „kyllä“, sinä pikkuinen hanhi!“

„Osaan kyllä, mutta minä tahdon ensin kirsikoita“, sanoi Hanhi-Liena osoittaen erästä villinä kas- vavaa kirsikkapuuta.

„No miksi et syö?“

„En ylety niitä noukkimaan“, huokasi Liena.

Silloin Alvi-prinssi otti hänet syliinsä ja nosti hänet ylös kuin pienen nukan. Liena huusi ja räpisi- teli jaloillaan, mutta Alvi-prinssi kantoi hänet kirsikka- puun viereen ja asetti oksalle istumaan.

„Syö nyt“, sanoi hän, mutta Liena tuijotti vain häneen silmät pyöreinä.

„Syö nyt, senkin tyhmeliini!“ huusi Sölvikin. Ja nyt alkoi tyttö noukkia kirsikoita koppaansa. Kun se oli täysi, nosti Alvi-prinssi hänet jälleen maahan ja käski hänen lähteä etsimään hanhiaan, jotka sillä välin olivat kadonneet.

„E-ei“, sanoi Liena, „minä jään tänne ja hanhet saavat hoitaa itse itsensä.“ Sitten hän istuutui kivelle alkaen kaikessa rauhassa syödä marjoja kopastaan.

Nyt Alvi-prinssi suuttui. Ensin hän aikoi pakottaa tyttöä lähtemään, mutta sitten hän muistikin peilinsä. Hän otti sen taskustaan ja asetti sen Lienan eteen.

Kun Liena näki peilistä pienet rokonarpiset kasvonsa, muuttui hänen mielensä heti.

„Hanheni, hanheni!“ huuteli hän, „mihin ovat ne joutuneet? Kuinka voinkaan ne jättää! Olen paha tyttö, kun tällä tavoin jätän työni. Te saatte kirsikat ja kopan myös.“ Ja ennenkuin he arvasivatkaan, oli Hanhi-Liena jo kaukana hanhiaan etsimässä.

Mutta pojat eivät marjoihin koskeneetkaan, vaan ripustivat kopan tien vieressä olevan puun oksalle, että Liena sen siitä seuraavana päivänä löytäisi. He kyllä voivat itsekin noukkia puusta kirsikoita, niin paljon, kuin halusivat.

„Nyt lähemme seikkailemaan“, huudahti Alvi-prinssi. „Nouse sinä Sölvi selkääni, niin juoksen kappaleen matkaa kanssasi.“ Sölviiä oikein hävetti, mutta kovin teki hänen mielensä saada ratsastaa näin harvinaisella tavalla. Ja hän kietasi kätensä lujasti Alvi-prinssin kaulaan pysyäkseen tämän selässä riipumassa. Nyt sitä mentiin huimasti pitkin teitä ja polkuja ja Sölviiä nauratti niin, että oli vähällä pudota selästä.

„Onko raskasta?“ kysyi hän hetken kuluttua.

„Ei vähääkään“, vastasi Alvi-prinssi kiirehtien juoksuaan. „Näin hauskaa ei minulla ole koskaan ollut“, arveli Sölvi, kun he pysähtyivät. He aikoivat juuri kääntyä erään järven rantaan vievälle tielle, kun muuan paimenpoika juoksi hurjasti heidän ohitsensa huutaen täyttä kurkkua: „Karhu, karhu, se vei minulta lampaan! Auttakaa, auttakaa!“

Kun Alvi-prinssi kuuli huudon, läksi hän huikeata kyytiä juoksemaan karhun perään, jonka näki jo kaukana puiden välissä. Ja nytkös alkoi hurja kilpajuoksu mättäiden ja kivien, kaatuneitten puitten, kantojen ja soitten yli.

Ei mikään ollut esteenä prinssille, vaan helposti voitti hän karhun juoksussa. Ja pian seisoivatkin he vastatusten, toisiansa tuimasti silmiin katsoen.

„Oletko kajoomatta pikku lampaihin ja karitsoihin, sinä ilkeä peto“, ärjäsi Alvi-prinssi lyöden karhua kevyesti kuonolle.

Mutta tämä kävi karhun kunnialle. Suuttuneena nousi se pystyyn, katsoi kiukuissaan Alvi-prinssiä ja kiepsautti muitta mutkitta molemmat käpälänsä tämän kaulaan. Karhu taisi luulla, että nyt se kuitenkin tuli pojasta loppu, mutta pian se sai toista nähdä. Alvi-prinssi tarttui kiinni sen käpälään, vapautti itsensä tällaisesta, jokseenkin kovakouraisesta syleilystä ja antoi mesikämmenelle niin voimakkaan iskun päähän, että se kaatui huumantuneena maahan. Ja kun karhu vielä hiukan liikutteli jäseniään, pisti prinssi sitä puukolla sydämeen, niin että se heti heitti henkensä.

Kun sitten Sölvikin ja paimenpoika saapuivat paikalle, tuumiskelivat he kolmisin, mitä karhulla tekisivät.

„Ensin me nyljemme sen“, ehdotti Sölvi.

„Minä tiedän, kuinka se tapahtuu, ja Alvi joka on noin tavattoman väkevä, voi hyvin sen tehdä“. Ja otettuaan veitsen taskustaan nylkivät he karhun yksissä neuvoin. Prinssi heitti karhunnahan selkäänsä ja läksi Sölvin kanssa kulkemaan äskeistä rantatietä, mutta paimenpoika palasi kiitollisin mielin takaisin lampaittensa luo.

„Jos tahdot ottaa karhunlihat, niin saat ne“, huusi Alvi-prinssi hänen jälkeensä.

Tultuaan rantaan, seisoivat pojat hetken neuvottomina. He olisivat näet mielellään lähteneet toiselle rannalle, mutta heillä ei ollut venettä.

„Alvi, osaatko uida?“ kysyi silloin Sölvi.

„Kyllä se on niin ja näin“, vastasi prinssi.

„Vaikka osaankin uintiliikkeet, niin en jaksa pitemmälle uida, kun niin vähän olen harjoitellut.“

„Etkö muista, Alvi, että tänäänhän jaksat uidakin vaikka kuinka kauan.“

„Nytpä tiedän jotakin!“ huudahti prinssi veitikkamaisesti Sölvä katsellen, „Istuhan vielä kerran selkääni, niin uin kanssasi toiselle rannalle.“

„Ihanko uskallat?“ kysyi Sölvi epäillen.

„Tänään uskallan vaikka mitä ja olen varma, että se onnistuu, vai joko sinua jänistää?“

„Sama se, olkoon sitten menneeksi!“ tuumi Sölvikin. Pojat ryhtyivät nyt valmistuksiin ja levittivät karhunaljan kalliolle kuivamaan. Ja taas istui Sölvi prinssin selässä, joka pitkin, voimakkain vedoin kiidätti häntä eteenpäin pitkin kirkasta vedenpintaa. Pidellen lujasti kiinni Alvi-prinssin vaatteista alkoi Sölvikin vähitellen rauhoittua. „Tämäpä vasta seikkailua! Lieneekö toista näin hauskaa matkaa!“ arveli Sölvi.

Päästyään toiselle rannalle istuutuivat pojat auringonpaisteeseen vaatteitaan kuivailemaan.

„Kaiketi meidän on hankkiminen itsellemme rahaa, muuten me ajan pitkään kuolemme nälkään“, arveli Sölvi. Etsikäämme jotakin työtä! Näytäppä nyt tai toasi ja pyydystä joku villi hevonen sekä kesytä se ennen auringon laskua.“

„Tottahan siihen pystyn“, vastasi prinssi.

„Olemmeko vielä Satumaassa?“

„Emme“, sanoi Sölvi, „tämä on aivan toinen valtakunta ja tiedätkös, täällä maksaa kuningas pussillisen kultaa jokaisesta kiini saadusta villistä hevosesta.“

„Kun sitten vaatteet olivat kuivaneet, läksivät pojat tallustamaan eteenpäin ja saapuivatkin pian siihen metsään, jota villit hevoset pitivät laitumenaan. Jo kaukaa kuulivat he hevosten kavioitten kopsetta.

„Tästä taitaakin tulla aikamoinen leikki“, sanoi Sölvi, kun muuan komea, pärskyvä hevonen liehuvin harjoin nelisti heidän ohitsensa. Pojat piilottautuivat nyt erään puun taa ja kun tuli seuraava hevonen, heitti Alvi-prinssi piilopaikastaan ansan sen kaukaan. Mutta kun hevonen riuhtasi kerran, niin nuora katkesi. Vaan kuinka ollakaan! Yht'äkkiä tuo komea eläin pysähtyi ja katseli ihmetellen ympärilleen. Silloin ei prinssi enää arvellut, vaan juoksi kiiresti hevosen eteen, tarttui harjaan lujasti kiinni ja hyppäsi sen selkään. Tämä kaikki kävi silmänräpäyksessä, niin ettei Sölvi ennättänyt käsittääkään, kuinka se oikein tapahtui. Sen hän vain näki, että hevonen nousi pystyyn takajaloilleen ja Alvi-prinssi horjui sinne tänne sen selässä.

„Tuo ei pääty onnellisesti“, ajatteli hän, kun hevonen hurjana nelisti metsään. Mutta suuresti hän

hämmästy, kun Alvi-prinssi hetken kuluttua ratsasti takaisin ylpeillen ratsustaan, joka nyt tottelevaisesti mukaantui hänen tahtoonsa.

„Eläköön! nyt lähdemme kuninkaan kartanoon hevosta myymään.“ Sitten auttoi Alvi-prinssi Sölvinkin hevosen selkään ja yhdessä he ratsastivat kuninkaan kartanoon ja saivat kumpikin kuninkaalta pussillisen kultaa kauniista saaliistaan.

„Nyt minä piakkoin löydänkin onnen“, sanoi Sölvi istuutuen nurmikolle kultarahojaan laskemaan.

Sillä välin meni Alvi-prinssi ostamaan kaikenlaisia makeita, joista pojat pitävät, niinkuin pähkinöitä, viikunoita, manteleita, appelsiineja ja piparikakkakuja.

„Kyllähän nämä maukkaita olivat“, sanoi Sölvi, kun he olivat kaikki makeiset lopettaneet, „mutta ei minun vatsani näihin tyydy. Leivän pituinen aivoileipä ja iso juustokimpale voisi ehkä riittää. Mitähän ruokaa niillä mahtanee tänään olla siellä kuninkaankin keittiössä? Sinä, Alvi, voisit kontata alas savupiippua myöten tutkimaan, keitetäänkö siellä joitakin herkkuja.“

Samassa laski aurinko kirkkaana länteen, jättäen jälkeensä hohtavan punaisen juovan. Hämmästyneinä katselivat pojat toisiinsa.

„Nyt on aurinko laskenut, eikä sinulla enää ole hyötyä noidan juomasta, vaan olet taas niin peräti heikko!“ huudahti Sölvi.

Mutta sitä ei Alvi-prinssi ottanut oikein uskoakseen. Kiireesti nousi hän ylös ja yritti nostaa isoa kiveä maasta. Turha vaiva! Kivi ei siirtynyt tuumaakaan paikaltaan ja prinssi oli vallan hengästynyt ponnistuksistaan.

„Tule kanssani painimaan!“ huusi hän Sölville. Ja kohta tarrasivatkin pojat toisiinsa kiinni. Mutta

prinssi tunsi voimattomuutensa ja vaipui uupuneena maahan.

„Nyt olen hukassa!“ valitti hän kyynelsilmin.

„Ei sellaisesta kannata vetistellä. Kuka tietää, kuinka väkeväksi tulet, kun isoksi kasvat. Väkeväksi aion minäkin kasvaa. Mutta sinäpä oletkin niin hieno ja hento, että kelpaisit vaikka prinsessaksi, olen monasti ajatellut.“

Silloinpa prinssi pyyhkäisi kiireesti silmänsä ja kävi hirvittävän totiseksi. Harmissaan katseli hän hentoja, valkoisia käsiään ja pieniä, paljaita jalkojaan. Hän näet oli kuluttanut kenkensä rikki ja kulki nyt avojaloin niinkuin Sölvikin.

Mutta kovin se oli hänestä vaikeata ja monasti puri hän hammasta voidakseen olla valittamatta, kun sattui astumaan jollekin särmikkäälle kivelletahi pistävälle heinän tyngölle.

„Tule, niin lähdemme pois täältä ja konttaamme savupiippua myöten kuninkaan keittiöön“, ehdotteli Sölvi.

Alvi-prinssi ei ollut siihen kovinkaan halukas, mutta peljäten, että Sölvi taas nimittäisi häntä raukkamaiseksi pelkuriksi, seurasi hän kuitenkin toveriaan virkkamatta mitään.

Kun he olivat joutuneet perille, pyysi prinssi Sölvii ensin laskeutumaan piipusta alas ja siihen tämä mielellään suostui.

Prinssi seurasi pian perässä ja molemmat pojat luisuivatkin helposti alas eivätkä pysähtyneet, ennenkuin saivat jalkansa kuninkaan isolle uuninhellalle.

Sattuipa silloin juuri kuninkaan keittäjätär syöttämään valkeata hellaan paistaakseen lätyjä kuninkaalliseen pöytään.

Hän oli vispilöinyt mitä makeimman lättytaikinan ja puhdistanut lättypannun oikein kirikkaaksi. Mutta kun hän huomasi neljä kapeata säärtä pistävän esiin uuninpiipusta, arveli hän sitä joksikin taikatempuksi ja juoksi peloissaan tiehensä.

Siinä seisoivat nyt pojat kahdenkesken töllistellen toinen toiseensa.

„Koska olemme peloitelleet keittäjättären pakoon, niin saamme kai luvan hoitaa hänen virkaansa“, arveli Sölvi, joka ei koskaan ollut neuvoton. Vikkelästi sytytti hän valkean ja asetti lättypannun hellalle. Kun se oli kuumentunut, voiteli hän sitä ensin ja kaasi sitten siihen taikinata, aivan niinkuin oli nähnyt äidin kotona tekevän. Lätyt kärisivät ja paistuivat niin herkullisen ruskeiksi ja Alvi-prinssi asetteli ne vadille yhtä somasti kuin kuninkaalliset lätyt Satumaassa konsanaan.

„En ole koskaan nähnyt lätyjä noin aseteltavan, mutta somasti se on“, kehui Sölvi.

Hikipäisinä ja punaposkisina pojat juuri kääntelivät viimeisiä lätyjä, kun keittiöön ryntäsi koko lauma kyökkipoikia, jotka kantoivat päänsä päällä raskaita, hopeaisia ruokavateja. Kun nämä näkivät Sölvin ja Alvi-prinssin puuhailevan keittäjättären töissä, huvitti se heitä niin, etteivät enää muistaneetkaan kuninkaan jääneen lätyjä odottamaan. Jo täytyi prinsessankin pistää päänsä keittiön ovesta, tiedustellakseen, mitä oli tekeillä, ja kuningas huusi käskevällä äänellä, että hän tahtoi saada lätytensä heti paikalla.

Kyökkipojat kiiruhtivat nyt tarjoilemaan ja prinsessa kertoi makeasti nauraan kuninkaalle, kuinka kaksi aivan vierasta poikaa oli lätyjä paistamassa.

Ja koska tämä suuresti huvitti kuningastakin, antoi hän kutsua sisälle nämä pikku seikkailijat kysyen heiltä, eivätkö he haluaisi ruveta kuninkaan kyökkipojiksi. Mutta siihen eivät pojat suostuneetkaan. Silloin kysäsi kuningas, eivätkö he tahtoisi lätyjä maistella, ja siihen olivat pojat heti valmiit. Kun he olivat kylläkseen syöneet, käski kuningas vielä antaa heille kummallekin aasin palkaksi heidän vaivoistaan.

Pojat kiittivät kohteliaasti lätyistä ja lahjasta ja ratsastivat sitten kylläisinä pois kuninkaan kartanosta.

Mutta kateelliset kyökkipojat näyttivät heille pitkää nenää ja vetivät heidän aasejaan hännästä.

* * *

Sillä välin kun Sölvi ja Alvi-prinssi olivat seikkailumatkoillaan, tallusteli Hanhi-Liena hanhi-parvensa etunenässä joutuen vasta illan suussa Sölvin kotituvalle.

Tämän isä ja äiti seisoikin juuri veräjällä tielle tähystelemässä, kun Hanhi-Liena ilmestyi heidän eteensä syvään niaten.

„Liena, oletko nähnyt poikaamme?“ kysyi muori, kädellään varjostaen silmiään pistäviltä auringon säteiltä.

„Sölvi lähetti terveisiä ja käski minun sanoa, että hän on lähtenyt maailmalle onnea etsimään ja kun hän on sen löytänyt, tulee hän kotiin ja tuo äidilleen silkisen esiliinan ja silkisen huivin.“

„Enpä ole ennen moista kuullut!“ sanoi muori silitellen vanhaa, kulunutta esiliinaansa niin hellävaroen, kuin hänellä jo olisi ollutkin silkkinen esiliina edessään.

„Kuules, isä, siitä pojasta ei meillä koskaan ole ollut muuta kuin iloa ja saatpa nähdä, että meillä on

vielä vanhoilla päivillämme hänestä kunniaakin“, lisäsi muori.

Mutta ukko pui nyrkkiään vihoissaan ja sanoi, että Sölvi on pahantapainen ja tottelematon poika, kun hylkää ijäkkäät vanhempansa vetelehtien kaiken maailman teillä.

„Kyllä hän sanoi vielä muutakin“, selitteli Liena.

„No, kerro, se sitten pian, tytöntynkä! Mitä tyhmyyksiä hän vielä on keksinyt?“

„Hän aikoo kasvaa kelpo mieheksi ja sitten hän lupasi rakentaa isä-ukolleen uuden tuvan, kun kotiin tulee.“

„Elä juttele joutavia!“ sanoi ukko. „En viitsi moista kuunnella!“

Sen sanottuaan pyörähti hän ympäri, meni puuvajaan, ja hakkasi siellä niin rajusti, että halot lensivät hänen ympärillään.

Mutta muori taputteli ystävällisesti Lienan päätä ja selitti, ettei se ukko niin paha tarkoittanut, vaikka hieman siltä näyttikin. Ja kun Hanhi-Liena oli mennyt, istahti hän tuvan kynnykselle tyytyväisesti myhäillen.

Hän näet siinä ihastuksella ajatteli, kuinka hieno hän olisi silkkisessä huivissaan ja esiliinassaan ja kuinka isäkin sentään olisi mielissään, kun Sölvi rakentaisi heille uuden tuvan.

Sinisilmä ja Olavi.

Sitten kun vedenneidot olivat tuudittaneet Sinisilmän uneen, antoivat he aaltojen hiljalleen kuljettaa häntä rantaan päin. Vihdoin otti muuan suuri laine hänet selkäänsä ja heitti hänet maihin. Ja Sinisilmä nukkui niin makeasti pehmeällä, valkealla hiekalla. Kun hän vihdoin aukaisi silmänsä seisoj hänen vieressään muuan poika, joka ihmetellen katseli häneen. Poika, jolla oli veitikkamaiset silmät, lyhyt, kihara tukka ja poskissa somat kuopat, taisi olla häntä itseään ehkä päätä pitempi.

Hän hymyili ystävällisesti ja sanoi: „Sinäpä olet kauan nukkunut! Miksi makaat tässä hiekalla ja mikä on nimesi?“

Silloin kertoi Sinisilmä, miten hänelle oli käynyt, ja miten hän oli ollut merenpohjassa asti, mutta poika ei ottanut häntä oikein uskoakseen, vaan arveli nauraan, että tuo kaikki oli ollut vain unta.

Sitten Sinisilmä tiedusteli häneltä, missä Satumaa ja kuninkaan linna oli, mutta poika selitti, että Satumaa oli niin kovin, kovin kaukana, ettei hän sinne koskaan yksin osaisi.

„Olen Kalliolan Olavi“, sanoi hän, „ja asun tuossa mökissä. Äitini on kovin ankara, eikä anna kenenkään olla laiskana, mutta jos tahdot tehdä jotain ruokasi edestä, niin hän varmasti antaa sinulle vuo-teen nukkuaksesi ja leipää syödäksesi. Eikä muuta olekaan tarvis.“

„Onpa kyllä“, vastasi Sinisilmä, „minä tarvitsen jonkun, joka on minulle hyvä ja pitää minusta.“

„Siitä minä kyllä pidän huolen“, sanoi Olavi.

„Suutele minua sitten“, pyysi Sinisilmä, „siitä on jo niin pitkä aika, kun joku hyväili minua ja kutsui omaksi pikku tytökseen.“

„Ei minun tapani ole suudella ketään“, sanoi Olavi, „mutta olkoon nyt menneeksi tällä kertaa, kun sinä olet tuollainen pieni raukka.“ Ja hän kumartui alas ja suuteli tyttöä.

Sitten otti hän pikku Sinisilmän mukaansa ja vei hänet mökkiin äitinsä luo. Sinisilmä piteli lujasti kiinni Olavin kädestä, sillä hän pelkäsi niin Olavin ankaran näköistä äitiä. Olavi pyyteli, että Sinisilmä saisi jäädä heille, mutta hänen äitinsä tarkasteli tyttöä ensin kiireestä kantapäähän ja arveli sitten, että tämä oli aivan liian pieni ja hento voidakseen olla miksi-kään hyödyksi.

„Ehkäpä minä opin“, arveli Sinisilmä, joka ei ollut halukas Olavista eroamaan, sillä Olavihan oli luvannut pitää hänestä, kun hän oli näin turvaton.

„No olkoon menneeksi! tahdon koettaa mihin sinä kelpaat“, sanoi muori vihdoin.

Kun sitten tuli ilta, antoi hän kummallekin kovan leipäpalasen syötäväksi ja määräsi, että Sinisilmä saisi nukkua ullakolla, olkivuoteella. Eikä uskaltanut Sinisilmä parka vastustella, vaan niiasi ja kiitti, vaikka häntä niin peloitti nukkua yksin.

Mutta kun tuli yö ja tuuli vinkui nurkissa ja repi ikkunalautoja, vapisi hän pelosta kuin haavanlehti itkien katkerasti.

„Sinisilmä“, kuiskasi joku silloin ja Olavin kiharainen pää pisti ullakon luukusta esiin, „kuinka on laitasi?“

„Olavi, minä pelkään olla yksin!“

„Miksi turhia pelkää! Eihän sen, joka koettaa olla hyvä, tarvitse peljätä mitään koko maail-

massa. Ja nyt minä istun tässä portailla, siksi kun nukut.“

„Kiitos, hyvä Olavi“, sanoi Sinisilmä ja sulki heti silmänsä, sillä hän oli niin väsynyt ja uninen. Kun hän hyvin oli nukkunut, hiipi Olavi hiljaa alas portailta ja konttasi takaisin vuoteelleen.

Seuraavana aamuna heräsi Sinisilmä siihen, että muori pudisti häntä käsivarresta. Hän pukeutui nyt kiireesti ja meni pihalle, jossa Olavi seisoj jo lähtövalmiina, pitkä nuora olallaan.

Muori otti näet lapset mukaansa metsään katajia noukkimaan. Terävät katajan neulaset pistelivät Sinisilmän hentoihin sormiin, eikä hän uskaltanut valittaakaan, vaan riipi sitä ahkerammin. Olavi rohkaisi häntä, tuon tuostakin iloisesti huudahtellen, ja näyttäen, kuinka hänen oikein piti menetellä.

Kun he olivat riipineet riittävästi katajia, sitoi muori niistä ison kimpun, jonka laittoi Sinisilmän selkään, kehoittaen häntä nyt näyttämään mihin kelpaa. Olavi sai myöskin toisen painavan kimpun osakseen ja sitten läksi muori edeltäpäin kotiin käskien lasten tulla pian perässä.

„Huh hei! hih hei!“ huudahteli Olavi raivaten Sinisilmälle metsässä tietä tiheään pensaikon läpi.

Kun he olivat hetken kulkeneet, oli Sinisilmä niin uupunut, että oli vähällä kaatua. Silloin päästeli Olavi hänen taakkansa ja otti varvut syliinsä.

Nuoran sai Sinisilmä itse kantaa, sillä se ei ollut painava.

„Minä olen vahva ja tottuneempi kantamaan, ja sinun pitää hetkinen levähtää“, sanoi Olavi.

Ja siinä kulkiessaan ajatteli Sinisilmä, kuinka

kiltti poika Olavi oli ja kuinka iloiselta ja reippaalta hän aina näytti.

Mutta samassa kuulikin hän huutoa ja näki Olavin vajoavan suohon, muutaman askeleen päässä itsestään.

„Pysähdy, Sinisilmä, muuten uppoat suohon“, huusi poika ponnistellen käsin ja jaloin päästäkseen jälleen ylös. Sinisilmä pysähtyi katsellen neuvottomana, kuinka Olavi vajosi yhä syvemmälle suohon.

„Olavi, Olavi! enkö voi sinua auttaa?“ huusi hän ojentaen käsiään pojalle.

„Et“, vastasi Olavi, „muuten vetäisin sinutkin mukaani, mutta tee nyt kiltisti niinkuin käsken.“ Ja Sinisilmä katseli tarkasti, sillä hän olisi ollut valmis mihin hyvänsä, kunhan vain olisi voinut auttaa Olavia.

„Ota tuo nuorasi ja sido se tien vieressä olevan puun ympäri niin lujasti kuin taidat“, huusi Olavi ja Sinisilmä selvitteli nuoran vapisevin sormin ja sitoi sen puun ympäri.

„Vedä solmu oikein lujaan ja laita vielä toinenkin“, kuuli hän Olavin, joka jo oli vyötäisiään myöten suohon vajonnut, hädissään huutavan. Sinisilmä veti ja kiskoi köyttä ja käytti jo hampaitakin apuna saadakseen solmun lujemmaksi.

„Heitä nyt nuoran toinen pää tänne, mutta jouduin, joutuin!“ huusi Olavi.

Sinisilmä heitti sen hänelle ja hetken aikaa ponnisteltuaan seisoi Olavi terveenä jos kohta ylt'yleensä mutaisena hänen edessään.

„Oi, kuinka olen iloinen!“ huudahti Sinisilmä onnellisena ja heittäytyi muitta mutkitta hänen kaulaansa.

Olavi oli aivan kalpea reuhtomisestaan ja vaipui uupuneena kivelle istumaan.

„Kiitos, Sinisilmä! Sinä olet pieni, kelpo tyttö“, sanoi hän ojentaen kiitollisena kätensä tytölle.

Nyt täytyi heidän koota uusia katajia niiden sijaan, jotka suohon jäivät ja siksi myöhästyi heidän kotiintulonsakin. Olavin äiti seisoikin jo mökin ovella aikoen torua lapsia heidän viivyttelemisestään, mutta kun hän sai kuulla, mitä heille oli tapahtunut, niin hän silitteli Sinisilmän päätä kehuen häntä reippaaksi tytöksi. Ja siitä päivästä oli päätetty, että Sinisilmä saisi jäädä heille, ja hänestä ja Olavista tuli parhaimmat ystävät.

Karhu, joka osasi puhua.

Mutta mitä tekivät Alvi-prinssi ja Sölvi sillä aikaa?

Juuri kun heidän piti uudelleen lähteä maailmaa kiertämään, muistivat he karhunnahan, jonka olivat kalliolle jättäneet. He tahtoivat välttämättä ottaa sen mukaansa ja sentähden he lainasivat veneen, jolla soutivat sitä hakemaan. Ja aivan oikein! Karhunnahka olikin vielä samalla kalliolla, johon he olivat sen levittäneet. Alvi-prinssi silitteli paksua turkkia ihmetellen itsekseen, että hän todellakin oli moisen karhun tappanut. Nyt oli nahkakin jo kuiva, joten he voivat sen viedä mukaansa. Sölvi kujeili taas kontaten ympäri kalliota nahka selässään ja Alvi-prinssi taputti käsiään, sillä hänestä Sölvi muistutti niin hassunkurista karhunpenikkaa.

„Kuules! jospa toinen meistä pukeutuisikin karhuksi ja me uskottelisimme pikku lapsille, että se onkin oikea karhu!“ huudahti Sölvi yht’äkkiä.

„Kyllä minä siihen mielelläni suostun, mutta minä en jaksa kulkea nelinkontin niin kauan aikaa“, sanoi prinssi.

„Mutta sinä sovit kuitenkin parhaiten karhuksi“, arveli Sölvi, „ja kun väsyit, niin annan sinun tanssata karhuntanssia, että saat taas seistä pystyssä jaloillasi.“

Ja niin päättivät he leikkiä karhusilla oloa. Veneen veivät he ensin pois ja läksivät sitten erään räätälin luo, joka laittoikin heille tuosta nahasta hyvin onnistuneen karhun puvun. Kun Alvi-prinssi ryömi sen sisään, näytti hän aivan oikealta karhulta.

Nyt piti retken alkaa ja pojat suuntasivat kulkunsa valtamaantietä myöten lähimpään kylään. Sölvi ratsasti toisen aasin selässä ja kun ei ihmisiä näkynyt, nousi prinssi toisen selkään karhunnahkaisissa pukimissaan. Sölvän mielestä oli perin hullunkurista katsella ratsastavaa karhua.

Niin pian kuin he näkivät jonkun tulevan tiellä, hyppäsivät pojat alas ja Sölvi talutti karhua köydestä toisella kädellä ja aasia toisella. Alvi-prinssin aasi tallusteli silloin kiltisti perässä.

„Varokaa karhua, se puree!“ huusi Sölvi, kun joku yritti heitä lähestyä ja heti kaikki pakenivat ja pojat saivat rauhassa ratsastaa eteenpäin. Vihdoin saapuivat he erääseen kylään ja se sattuikin olemaan juuri sama kylä, jossa Olavin koti oli. Kylässä löytyi iso joukko sellaisia pieniä lapsia, jotka mielihyvällä katselivat kaikkea hassunkurista. Kun Sölvi kuuluvalla äänellä huusi, että hänellä on mukanaan kesy karhu, joka osaa tanssiakin, niin juoksi joka tuvasta palleroisia sitä katsomaan. Eipä heillä ollutkaan joka päivä tällaista huvia tarjolla! Karhu teki taidokkaasti kaikenlaisia temppuja ja nekös lapsukaisia huvittivat. Se

vieritteleikse nurmikossa ja tanssi kahdella jalalla, mutta kun se viimein joi maitoa pullosta, jonka Sölvi sille ojensi, puhkesi ilo ylimmillen.

Samassa pisti Sinisilmäkin päänsä ulos Kalliolan mökin ikkunasta ja huomasi, että kylässä oli jotain erinomaista tekeillä. Ja kun Olavi oli mennyt metsään puita noutamaan, juoksi hän yksin toisten lasten luo nähdäkseen mistä oikein oli kysymys. Sinisilmä oli niin monasti, kotona Satumaassa, silitelletty kuninkaan kartanon kesyjä karhuja, ettei hän nytkään vähääkään peljänyt. Hän meni vain rohkeasti aivan lähelle ja silitteli karhun selkää ja kuonoa. Mutta kuinka ollakaan! Yht'äkkiä nousi karhu takajaloilleen ja puristi kämmenillään Sinisilmän lujasti syliinsä. Silloin juokisivat toiset lapset suin päin karkuun. Mutta Sinisilmä ei kerinnyt päästää ainoatakaan ääntä, ennenkuin karhu painoi kuononsa hänen korvaansa ja kuiskasi:

„Kuules, Sinilmä, minä en ole mikään karhu, minä olenkin Alvi, mutta ole nyt hyvin, hyvin hiljaa, ettei vain kukaan saa sitä tietää.“ Ja samassa päästi karhu otteensa ja Alvi-prinssi ryömi esiin paksusta turkistaan.

„Tämä on Sinisilmä, muuan pieni tyttö, jonka minä tunnen“, selitti prinssi Sölville. „Jääköön hän sitten tänne siksi aikaa, kun minä käyn hankkimassa meille ruokaa“, vastasi Sölvi ja läksi juoksemaan.

Molemmat lapset jäivät nyt siihen kahden ja katselivat ihmetellen toisiaan. Ensin oli Sinisilmä niin hämmästynyt, ettei tiennyt mitä ajatella, eikä Alvi-prinssikään voinut käsittää, kuinka Sinisilmä oli joutunut näin kauas Satumaasta. Mutta kun he sitten istuutuivat kivelle toistensa viereen, ei heidän kyselyistään ja kertoilemisistaan tahtonut koskaan loppua tulla.

„Mutta nyt täytyy meidän matkata kotiin“, sanoi Sinisilmä, „heti paikalla meidän on lähdettävä, muuten eivät usko meidän enää koskaan palaavan.“

„Ei“, sanoi prinssi, „minä tahdon kulkea vielä hiukan kauemmas, mutta minä palaan tätä tietä sinua hakemaan. Nyt sinun täytyy kuitenkin varmasti luvata minulle, Sinisilmä, ettet virka kenellekään, että minä olen prinssi. Sitä ei kukaan saa tietää, ei Sölvikään.“ Sinisilmä ojensi Alville kätensä luvaten olla siitä puhumatta, vaikkakin raskaalla sydämellä. Taivuttaakseen Alvin mieltä aikoi hän liikuttavin sanoin kertoa, kuinka häntä kuninkaan kartanossa kaivattiin ja kuinka kuningatar oli lukemattomia kyyneleitä vuodattanut hänen tähtensä, mutta silloin juuri huuteli Olavin äiti häntä ankaralla äänellään, niin että Sinisilmä säikähtäen juoksi kotiin huutaen mennessään Alvi-prinssille:

„Alvi, minä tulen illalla takaisin, aivan varmasti tulen minä luoksesi.“

Mutta kun Sinisilmä parka tuli illalla uudestaan, ei Alvi-prinssiä löytynyt enää mistään. Hän oli monta tuntia sitten lähtenyt Sölvin kanssa sieltä pois. Silloin heittäytyi Sinisilmä maahan, kätki kasvonsa korkeaan ruohikkoon ja puristi lujasti huulensa yhteen voidakseen olla äänekkäästi valittamatta. Täältä löysi Olavi hänet palatessaan metsästä.

Kun Sinisilmä ei tahtonut hänelle kertoa, miksi hän oli näin suruissaan, suuttui Olavi ensi kerran häneen sanoen häntä tyhmäksi ja juonikkaaksi, käänsi hänelle selkänsä eikä välittänyt hänestä kahteen päivään. Mutta kolmantena päivänä oli Sinisilmän sydän parka niin surun vallassa, ettei hän enää voinut vaieta.

Kun Olavi taas illalla entiseen tapaansa istui ullakon portailta odottaen hänen nukkumistaan, hiipi

hän hiljaa vuoteeltaan, asettui Olavin viereen ja kertoi hänelle kaikki, senkin, jonka oli luvannut salassa pitää. Olavi lohdutteli häntä parhaansa mukaan, mutta kun hänkin oli mennyt nukkumaan ja Sinisilmä jäi yksikseen ajattelemaan, mitä hän oli tehnyt, häpesi hän itseään epäillen, suotaisiinko hänelle koskaan anteeksi, kun hän oli rikkonut antamansa lupauksen.

Sölvin kotimatka.

Kun pojat olivat saaneet tarpeekseen karhusilla olosta, myivät he karhunnahan, jottei heidän tarvinnut kuljettaa sitä mukanaan. Mutta siitä päivästä oli Sölvi kokonaan muuttunut. Hän ei naurannut, ei laulannut eikä enää keksinyt minkäänlaisia hullunkurisista vehkeilyjä. Hän vain aina lasi ansaitsemiaan rahoja. Yöksi hän laittoi rahapussinsa päänsä alle ja herättyään aamulla alkoi hän uudelleen heti laskea kultakolikoitaan. Pitkät ajat voi hän istua tuijotellen rahoihinsa ja asetellen niitä eteensä pitkiin riveihin. Silloin hän ei tavallisesti nähnyt eikä kuullut mitään, ennenkuin Alvi-prinssi lyödä läimäytti häntä selkään.

„Hyi, sinua, Sölvi, kuinka olet muuttunut ikäväksi! Minkätähden sinä noita kultakolikoita aina ajattelet?“ sanoi prinssi aikoen leikillä anastaa ne häneltä. Mutta Sölvi heittäikse aarteensa yli alkaen yhä kiihkeämmin jälleen laskea rahojaan.

„Katsos kuinka ne loistavat ja kuinka painavia ne ovat kädessäkin“, sanoi hän vain.

„Mutta aurinko loistaa monta vertaa kauniimmin. Tule, Sölvi, lähtekäämme uusiin seikkailuihin!“

Mutta Sölvi oli kuin lumottu. Hän ei malttanut syödä eikä nukkua, sillä aina hän vain ajatteli, millä keinoin voisi koota enemmän ja enemmän kultakolikoita pussiinsa.

„Hän ei näytä itsekään tietävän, miten hänen laitansa oikein on“, ajatteli prinssi ja samassa hän taas muisti peilin, jonka oli Tietäjän-tornin vanhukselta saanut.

„Jos katselet itseäsi tästä peilistä, niin näet, kuinka ikävä olet“, sanoi hän asettaen peilin Sölvín kasvojen eteen.

Mutta jopa Alvi-prinssi säikähti, kun Sölvi hyppähti ylös kuin ampiaisen pistämä, kokosi kiireellisesti rahat ja pisti ne pussiin. Sitten kiipesi hän korkealle kivellet ja heitti sieltä rahat kauas järveen. Kuului vain molskahdus ja pussi rahoineen päivineen painui järven pohjaan.

„Mitäs nyt teit, Sölvi?“ huusi prinssi juosten hänen perässään. „Oletko aivan mieletön?“

„Enkä ole, nyt vasta viisas olenkin. Kultra oli minut lumonnut, niin etten enää voinut muuta ajatellaakaan, ja sentähden kadotin entisen iloisuutenikin. Ajatteles Alvi! minusta oli vähällä tulla saituri! Kun sitten peilistä näin itseni, tuntui siltä kuin olisi kultra polttanut sormiani, mutta nyt olen siitä kaikeksi onneksi päässyt ja lähdän heti jälleen kotiin isän ja äidin luo ryhtyäkseen uudelleen innolla työhön.“

Ja sen sanottuaan hän iloisella mielellä tanssi ja lauloi taas kuin ennenkin.

„Mutta kun heitit pois kaikki kultasi, niin et voikaan rakentaa uutta tupaa isällesi etkä viedä lahjoja äidillesi“, huomautti Alvi-prinssi.

„Minkäs sille taidan“, vastasi Sölvi. „He ovat kuitenkin iloiset, kun saavat minut kotiin, siitä olen varma. Ja jos minä teen ahkerasti työtä ja kasvan kelpo mieheksi, niin olisipa merkillistä, jollen minä voisi hankkia heille ajan pitkään uutta tupaa.“

Voimakkaalla kädenlyönnillä pojat sitten erosivat toisistaan, sillä Alvi-prinssi ei ollut halukas vielä lähtemään kotiin päin. Pitkän matkan he huiskuttivat toisilleen ja kun sitten jo olivat kadonneet toistensa näkyvistä, kuului vielä tuon tuostakin heidän iloisia jäähyväishuudahuksiaan.

Kuljettuaan monta yötä ja monta päivää saapui Sölvi vihdoin aivan uupuneena kotituvalleen. Tuolla se jo puiden välistä pilkoittikin, häntä ystävällisesti luokseen viitaten. Kyllähän Sölvi, joka oli ollut viime vuonna isän apuna tupaa korjailemassa, hyvin tiesi, että se jo oli vanha ja laho, mutta se oli kuitenkin hänen rakas kotinsa ja Sölvi ajatteli, että jos he vielä kerran saisivatkin uuden tuvan, ei hän kumminkaan voisi koskaan tätä vanhaakaan unhoittaa. Hän ei ollut koskaan ennen ajatellut eikä ymmärtänyt niin hyvin kuin tällä hetkellä, että hän tätä köyhää kotiaan niin tavattomasti rakasti.

Tuvan akkunan-alainen penkki oli uudestaan maalattu; muuten oli kaikki ennallaan. Siistiä ja so-maa oli kaikkialla köyhyydestä huolimatta, yksin rikka-ruohokin oli kitketty pienestä puutarhasta.

Tuvassa istuivat isä ja äiti. Hän näki heidän harmaat päänsä ikkunasta ja kuuli heidän juttelevan keskenään. Lienevätkö juuri hänestä jutelleet?

Seuraavassa silmänräpäyksessä ryntäsi hän ovesta sisään, paiskasi isä-ukolle kättä ja pyöritteli äiti-muoria, niin että tämä oli aivan pyörryksissä sekä

tanssista että ilosta. Olivathan he taas saanet poikansa terveenä kotiin ja lienevätpä luulleet hänen onnenkin löytäneen, kun noin iloiselta näytti.

„Tässä nyt olen, yhtä köyhänä kuin läksinkin, mutta terveenä ja iloisena. Niin isä! Nyt ryhdytään innolla työhön ja syödään kanssa lujasti, äiti-muori!“

„Etkös sinä lähtenyt maailmalle onnea etsimään“, kysäsi jo muori, joka ei oikein voinut pettymystään salata ajatellessaan silkkistä esiliinaansa ja huiviinsa.

„Se on kylläkin totta“, vastasi Sölvi, „mutta eipä taida onni ollakaan minua varten, ainakin luulen sen vielä kauan viipyvän.“

„Tyytyväisyys onkin ihmisen paras onni“, sanoi ukko. „Kaikki muu on vain loistavaa kuonaa.“

„Parasta kaikesta on kuitenkin, että saimme sinut terveenä ja reippaana jälleen kotiin, poikaseni“, sanoi muori. „Ja voinhan vielä sanoa senkin sinulle, että me iäkkäät vanhempasi olemme sinua kovasti ikävöinnet.“

Seuraavana päivänä hakkasi Sölvi taas puita metsässä, niin että vanhat hongat rytisivät ja hän tunsu sitä iloa ja onnea, jota ainoastaan työnteko voi tuottaa.

Mitä peikot prinssille opettivat.

Sölvi oli myynyt aasinsa kylässä, mutta Alvi-prinssillä oli omansa vielä tallessa. Se olikin hänelle nyt tarpeen, sillä hän tunsu itsensä kovin väsyneeksi ja jäykistyneeksi karhusilla olon jälkeen. Kohta hän

nousikin aasinsa selkään antaen sen kulkea mielin määrin.

Illan suussa se pysähtyi erään puron reunalle ja prinssi laskeutui sen selästä juodakseen purosta. Silloin hän yht'äkkiä kuuli vasaran kalketta aivan vieressään olevan kallion sisällä. Uteliaana painoi hän korvansa kallion seinää vasten ja kuunteli. Silloin avautui vuoren seinä ja pieni, harmaapäinen ukko tirkisteli sieltä. Vaikkapa hän töin tuskin ylettyi Alvi-prinssille olkapäähän, niin näytti hän kumminkin jo vanhalta ja hänen pienet kasyonsa olivat kovin rypyiset. Hänellä oli harmaa puku ja pieni harmaa lakki päässään.

„Astu sisään, Alvi-prinssi Satumaasta“, sanoi ukko osoittaen sisäänkäytävää. „Terve tuloa peikkojen asuinpaikoille!“

Ihmetellen katseli prinssi ukkoa. „Mistäs sinä tiedät, kuka minä olen?“ kysyi hän vihdoin.

„Senhän tietää jokainen tien varrella kasvava kukka ja joka metsän lintu ja oravakin juorusi siitä minulle.“

„Mutta ihmiset eivät sitä tiedä“, sanoi prinssi.

„Eivät tiedäkään, mutta me emme olekaan ihmisiä, ainoastaan ihmisten työntekijöitä ja auttajia. Tämä kalliosali on asuntomme, täällä me kaikessa hiljaisuudessa, tuntemattomina työskentelemme. Voit kutsua meitä 'valkoparroiksi', jos mielesi tekee.“

Alvi-prinssi sitoi aasinsa kiinni puuhun ja astui sisään peikkojen valtakuntaan. Valkoparta kulki edellä, pieni lyhty kädessä osoittaen tietä pitkän, kapean ja pimeän kallioon hakatun käytävän kautta. Alvi-prinssi näki, kuinka vesipisarat tippuivat pitkin vuorenseniä ja häntä paleli luolan kylmän kosteassa ilmassa.

Vähitellen käytävä laajeni ja he tulivat isoon, hauskaan saliin. Täälläpä ei ollutkaan kolkkoa, päinvastoin Alvi-prinssikin oikein virkistyi kun hän näki iloisen nuotion loimuavan keskellä salia. Katossa ja seinillä riippui joukko pieniä lyhtyjä, jotka levittivät lempeää, kirkasta valoa. Nuotion ympäri olivat peikot asettuneet piiriin istuen jalat ristissä allaan ja katsellen silmät sirillään tuleen. Toiset pistivät puita ja risuja takkaan, toiset tarvittaessa hiillosta kohentelivat. Kaikki he olivat niin ihmeteltävästi prinssin seuralaisen näköisiä, että hänellä oli oikein vaikea niitä toisistaan erottaa. Peikot eivät lainkaan ihmetelleet, vaikka Alvi-prinssi tuli heidän joukkoonsa. He vain nyökäyttivät ystävällisesti päätään ja siirtyivät lähemmä toisiaan valmistellen hänelle tilaa tulen ääreen.

„Kiitos“, sanoi prinssi istuutuessaan, „täällähän on hyvä ja lämmin.“ Sölvän lähdettyä oli hänestä tuntunut niin yksinäiseltä ja oli hän sentähden miellissään päästessään peikkojen seuraan.

„Te 'valkoparrat' olette niin viisaan näköisiä“, lisäsi hän sitten katsellen ympärilleen. „Sano-kaapa minulle, kuinka voisi tulla oppineeksi tarvitsematta kaiket päivät istua sisällä vanhoja kirjoja lukemassa.“

„Tutki elämää“, vastasi muuan valkoparta.

„Nuo sanat olen kerran ennenkin kuullut. Tietäjätornin vanhus ne minulle lausui. Ne olivatkin jo vähällä unhottua, mutta eipä sillä olisi ollut väliäkään, kun en kuitenkaan ymmärrä niiden tarkoitusta.“

„Opi näkemään, mitä maailmassa tapahtuu ja erottamaan hyvä ja paha. Kätke kaikki hyvä kalliin helmen tavoin sydämeesi, mutta kammoa koko sie-lustasi kaikkea pahaa!“

„Se on kyllä kaikki oikein!“ huudahti prinssi, „mutta mistä sitten oppisin jotain oikein hyvää?“

„Tule aamulla kanssani kävelemään, niin opetan sen sinulle“, vastasi valkoparta.

Sitten muutamat peikot kantoivat heille tavattoman ison puurovadin illalliseksi. Jokaisella oli oma lusikkansa, jolla sai vuoroonsa ottaa puuroa vadista.

„Kasvatatteko itse viljan ruoaksenne?“ kyseli prinssi.

„Emme, vaan kun ihmiset ovat syksyllä korjanneet viljansa, niin me noukimme kaikki pelloille jääneet jyvät. Öisin, kun muut nukkuvat, olemme me elonkorjuuaikana sellaisessa työssä. On näetkös niin hyvä, kun ei mitään mene hukkaan viljasta. Ja palkinnoksi jyvistä me sitten autamme ihmisiä heidän töissään.

Kun ateria oli lopetettu, toivat peikot olkitukonsa, valmistivat sitten vuoteensa riviin lattialle ja nukkuivat tuossa tuokiossa. Silloin läksi prinssi vielä seuralaisineen salia tarkastelemaan. Ja paljon olikin hänellä katselemista ja kyselemistä. Enin Alvi-prinssiä ihmetyttivät nuo monen monituiset, kauniisti kimaltelevat kivet katossa. Ne säteilivät niin ihanasti ja olivat eri värien mukaan tähden muotoon ryhmitetyt kattoon. Viimein tulivat he erään vuorensainan eteen, joka oli aivan täynnä kummallisia merkkejä ja kaiveruksia.

„Mitä nämä ovat?“ kysyi Alvi-prinssi. „Mitä ne merkitsevät?“

„Nämä merkit me kaiveramme vuoren seinään muistoksi jokaisesta hyvästä työstä, jonka me näemme ihmisten tekvän“, selitti valkoparta.

„Tänä yönä ei kukaan ole työssä“, jatkoi hän, „muuten on tapamme työskennellä öisin ja nukkua

päivisin lyhyen hetken. Ensi yönä saat nähdä meidät työssä, jos haluat.“

Kiitos“, sanoi prinssi, „tahdonpa varsin mielelläni.“

Kun peikko sitten oli Alvi-prinssillekin näyttänyt nukkumapaikan, loikoili tämä vielä pitkän aikaa valveillaan ajatellen näkemiään ja kuulemiaan. Hän nousi oikein istumaan vuoteelleen ja katseli ympärilleen nähdessänsä vain vanhoja, ryppyisiä kasvoja.

„Nämä ovat varmaankin tehneet monta jaloa työtä“, ajatteli hän, „mutta mahtaneeko kukaan piirtää mihinkään heidän nimensä muistoksi tahi edes kiittää heitä siitä?“

Ja hänen sydämensä täytti aavistus siitä, että hyvä työ on tehtävä ilman palkkion toivoa.

Seuraavana päivänä, kun prinssi läksi peikon kanssa retkeilemään, oli taivas kirkas ja auringonpaisteinen.

Vaikka he kulkivatkin aution, poluttoman metsän halki, joutuivat he kuitenkin pian. Sillä peikko osasi niin visusti kulkea taivutellen taitavasti pois tieltä kaikki esteenä olevat puut ja oksat. Vähitellen metsä harveni ja he joutuivat isolle kankaalle. Keskellä kangasta oli pieni mökki ja lähellä sitä käveli muuan vanha mies istutellen puita maahan. Hänen tukkansa oli lumivalkea ja selkä kumara. Peikko pysähtyi Alvi-prinssin kanssa erään pensaan taa, mistä he voivat helposti nähdä vanhuksen, tulematta itse huomatuiksi.

Osoittaen vanhusta alkoi valkoparta kertoa:

„Monta, monta vuotta sitten oli tälläkin vanhuksella lapsi, terve ja iloinen pikku tyttö. Kun lapsen äiti kuoli, rupesi hän sekä isäksi että äidiksi pieno-

kaiselle. Käsivarsillaan hän sitä kantoi, valvoi sen kanssa, kun se oli sairas ja leikkitteli sen kanssa kauriilla kanervakankaalla. Tyttö oli hänen ainoa ilonsa ja lohdutuksensa maailmassa.

Mutta eräänä päivänä iski salama lapsen kuoli-aaksi. Vanhus parka kätki silloin surunsa sydämeensä eikä koskaan ikäväänsä kenellekään puhunut. Siitä saakka on hän kankaalle puita istuttanut. Suurella vaivalla hän kuljettaa tänne multaa sellaisia puita varten, jotka eivät kasva pelkässä hiekassa. Aamulla varhain hän nousee ylös, tehden koko päivän ahkerasti työtä. Kaikki nämä pikku puut, jotka tässä ympärilläsi näet, kasvavat kerran isoksi, korkeaksi metsäksi, joka peittää alastoman kankaan. Mutta sitä ei vanhus koskaan saa nähdä, sillä hän ei tee työtään itseään varten.“

„Ketä varten sitten?“ tiedusteli prinssi.

„Tulevia sukupolvia varten, niitä ihmisiä varten, jotka tulevaisuudessa, hänen kuoltuaan, ottavat kankaan haltuunsa.“

„Mutta heitä hän ei koskaan näe, niin ettei kukaan tiedä sitä hänen työkseen“, intti prinssi.

„Sepä juuri on jaloa! Hän tekee hyvän työn, hän valmistaa iloa ja hyötyä muille, mutta itseään hän ei lainkaan ajattele.“

„Minä tahtoisin tehdä jotakin hänen edestään!“ huudahti Alvi-prinssi katsellen hartaalla kunnioituksella vanhusta.

„Pidä hänet muistissasi ja koeta olla hänen kaltaisensa“, vastasi valkoparta.

Sitten he läksivät, mutta vanhus jäi vielä työhönsä, ja ilta-auringon kultaiset säteet valaisivat hänen ryppyisiä, rauhallisia kasvojaan.

„Tämän jalon vanhuksen nimen varmaankin kaiverratte vuorensiinään“, sanoi Alvi-prinssi hetken kuluttua.

„Hänen nimensä ja hänen tekonsa on sinne jo kaiverrettu“, vastasi peikko.

Kun sitten yö joutui, ottivat peikot kukin kuokkansa ja lapionsa ja läksivät eräälle hyvin yksinäiselle, korkean vuoren yli vievälle tielle. Tämä oli erittäin vaarallinen kulkea, sillä se oli jyrkkä ja mutkikas. Nämä pikkuiset työmiehet kaivoivat ja kuokkivat sitä, jotta se korjaantuisi. Ja Alvi-prinssikin ymmärsi hyvin, että tämä oli vaikea tehtävä.

„Miksi et anna heidän hieman levähtää, he näyttävät niin väsyneiltä?“ kysyi Alvi-prinssi seuralaiseltaan, joka oli työnvalvojana.

„He eivät jouda levähtämään“, vastasi peikko, „sillä ennen auringon nousua täytyy työn olla valmiina. Aamulla varhain retkeilee tätä tietä, näetkös, suuri saattue. Kun tästä ei ole vuosikausiin kuljettu, ei kukaan tule ajatelleeksi, että sadevirrat ovat kuljetaneet hiekan mennessään tehden tien kelvottomaksi. Jollei työmme ajoissa valmistu, voisi kauhea onnettomuus tapahtua niille huolettomille ihmisille, jotka huomenna tästä kulkevat. Katso tähän syvyyteen, niin käsität paremmin.“

Alvi-prinssi kumartui ja näki ammottavan äkki-jyrkän tien vieressä.

„Jos pienikin kivi siirtyisi paikoiltaan, voisi jalka luiskahtaa ja ihminen syöksyä tuohon syvyyteen“, jatkoi peikko.

Prinssi olikin mielissään, kun valkoparta läksi täältä pois ja vei hänet erääseen pieneen puutarhaan. Täällä oli hyvin paljon pensaita ja kukkia, mutta yksi

ainoa hedelmäpuu. Vaikka se olikin pieni, niin kasvoi siinä kumminkin suuria, kauniita omenia. „Alvi-prinssi! Katsos tätä pikkuista omenapuuta! Sen omistaa muuan köyhä leski, ja se on hänen ainoa ilonsa ja ylpeytensä. Juuri tänä yönä aikovat muutamat ilkeät pojat ryöstää tuon aarten, mutta sen me estämme.“

„Kuinka se tapahtuu?“ kysyi prinssi uteliaana.

„Katsos näin“, vastasi peikko, „minä kiedon omenat hämähäkin verkkoon, ettei niitä näy, sitten minä asetan nämä koreat omenat jotka minulla on pussissani, maahan puun alle. Kun pojat tulevat, luulevat he, että tuuli on rapisuttanut omenat maahan ja kiirehtivät niitä noukkimaan.“

Jutellessaan aukaisi peikko pussinsa ja asetti omenat puun alle. Sitten hän otti niistä yhden, halkaisi sen kahtia ja näytti prinssille. Ja se olikin päältäpäin aivan tavallisen omenan näköinen, mutta sisältä täynnä hiekkaa.

Alvi-prinssiä nauratti, kun hän ajatteli, kuinka rumasti nuo tyhmät pojat irvistäisivät puraistessaan hiekkaisia omenia. Ja hän oli mielellään mukana heille tätä kolttosta tekemässä, sillä muuta he eivät ansainneet.

„Nyt ne tulevat“, kuiskasi peikko samassa ja Alvi-prinssi piilottautui heittäytyen pitkäkseen korkeaan ruohikkoon.

Pojat hiipivät hiljaa puiston läpi omenapuun luo. Nyt keksivät he omenat maassa ja kokosivat niitä kiireesti pistäen taskunsa täyteen.

Mutta ajatellessaan hiekka-omenia ei Alvi-prinssi saattanut olla nauramatta, ja varmaan lienevät pojat puistossa jotain ääntä kuulleet, koska he yht'äkkiä

läksivät kápälämäkeen hypäten seuraavassa silmänräpäyksessä aidan yli.

„Hyvää ruokahalua, pojat“, tuumi peikko hykerellen tyytyväisenä käsiänsä. „Luulisinpa teidän täst’ edes antavan pikku omenapuun olla rauhassa.“

Päivälinna.

Olavi ja Sinisilmä löysivät metsissä retkeillessään eräästä vuoresta omituisen luolan. Kun se oli niin mukava ja tilava, arveli Sinisilmä sitä erittäin sopivaksi leikituvaksi. Olavi lupasi olla hänen apunaan sitä kuntoon laitettaessa ja heti ryhtyivätkin lapset tuumasta toimeen. Kun he olivat kotoiset askareensa suorittaneet ja pääsivät päivällislomalle, riensivät he vuorelle järjestämään „ryöväriluolaa“, joksi Olavi sitä nimitti. Sinisilmä lakasi luudalla pois kaikki tuulen tuomat roskat ja Olavi valmisti, vaikkakin suurella vaivalla sinne penkin, jolla voivat istua. Sitten he yhdessä kantoivat kiviä, joita asettelivat päällekkäin, niin että ne muodostivat pienen pöydän. Sinisilmä noukki niityltä kauniita kukkia ja järjesteli ne vanhaan kuppiin, jonka oli äiti-muorilta saanut. Sitten he istuutuivat penkilleen rinnatusten jutellen iloisina uudesta mökistään, jonka olivat näin asuttavakseen saaneet. — Ja aina kun heillä vain oli aikaa, menivät he sinne. Luolan aukosta näkivät he puitten latvojen yli kauvas siniselle merelle. He ihailivat kumpikin päivänpaisteessa kimaltelevaa, laajaa ulappaa ja jos

sade tahi rajuilma heidät yllätti, oli heillä aina hyvä suojapaikka kodikkaassa luolassaan. Siellä he silloin istuivat kuivina ja terveinä ja Sinisilmällä oli tapana silloin aina sanoa: „Me voimme täällä niin hyvin kuin prinssi ja prinsessa.“

Kun luola oli kunnossa, piti lasten antaa sille joku nimi ja sinne tänne tuumailtuaan päättivät he vihdoin sanoa sitä „Päivälinnaksi“. Olavi piirsi terävällä kivellä nimen kallioon, niin että se siinä säilyisi iankaiken.

Eräänä päivänä kun Sinisilmä istuskeli yksin Päivälinnassa Olavia odotellen, pisti kaunis, valkoinen vuohi päänsä määkien luolan aukosta ja astui samassa sisään pienen, soman karitsan seuraamana. Sinisilmä hypähti ylös ja kiirehti kutsumattomia, mutta tervetulleita vieraitaan vastaan. Sitten juoksi hän ulos, nyhtämään niille tuoretta, mehukasta ruohoa. Vuohi söi tyytyväisenä hyvällä ruokahalulla, mutta pikku karitsa hyppelehti vain iloisena emänsä ympärillä, Sinisilmän suureksi huviksi.

Kun Olavikin vihdoin tuli sinne, päättivät lapset, että vuohi pikku karitsoineen saisi asua Päivälinnassa, siksi kun tulisivat tietämään, missä niiden oikea koti oli.

Olavi laittoi niille sijan tuoreista lehivistä ja sammaleista, Sinisilmä kantoi astialla juomavettä ja yhdessä laittoivat he oksista veräjän sisäänkäytävälle. Vuohi näytti viihtyvän hyvin uudessa kodissaan määkien kilpaa pikku karitsan kanssa, kun lasten vihdoin täytyi laittaa veräjä kiini ja lähteä pois, sillä nyt alkoi jo hämärtää ja Olavin äiti odotteli heitä kotona.

Olavi ja Sinisilmä riensivät juosten alas vuorelta joutuakseen pikemmin kotiin, eivätkä ehtineet sinä

iltana keskenään paljoakaan jutella. Mutta heti kun auringon säteet olivat heidät seuraavana aamuna herätäneet, muistivat he Päivälinnan uusia asukkaita.

Siitä päivästä alkain viettivät lapset kaiken joutoaikansa kotieläintensä luona ylhäällä vuorella. Aikaisin aamulla päästivät he vuohen karitsoineen laiturille, jossa nämä saivat päivällisiin saakka itsensä hoitaa. Silloin toivat Olavi ja Sinisilmä niille raitista vettä ja suoloja, silitellen nelijalkaisia ystäviään, jotka tuttavallisesti määkien ottivat heidät vastaan.

Sitten kaikki neljä onnellisina ja tyytyväisinä kilvan kiipeilivät vuorella ja kun ilta joutui, riensivät lapset taas sulkemaan elukkansa sisälle yöksi. Silloin seisoivat vuohi karitsoineen tavallisesti jo sisäänkäytävällä heitä odottamassa.

Noin viikon kuluttua sai Olavin äiti tietää koko asian ja arveli, että lasten oli heti lähdettävä kuulus-telemaan, kenen vuohi oli. Olavi menköön kylän toiseen päähän ja Sinisilmä toiseen, määräsi äiti. Molempien piti sitten huutaa kovalla äänellä: „Keltä on kadonnut valkoinen vuohi ja pikkuinen karitsa?“

Sinisilmä oivalsi kyllä, että muori oli oikeassa, mutta kuitenkin ahdisti hänen pikku sydäntään, kun hän ajatteli, miten tyhjää Päivälinnassa olisi, jos heidän rakkaat elukkansa vietäisiin pois. Siksi hän vain heikolla ja väräjäväällä äänellä huusikin kyläläisille muorin neuvomat sanat. Mutta Olavi huusi sen sijaan täyttä kurkkua ja pian tulikin muuan nainen ilmoittamaan, että hänen vuohensa oli karannut. Ja lapset läksivät vuorelle näyttämään hänelle vuohta ja karitsaa. Sinisilmä tarkasteli koko ajan naista, joka hänestä näytti pahanilkiseltä ja päätteli, ettei vuohi parka varmaankaan viihtyisi tämän luona niin hyvin kuin

Päivälinnassa, sillä tokkopa se saisi edes tarpeekseen ruokaa tahi juomaa. Ja kun nainen kutsui vuohta, oli hän niin onnettoman näköinen, että Olavi nauraen häntä lohdutteli sillä „ettei tuo niin suuri asia ollut, jos menettikin pari vuohta“.

Silloinpa huomattiinkin, ettei tämä se vuohi ollutkaan, jonka nainen oli kadottanut, ja Sinisilmä muuttui jälleen iloiseksi eikä hänestä nainenkaan enään ollut ilkeän, vaan pikemmin kiltin näköinen.

Lapset, jotka vähin alkoivat jo pitää vuohtia ominaan, hämmästyivät suuresti, kun kylän vanha Aaro-paimen eräänä päivänä kiipesi Päivälinnaan sanoen hakevansa vuohta ja pikku karitsaa, jotka olivat häneltä karanneet. Turhaan toivoi Sinisilmä, ettei hän tuntisi niitä omikseen, mutta Aaro-paimen sanoi heti kohta, että vuohi oli hänen ja satoi nuoran sen kaulaan, josta voisi sitä taluttaa kotiin. „Karitsa kyllä seuraa kiltisti emäänsä“, arveli vanhus.

Mutta Sinisilmä pyysi, että hän saisi ensin ottaa jäähyväiset ystäviltään, eikä Aaro-paimen sitä toki kieltänytkään. Siliteltyään vuohten päätä ja selkää laskeutui hän polvilleen kietoen käsivartensa pikku karitsan kaulaan.

„Pikku aarteeni, pikku leikkiverini! Lähdetkö kauas luotamme tulematta enään koskaan takaisin“, nyhkytti hän.

„Kuules lapsi!“ sanoi silloin vanha Aaro-paimen, minä en tosin ole rikas, sillä ainoa omaisuuteni ovat vuohteni, mutta koska te noin rakastatte näitä elukoita ja olette hyvät niille, niin saavat ne jäädä tänne luoksenne.“

„Saammeko ne aivan omiksemme?“ huudahti Sinisilmä säteilevin silmin.

„Kyllä, kyllä“, vastasi vanha paimen, päästi vuohen irti ja läksi yksin kulkemaan vuotta alas.

Kuljettuaan kappaleen matkaa kuuli hän nimensä huudettavan ja kun hän kääntyi ympäri, juoksi Sinisilmä suoraan hänen syliinsä.

„Sinä olet niin kiltti, niin sanomattoman kiltti“, huusi tämä hengästyneenä ja silitteli hänen vanhoja, ryppyisiä käsiään hokien yhä uudeelleen: „kiitos, kiitos!“

Vanhasta Aaro-paimenesta tuntui ikäänkuin kirkas auringonsäde äkkiä olisi valaissut hänen köyhää, yksitoikkoista elämäänsä ja hän pyyhkäisi karkealla kädellään yksinäisen kyynelleen, joka oli ruskettuneille poskille vierähtänyt.

„Noita lapsia, noita lapsia“, mutisi hän, „ne osaavat valloittaa vanhus-parankin sydämen.“

Sinä iltana oli Päivälinnassa juhla. Olavi katkoi vihreitä oksia ja koristi luolan tuoreilla lehvillä ja Sinisilmä satoi sekä vuohen että pikku karitsan kaulaan kukkaiskiehkurat päivän kunniaksi.

Oljilla täytetty nuohoojapoika.

Alvi-prinssi kaipasi taas seikkailua. Hän sanoi jäähyväiset peikoille, nousi aasinsa selkään ja ratsasti pois. Muutamien päivien kuluttua tuli hän eräälle ritarilinnalle. Linnan portti oli suljettu, eikä näkynyt ainoatakaan ihmistä, mutta prinssi aukaisi portin, astui rohkeasti sisään ja taluttipa vielä aasinsakin linnan pihaan.

„Hohoi, kuka siellä?“ huusi joku karkealla äänellä ja samassa piirittivät ritarin aseenkantajat hänet.

„Poika, ken sinä olet, joka uskallat tulla sisään ilman lupaa? Häpeäisit näyttäytyä näin hienossa seurassa!“

Eipä ollut prinssi koskaan välittänyt puvustaan, mutta nyt tarkasteli hän sitä hieman ja huomattuaan, että hän oli kuin mikäkin kerjäläispoika risaisessa nuohoojapuvussaan, niin hän hiukan häpesi. Mutta salatakseen hämmästystään heitti hän vain ylpeästi päätään, nosti nenänsä pystyyn ja vastasi reippaasti:

„Olenpa kuka hyvänsä, niin ei teillä ole oikeutta puhutella minua tuolla tavalla.“

„Vai niin, vai vastaat sinä senkin kerjäläispenikka noin röyhkeästi meille ritarin aseenkantajille vasten naamaa“.

„Hänellä on aasi mukanaan, sen hän on tietystikin jostakin varastanut, sillä eiväthän kerjäläispojat ratsasta aasilla“, huuteli yksi palvelijoista.

„Se on hävytön valhe“, huusi Alvi-prinssi ponnahtaen pystyyn. Ja kun palvelijat yrittivät ottaa häntä kiinni, pui hän nyrkkiään ja hosui hurjasti ympäri käsillään.

„Heittäkää hänet kellarinholviin!“, huusivat palvelijat täyttä kurkkua ja kun ei prinssi-parka kyennyt niin montaa vastaan puolustautumaan, vangitsivat he hänet ja heittivät hänet kellariin. Ypö-yksin istui hän nyt pimeässä, kylmän kosteassa vankilassaan, jonka lattiaa pitkin isot rotat juoksentelivat.

Vaikkei Alvi-prinssiä juuri pelottanutkaan, niin oli hän kuitenkin hyvin alakuloinen. „Miksi pelkäisin, kun en ole tehnyt mitään pahaa“, ajatteli hän itseään

lohdutellen. Ja ylläpitääkseen iloista tuultaan alkoi hän hyräillen laulella yksinäisyydessään.

„Se on oikein Alvi-prinssi, laula sinä vain“, kuuli hän jonkun sanovan kellarinnurkassa.

„Kuka siellä?“ tiedusteli prinssi siristellen silmillään keksiäkseen puhujan.

Silloin astua tepasteli pieni tonttu keskelle lattiaa. Kellarin luukun huonossa valaistuksessa voi Alvi-prinssi töin tuskin erottaa tämän harmaan puvun ja punaisen lippalakin.

„Minähän täällä vain olen“, vastasi tonttu, „tulin kertomaan sinulle peikoilta terveisiä“. „Vai niin, vai tunnet sinä peikot. Mutta sanoppa minulle, miksi täällä olet?“ kyseli prinssi. „Tulin tänne ottaakseni sinusta mittaa, sillä näetkös, peikot aikovat tehdä sinulle uudet, hienot vaatteet. Ymmärrätkö?“

„Se on tosiaankin tarpeellista“, sanoi Alvi-prinssi. „Vanhat vaatteeni tuskin pysyvät enää koossa; kaikei minä juuri niiden tähden saan istua kököttää nytkin täällä“. „Minä näin kaikki, mitä äsken linnanpihalla tapahtui, ja kun he kuljettivat sinut tänne kellariin, seurasin minä mukana, vaikkei kukaan sitä huomannut“.

„Tonttu rakas, sanoppa minulle, miksi niitä kohdellaan huonosti, jotka ovat ryysyisesti puetut? Vaikka minä olisinkin hienossa puvussa, olisinko silti yhtään parempi?“

„Etpä suinkaan. Ne ovat sangen tyhmiä, jotka kiinnittävät huomionsa ihmisten pukuihin, sillä ihmisen arvo riippuu aina hänen sydämensä laadusta“.

„Tarkoitatko kenties, että se riippuu siitä, onko hän hyväsydäminen ja lempeä?“ kyseli prinssi.

„Juuri siitä se riippuu. Sillä jalosydäminen on

monasti paljoa arvokkaampi kuin komeissa pukimissaan ylpeilevä ihminen“.

„Minäpä tahdon olla oikein hyvä kaikille köyhille, kun tulen kuninkaaksi“, sanoi Alvi-prinssi päättävästi.

„Mutta eheänä ja puhtaana täytyy aina pitää itsensä, siksi saat sinäkin nyt uuden puvun“.

Tontun piti nyt ottaa hänestä mittaa, mutta sepä ei ollutkaan mikään helppo tehtävä, sillä hän ei yletyntytkään prinssiä kuin vyötäisiin, eikä kellarissa ollut mitään, jonka päälle olisi noussut seisomaan.

„Kiipeä ylös minua myöten, että yletyt kaulaan saakka“, ehdotteli prinssi.

„Kumarru hiukan ja ojenna kätesi, niin hyppään kämmenellesi“, huudahti tonttu iloisesti, otettuaan jaloista mitan.

Prinssi teki sillä lailla ja samassa seisoi tonttukin jo vakavana hänen kädellään, taputtaen häntä ystävällisesti poskelle. Ja kun prinssi nosti hänet jälleen maahan, nauroivat he molemmat makeasti.

„Kun vaatteet ovat valmiit, tulen minä uudelleen tänne“, sanoi tonttu kontatessaan ulos kellarinluukusta.

Neljä pitkää vuorokautta oli Alvi-prinssi jo istunut sisäänteljetynä tapaamatta yhtään ainoata ihmistä. Vaikka hän jo alkoikin käydä levottomaksi ja surulliseksi yksinäisyydessään, nukkui hän kuitenkin vielä hyvin öisin. Joka aamu pistettiin hänelle luukusta vadillinen ruokaa ja ruukullinen vettä. Hänen ei siis kuitenkaan tarvinnut kuolla nälkään.

Neljäntenä päivänä aukaistiin kellarin holvin ovi ja prinssi vietiin ulos. Kuinka iloinen hän olikaan nähdessään sinisen taivaan ja hengittäessään raitista ilmaa! Vankeudessaan oli hän tuntenut itsensä väsy-

neeksi ja haluttomaksi, mutta nyt oli hänestä elämä taas oikein ihanaa ja hän kulki pystyssä päin, punot-tavin poskin.

Hänet vietiin pihan poikki komeaan saliin. Täällä istui linnanhaltija, mahtava ritari, ja hänen ympärillään kaikki hänen miehensä. „Astu esiin, poika“, sanoi ritari Alvi-prinssille. „Sinua syytetään aasin varkau-desta ja röyhkeästä käytöksestä palvelijoitani kohtaan. Tunnustatko rikoksesi?“

„En“, vastasi prinssi, aasin sain lahjaksi ja pal-velijoillesi en ole sanonut pahaa sanaa, ennenkuin he syyttivät minua varkaudesta.“

„Mistä sinä tulet?“

„Satumaasta.“

„Sielläkö olet nuohoojapoikana?“

„Enkä ole“, vastasi Alvi-prinssi. „Jos tahdot tietää, niin voinen sanoa sinulle, että minä olenkin prinssi.“

Silloin purskahtivat kaikki nauruun.

„Luuletko voivasi moista meille uskotella, pojan viikari? Kyllähän olemme ennenkin kummia kuulleet, vaan että prinssi nuohoojapoikana vieläpä kerjäläi-senä kulkisi, sitä et saa meitä uskomaan. Lankea polvillesi ja tunnusta totuus, niin päästän sinut va-paaksi, koskapa olet vielä lapsi.“

„En polvistu kenenkään eteen ja totuuden olen jo sanonut“, vastasi prinssi varmasti ja tyynesti kat-soen ritaria suoraan silmiin. Alvi-prinssi huomasi, että kaikkien katseet olivat tähdätyt häneen. Hän luki paheksumista ja kiukkua toisten, ihmettelyä taa-sen toisten kasvoista, mutta hän ei välittänyt mistään.

„Vaiti, poika! ärjäsi ritari, „Viekää hänet takaisin kellariholviin! Annan hänelle ajatusaikaa huomiseen.“

Ja sitten talutettiin Alvi-prinssi ulos salista ja heitettiin uudelleen pimeään vankilaansa. Hän vaipui täällä uupuneena olkivuoteelleen ja nukkui heti. — Silloin näki hän unta, että pikku Sinisilmä tuli häntä vastaan.

Tytön huulet olivat hymyssä ja loistava sadekehä ympäröi häntä. Sirotellen kukkia ympärilleen viittasi hän Alvia luokseen. Mutta Sinisilmän takana seisoi vanha koulumestari ja tämän ympärillä oli taas piirissä kaikki hänen vanhat kirjansa, jotka huusivat surkeasti: „Alvi, me odotamme sinua!“ Lopulta näytti hänestä kuin kirjat olisivat yhä vain lisääntyneet ja suureneet, muodostuen viimein oikein korkeaksi vuoreksi. Ja kun hän yritti kiivetä ylös vuorta myöten, lankesi hän ja putosi kauhean syvään vuorenkuiluun. Kun hän yritti huutaa apua, niin hän samassa heräsikin ja näki taas pikku tontun vieressään.

„Nouse pian ylös laittamaan uutta pukua päällesi!“ kuiskasi tämä. „Peikot odottavat meitä tuolla linnan ulkopuolella.“

„Ei se maksa vaivaa, sillä minä en millään voi päästä täältä ulos“, huokasi prinssi. „He ovat sulkeneet oven ulkoapäin kaksinkertaisella lukolla.“

„Mutta peikot ovat kaivaneet maan rajaan kolon muuriin, jonka läpi helposti voit ryömiä. He tekivät siinä työtä yöt ja päivät ja nyt se on valmis.“

Alvi-prinssi hypähti nyt vuoteeltaan ja hänen sydämensä löi rajusti. Pääsisikö hän todellakin vielä ulos vapauteen! Kiireellä riisui hän vanhat, ryysyiset vaatteensa ja pukeutui uuteen pukuunsa, joka tontulla oli mukanaan. Sillä välin täytti tonttu minkä ennätti nuohoojapuvun oljilla.

„Mitä sinä teet?“ kysyi prinssi ihmetellen saatuaan puvun päällensä.

„Minä tässä vain täytän nuohoojapoikaa. Se saa, näetkös, jäädä tänne heidän huvikseen, kun sinä olet poissa.“

Alvi-prinssi auttoi tonttua ja nauroi makeasti hullunkuriselle keksinnölle. Sitten he asettivat täytetyn pojan prinssin olkivuoteelle ja heittivät mustan liinan sen pään kohdalle.

Kun prinssi oli ryöminyt ulos kolosta ja päässyt raittiiseen ilmaan, hengitti hän syvään huudahtaen tuon tuostakin: „olen vapaa! vapaa!“ Ja iloisena ja onnellisena hyppelehti hän kuin häkistäään irtipäästetty lintu.

„Ole hiljaa“, varoitti tonttu, joka myöskin oli hiipinyt ulos kellarista, „joku voisi kuulla meitä.“ Nyt muisti prinssi kiittää hyvántahtoisia tonttuja uusista vaatteistaan. Sitte he vielä kulkivat yhdessä vähän matkaa ja tontut neuvoivat prinssille tien toiseen ritarilinnaan.

Seuraavana päivänä, kun Alvi-prinssi jo oli matkan päässä, tulivat ritarin palvelijat kellarin holviin hakemaan häntä.

„Nouse ylös, suulas poika!“ huusivat he, mutta eivät saaneet minkäänlaista vastausta.

„Etkö kuule, senkin unikeko?“ huusi silloin muuan heistä potkaisten nuohoojapoikaa jalallaan. Mutta tämä pysyi vain yhtä äänettömänä ja liikkumattomana kuin ennenkin.

Silloin palvelijat suuttuivat ja hyökkäsivät kaikki nuohoojapojan kimppuun. Mutta kylläpä heidän naamansa venyi, kun he nostivat ylös keinotekoisen pojan ja tämä oli niin kevyt kuin höyhen. Kun he

huomasivat, että heitä oli vedetty nenästä, häpesivät he aika tavalla ja heittivät täytetyn nuohoojapojan linnan pihalla palavaan nuotiotuleen. Ja niin muuttui koko nuohoojapoika tupruavaksi savupatsaaksi.

Lasten lahja.

Kokonaisen vuoden olivat Sinisilmä ja Olavi ajatelleet, mitä he keksisivät vanhalle Aaro-paimenelle vastalahjaksi vuohesta ja pikku karitsasta. Sillä he tahtoivat myöskin antaa hänelle jotakin, kun hän oli heille ollut niin hyvä. Oli vain niin vaikea keksiä sopivaa lahjaa. Väliin luetteli Sinisilmä mitä kaikkea kaunista he Aaro-paimenelle antaisivat, jos heillä vain olisi ollut rahaa. Mutta Olavin mielestä oli joutavaa ajatellakaan edes mitä antaisi, kun ei ollut penniäkään. Ja Sinisilmä myönsi, että hän oli oikeassa.

Niin kului syksy ja pitkä talvi ahkerassa työssä. Vuohi karitsoineen tuotiin alas laaksoon ja vuorella oli niin paljon lunta, että lapset ani harvoin voivat käydä Päivilinnassaan. Sinisilmää paleli ensin pakkasessa, niin että hän värisi, mutta kun muori antoi hänelle paksun villapuvun ja hän alkoi tottua kylmään talveen, oli hänellä helpompi olla. „Ei meillä ole Satu- maassa koskaan näin kylmä, siellä on aina vain läm- mintä, valoisaa ja ihanaa“, oli Sinisilmän tapana sanoa.

„Lähde sinne sitten“, sanoi Olavi tielle osoittaen.

„Jospa vain osaisin! Mutta pian tulee Alvi minua hakemaan ja silloin lähden heti.“

„Päivälinnan, vuohen, karitsan ja minunko luotani?“ kyseli Olavi suuttuneena.

„Niin, kaikkien teidän luotanne lähtisin heti paikalla“, vastasi Sinisilmä avomielisesti.

Mutta vähitellen huomasi hän, ettei Olavi pitänyt siitä, että hän tällä tapaa puhui. Olavi ei näet suonut, että mikään toinen maa, olisi hänen omaa maataan parempi, sentähden täytyi Sinisilmän heretä puhumasta Satumaasta, vaikka se yöt ja päivät olikin hänen mielessään.

Eräänä päivänä oli Olavi pyydystänyt pienen oravanpoikasen ja toi sen Sinisilmälle. Molemmat lapset syöttivät ja hoitelivat sitä hellästi ja pian oli se niin kesy, että se seurasi heitä kaikkialla. Heistä taas oli niin hauskaa katsella pikku oravan pirteihin, viisaan näköisiin silmiin ja he nauroivat sen hullunkurisille hyppäyksille ja vehkeille. Kun he läksivät ulos, nukkui se tavallisesti Olavin taskussa, jossa sen oli hyvä ja lämmin olla, ja kun he olivat sisällä, kiipesi se taas Sinisilmää pitkin, istuskellen mielellään tämän pään päällä pähkinöitä pureskelemissä.

Mutta eräänä päivänä laittoi Olavin äiti verhot ikkunoihin. Orava ajatteli, että niitä pitkin mahtaisi olla hauska kiivetä ja toisten ollessa ulkona hyppäsi se niihin, kiipesi vikkelaasti edestakaisin repien verhot pahanpäiväisesti.

„Tehkää nyt oravallenne mitä hyvänsä, mutta tupaan se ei enää koskaan pääse“, sanoi muori päättävästi.

„Mihin me sitten sen panemme?“ päivitteli Olavi.

„Minäpä tiedän“, huudahti Sinisilmä, „me annamme oravan vanhalle Aaro-paimenelle. Hänen tuvassaan ei ole ikkunaverhoja ja hän on niin yksin.

Ajatteles! kuinka hän tulee iloiseksi, kun saa itselleen toverin! Ja väliin me voimme käydä häntä tervehtimässä ja oravan kanssa leikkimässä.“

Olavinkin mielestä oli tämä erinomainen ehdotus ja yhdessä läksivät lapset vanhan Aaron mökille, orava Olavin taskussa nukkumassa.

Kun he tulivat perille oli Aaro-paimenen mökin ovi raollaan, niin että he voivat nähdä vanhuksen ovenraosta. Hän istui pöydän ääressä, pää käsien nojassa ja näytti niin surulliselta. Pöydällä, hänen edessään oli kehlollinen vuohenmaitoa ja kuiva leipäkannikka.

„Katsos, kuinka alakuloinen hän on! Aivan varmasti tulee hän hyvin iloiseksi, kun päästämme oravan sisälle“, kuiskasi Sinisilmä. Ja hän oli niin innoissaan, ettei tahtonut enää pysyä alallaan. Olavi pisti pähkinän oravan suuhun ja työnsi sen sitten ovenraosta sisälle. Parilla hyppäyksellä oli se vanhan Aaron luona, kiipesi tuolille ja siitä Aaron päänlaelle, jossa se aikoi ruveta pähkinäänsä napertelemaan. Mutta siitä yrityksestä ei tullut sillä kerralla mitään, sillä kun vanha Aaro tunsi jotakin päässään rapisevan, ravisteli hän sitä niin, että orava pyörähti sieltä suoraan maitokehloon. Siinä se sitten räpisteli, kunnes Olavi ja Sinisilmä, jotka olivat tapausta seuranneet, riensivät esille ja vetivät sen sieltä pois. Sinisilmä ryhtyi heti pesemään oravaparkaa, joka auttoi itsekin puhdistamistaan minkä kerkesi, sillä tahtoihan sekin tulla taas hienoksi ja sieväksi.

Vanha Aaro-paimen katseli, hyväntahtoisesti hymyillen, heidän hommiaan.

„Sinä saat oravan lahjaksi meiltä. Se on niin hullunkurinen, aina iloinen ja ystävällinen.“

„Kun se ei vain pyörähtäisi joka päivä matokehlooni“, sanoi Aaro leikillisesti.

„Eikös mitä“, vakuutteli Sinisilmä, „nyt se putosi sinne, kun päätäsi niin kiivaasti pyörittelit.“

„Niinpä niin.“ Aaro ymmärsi nyt, että hän oli saanut erinomaisen lahjan ja alkoi ystävällisesti silitellä oravan selkää.

„Elä minua katsele, Aaro, vaan oravaa!“ huudahti Sinisilmä. „Katsos kuinka pienet, mustat silmät sillä on, kuinka pehmainen se on ja kuinka kevyesti se hyppelee!“

„Orava ja Sinisilmä taitavat olla toistensa näköiset“, virkkoi Aaro.

„Eihän toki! Kuinka sinä, Aaro, voit niin ajatella? Minun silmäni ovat siniset, enkä ole läheskään niin ketterä kuin orava.“

„En tiedä, mistä se riippuu, mutta jotain yhtäläisyyttä teissä kuitenkin on“, väitteli vanha Aaro.

Siitä päivästä ei vanhan Aaron mökissä ollut enää koskaan kolkkoa ja yksinäistä. Siitä piti orava huolen. Se houkutteli sinne Olavin ja Sinisilmän ja näiden iloinen, lapsekas nauru kajahti ihanalta soitannolta vanhan Aaron korvissa.

Sinisilmä pelkäsi, ettei lumi koskaan sulaisi, mutta suli se kuitenkin ja lopussa oli taas pitkä, pimeä talvi. Purot laulelivat iloisia kevätlaulujaan rientäessään alas vuorten rinteiltä, ruoho versoili ja kevätkukat nostelivat kainosti päätään. Kun ilma vihdoin selkeni ja sade taukosi, pääsivät lapset vuohineen jälleen Päivälinnaan.

Karitsa oli kasvanut pikku pukiksi, joka ylpeänä piti päänsä pystyssä valmiina puskea muksahuttamaan jokaista, joka olisi ollut halukas voittosille rupeamaan.

Vanha Aaro läksi myöskin Päivälinnaan auttaakseen lapsia laittamaan kaikki kuntoon vuohille ja orava istui hänen olkapäällään. Kaikkein ylimpänä oli vuori aivan paljas, mutta alempana kasvoi siellä mäntyjä ja kuusia. Kulkiessaan muutaman ison männyn ohi, löysivät lapset maasta aivan paljaaksi kuoritun käpyksen ja kun he katsahivat ylös puuhun, näkivät he pikku oravan, joka keinui korkeimmalla oksalla.

„Katsos, orava!“ huudahtivat lapset yht'aikaa.

He seisahuivat kaikki kolme katsellen pitkän aikaa puuhun, mutta heidän pieni, kesy oravansa katseli kaikkein hartaimmin. Yht'äkkiä teki se päätöksensä, hyppäsi maahan ja küpesi kiireesti puuhun tuon toisen oravan luo. Ei siitä ollut apua, vaikka lapset kutsuen houkuttelivat sitä luokseen, sillä ei se enää tullut takaisin. Ja pian katosivatkin molemmat oravat kauas tiheimpään metsikköön.

„Ei taida maksaa vaivaa enää viivytellä tässä, sillä ei se kuitenkaan takaisin tule“, arveli Olavi.

„Mutta olipa orava tyhmä, kun juoksi pois luotamme, vaikka me siitä niin paljon pidimme“, arveli Sinisilmä.

„Ei lapset“, sanoi vanha Aaro, „elkää moittiko oravaa, sillä nyt se on onnellinen ja vapaa, eikä ole ihmekään, ettei se viihdy meidän kanssamme tuvassa, kun suuri, kaunis metsä on sillä tarjona. Se, näetkös, onkin hänen oikea kotinsa.“

Jättiläinen.

Komeassa linnassaan istui ritari Punaparta syvään suruun vaipuneena. Muuan jättiläinen, joka ei ollut ennen kenellekään paha tehnyt, oli nyt aivan äkkiä muuttunut koko paikkakunnau kauhuksi.

Ensin oli se istuutunut vuorenhuipulle, ja vieriteltyt sieltä niin isoja kiviä, että ne murskasivat kaikki, mitä ikinä niiden tielle sattui. Sitten oli se raadellut kuoliaaksi ritarin parhaat lehmät ja nyt viimeiseksi oli se ryöstänyt ritarin pikku tyttären, jonka nimi oli Puolukanvarpa. Monet päivät ja viikot oli ritari lastaan etsinyt, siitä jälkeäkään löytämättä.

Näin olivat asiat, kun Alvi-prinssi astui linnanpihaan ja kysyi, eikö ritari huolisi häntä palvelukseensa. Kuultuaan puhuttavan jättiläisestä hän heti tarjoutui tuomaan ritarille takaisin hänen pikku tyttärensä.

„Eipä sillä, että onnistuisit, mutta voithan yrittää“, sanoi ritari.

Alvi-prinssin mieli teki kerran nähdä ihan oikeata jättiläistä ja hän riensi sentähden sinne päin, josta luuli sen löytävänsä. Kulkiessaan tietä pitkin kuuli hän äkkiä aivan vierestään pienten jalkain sipsutusta. Siinäpä olikin hänen rinnallaan taas pikku tonttu, tuo hänen vanha ystävänsä.

„Alvi-prinssi, oletko koskaan nähnyt jättiläistä?“ kysäsi tämä.

„Enkä ole, mutta minä arvelen, että se on tavattoman iso ja voimakas“, vastasi prinssi.

„Voit olla varma siitä. Eläkä luule, että sinunlaisesi mies pystyy edes jättiläisen pikkusormea taivuttamaan. Jos sinä siis aijot väkivallalla tytön siltä

ottaa, niin kehoittaisin sinua samassa kääntymään takaisin.“

„Kuules, hyvä ystävä, auta minua keksimään joku parempi keino“, pyysi prinssi „sillä takaisin en tahdo kääntyä.“

„Yritä viekkaudella“, vastasi tonttu, „mutta ajattele itse, kuinka sinun on meneteltävä. Tätä tietä pitää sinun kulkea ja tästä annan minä sinulle säkin, johon voit pistää Puolukanvarvan.“

Alvi-prinssi otti säkin, mutta kun hän aikoi vielä jotain tontulta kysyä, oli tämä jo kadonnut.

Illan suussa hän osuikin jättiläisen asunnolle. Hän kuuli jonkun siellä sisällä laulavan lapsekkaalla äänellä ja painoi korvansa ovea vasten paremmin laulua kuullakseen. „Jättiläinen on poissa, jättiläinen on poissa, se on mennyt ulos“, lauloi lapsi. „Sepä hyvä tietää“, ajatteli Alvi-prinssi jyskyttäen heti ovea voimiensa takaa. Silloin raotettiin ovea varovaisesti sisäpuolelta ja prinssi näki siellä sisällä pienen, Sini-silmän kokoisen tytön. Tämä säikähti prinssin nähtyään ja veti ovea jälleen kiinnemmäksi.

„Kas niin, Puolukanvarpa, päästä minut kiltisti sisälle“, pyysi prinssi yrittäen tunkeutua ovesta.

„Ei, ei, minä pelkään jättiläistä, se on minulle sanonut etten saa päästä sisälle yhtään ihmistä, en kissaa enkä koiraakaan. Etkös sinä ole ihminen, vai kuinka?“

Siitä huolimatta yritti Alvi-prinssi yhä vain päästä sisälle.

„Nimeni on Alvi ja isäsi, ritari Punaparta on lähettänyt minut sinua etsimään“, selitteli prinssi.

Silloin aukaisi tyttö heti oven ja päästi hänet sisälle.

„Se ei sinulta koskaan onnistu“, sanoi hän päättään pudistaen. „Olen kahdesti jo yrittänyt juosta karkuun, mutta jättiläinen on jälleen minut vanginnut ja nyt on hän sanonut, että jos vielä kerran yritän paeta, niin hän syö minut suuhunsa.“

„Sitten se saa syödä meidät molemmat, sillä nyt minä aijon viedä sinut mennessäni. Ryömi nyt vain pian säkkiini, niin kannan minä sinua selässäni“.

„Ei, ei, minä en uskalla“, huusi Puolukanvarpa piiloutuen nurkkaan.

„Hyvästi sitten, mutta varmasti syö jättiläinen sinut kuitenkin kerran suuhunsa“, sanoi prinssi.

„Niinkö se tekee? Voi, voi!“ huusi Puolukanvarpa ja juoksi esille piilostaan.

„Aivan varmasti“, vastasi prinssi ja aukaisi uudelleen säkin suun.

Nyt pujahti Puolukanvarpa säkkiin ja Alvi-prinssi sitoi säkin suun nuoralla kiini, heitti sen selkäänsä ja läksi kiireesti pois luolasta.

Kun he olivat päässeet metsään saakka, pysähtyi Alvi-prinssi ja asetti säkin maahan. Sitten päästeli hän nuoran auki, noukki maasta puolukanvarpoja ja työnsi niitä säkkiin niin paljon, kuin vain sai sopimaan.

„Täällä on liian ahdasta, minä tukehdun“, huusi Puolukanvarpa.

„Eikös mitä! Ei ole vielä hätää! Hengitä vain reikien kautta, joita säkissä on, niin on parempi olaksesi“, neuvoi prinssi nauraen.

Kun Alvi-prinssi oli taas säkkiä kappaleen matkaa kantanut, oli hänellä niin kuuma, että hiki virtasi poskipäitä pitkin ja häntä väsytti kovasti. Hän aikoi juuri asettaa säkin jälleen maahan ja levätä hetkisen,

kun hän äkkiä huomasi jättiläisen tulevan kaukaa vastaansa tiellä. Kyllä hän poloinen säikähti, kun näki, miten tavattoman iso jättiläinen oli, mutta tarttui kuitenkin sitä lujemmin kiinni säkkiinsä kuiskaten kiireessä Puolukanvarvalle:

„Elä suinkaan liikahda, vaan ole hiljaa kuin hiiri, jos henkesi on sinulle kallis.“

„Hyvää päivää, herra“, sanoa tokaisi prinssi tultuaan jättiläisen kohdalle.

„Mitä sinulla säkissä on, poika?“ ärjäsi jättiläinen.

„Ohoi! siinä on vain puolukanvarpoja. Olen kuullut sanottavan, että on tarpeellista juoda niistä keitettyä lähettä. Läksin viemään niitä ritari Puna-parralle; hänen terveytensä on niin heikontunut, sen jälkeen kun sinä veit hänen tyttärensä!“

„Vai puolukanvarpoja! Sepä hullunkurista“, sanoi jättiläinen nauraen niin sydämellisesti, että maa tärisi. „Vai juo ritari nyt puolukanvarpa-lääkettä, kun tyttärenkin nimi on Puolukanvarpa! Sinäpä kekseliäs poika, sinä!“

„Niin, enkös olekin? Kerroppa tämä tytölle, kun tulet kotiin“, sanoi prinssi.

„Jopa kerronkin“, vakuutti jättiläinen. „Mutta jospa puolukanvarvat olisivat minullekin hyvät?“

„Anna Puolukanvarvan noukkia niitä itsellesi, niin saa hänkin jotain työtä. Mutta auta nyt minua ja kannu vähän tätä säkkiä. Se on koko lailla raskas, tiedän mä.“

„Raskasko?“ sanoi jättiläinen pilkallisesti ja asetti säkin kämmenelleen, „jos sanot tätä raskaaksi, niin ovat voimasi kovin vähäiset.“

„Kun ei tyttö nyt vain liikahtaisi, ettei jättiläinen huomaisi, että säkissä on eläväkin olento“, ajatteli

Jättiläisen mielestä ei säkki ollut raskas.

prinssi kauheassa jännityksessä. Mutta Puolukanvarpa ei liikahuttanut jäsentäkään, sillä hän oli aivan jäykkä säikähdyksestä, kun jättiläinen piteli häntä kädessään. Ja kun he läksivät kulkemaan eteenpäin, otti se niin pitkiä askeleita, että prinssi sai juosta niin paljon kuin jaksoi pysyäkseen rinnalla. Kun he sitten tulivat lähelle ritarin linnaa, ei jättiläinen halunnutkaan lähteä enää kauemmas. Silloin kiitteli prinssi avustuksesta, heitti säkin jälleen selkäänsä ja lähetti jättiläisen mukana Puolukanvarvalle terveisiä.

Kun Alvi-prinssi tuli säkkineen linnaan ja aukaisi sen, syntyi siellä aikamoinen riemu.

Puolukanvarpa lensi suoraan isänsä syliin huuhahtaen iloisesti:

„Nyt saamme luvan keittää lääkettä puolukanvarvoista, joita metsästä toimme!“

Alvi-prinssi jäi ritarin palvelukseen seuraten häntä kaikilla matkoilla. Mutta siitä päivästä saakka, jolloin Puolukanvarpa kotiinsa palasi, ei jättiläisestä enään kuulu mitään. Kaikkein suureksi iloksi, oli se kadonnut teille tietämättömille. Se ei varmaankaan viitsinyt enään näyttäytyä, kun sitä oli niin ovelasti petetty.

Ihmeellinen peili.

Ritari Punaparta ajoi metsästysseurueineen täyttä laukkaa metsästysretkeltä kotiin päin. Lähestyessään ritarinlinnaa antoivat he voimakkailla torventoitotuksilla merkin tulostaan. Silloin kiiruhti ritarin tytär

Puolukanvarpa ylimpään tornikamariin nähdäkseen torniluukusta metsästysseurueen kotiintuloa. Hän näki isänsä, joka uljaana istui mustan, komean juoksijansa selässä, ja hänen perässään toiset ratsastajat koirineen. Viimeisinä kulkivat palvelijat saalista kantaen.

Puolukanvarpa kurottautui katsomaan, kuinka monta hirveä ja jänistä hänen isänsä toi saaliina retkeltään, mutta äkkiä pysähtyikin hänen katseensa ritarin rinnalla ratsastavaan nuorukaiseen. Tämä oli niinkuin toisetkin puettu vihreään metsästyspukuun ja hänen lakissaan liehui kaksi pitkää valkoista höyhentöyhtöä. Rohkeana ja suorana istui hän ratsullaan ja hänen silmistänsä loisti iloa ja elämänhalua, kun hän huiskutti lakkiaan Puolukanvarvalle, jonka näki vilahdukselta torninluukusta. Se oli Alvi-prinssi, joka jo pitkän aikaa oli ritarin seurueeseen kuulunut. Hän oli kasvanut komeaksi, reippaaksi nuorukaiseksi ja oli oppinut metsästystä ja urotöitä. Ei yksikään hänen ikäisistään osannut ratsastaa, uida tahi miekkailla niinkuin hän. Ritari ylpeili hänestä ja niin teki Puolukanvarpakin, vaikkei hän sitä koskaan tunnustanut. Hän oli sellainen pieni pyryharakka, joka kiisteli ja kujeili mielellään, ja Alvi-prinssikin kiusoitteli usein häntä sillä, että oli hänet kerran säkkiinsä pistänyt.

„Olin silloin vielä niin pieni ja tyhmä ja siitä on kulunut niin pitkä aika, että olen sen kokonaan unohtanut“, väitteli Puolukanvarpa.

Kun hän nyt näki metsästysseurueen pysähtyvän linnan pihalle, juoksi hän kiireesti portaita myöten alas ja joutui parahiksi isäänsä tervehtimään, kun tämä laskeutui hevosensa selästä. Silloin ritari Puna-parta nosti hänet juoksijansa selkään ja lupasi, että

hän saisi ratsastaa muutamia kierroksia linnan pihalla Alvi-prinssin rinnalla.

„Pidä hyvää huolta tuosta pienestä pyryharakasta, ettei hän putoa satulasta“, varoitteli ritari. Mutta sepä ei ollutkaan helppo tehtävä! Tyttö ajoi hurjasti täyttä laukkaa ja yks' kaks' ratsasti hän ulos portista pitkin tietä.

„Puolukanvarpa, pysähdy ja käänny heti takaisin!“ huusi Alvi-prinssi.

„Luuletko, että annan jonkun pojan itseäni kormennella“, vastasi hän vain nauraen, „ota kiinni minut, jos saat, mutta etpäs saakaan!“ Mutta kuinka ollakaan! Pian saavutti prinssi kuitenkin hänet ja pidätti hänen ratsunsa omansa rinnalla.

„Nyt me käännyimme heti takaisin, Puolukanvarpa.

„Ei, minä en tahdo.“

„Sinun täytyy!“

„Alvi, anna minun olla rauhassa!“

„En annakaan, sillä minun tulee pitää sinusta huolta“, vastasi prinssi.

„Luuletko, että aijon sinua, kerjäläistä, totella?“

„Miksi kutsut minua kerjäläiseksi?“

„Siksi, että olet sellainen. Jollei isäni antaisi sinulle ruokaa ja vaatteita ja kaikkea muutakin, niin saisit kulkea ympäri kerjäilemässä. Vaikka sen hyvin tiedätkin, niin katselet kuitenkin nytkin minuun kuin mikäkin prinssi.“

„Entä jos olisinkin prinssi.“

„Sinäkö prinssi!“

„Mitä sitten?“

„Silloin sinua kaikki kumartelisivat, mutta nyt ei kukaan sitä tee. Kas, näin minäkin prinssille te-

kisin.“ Puolukanvarpa hyppäsi hevosensa selästä, astui askeleen taaksepäin ja kumarsi syvään niiaten. Alvi-prinssi nauroi ja hyppäsi hänkin alas.

„Ja näin tehdään tottelemattomalle tytölle“, sanoi hän pidellen häntä käsivarresta.

„Ja näin tehdään tyhmälle pojalle“, vastasi Puolukanvarpa, kohotti kätensä ja antoi Alvi-prins-sille niin voimakkaan iskun kasvoihin, että veri tuli tämän suusta.

„Se on parahiksi sinulle“, sanoi hän vain kat-sellen prinssiä säihkyvin silmin.

Tyynesti otti Alvi-prinssi silloin esille peilinsä, joka hänellä aina oli taskussaan ja asetti sen tytön kasvojen eteen.

Heti muuttui Puolukanvarpa kuin toiseksi ty-töksi. Kätkien kasvonsa käsiinsä alkoi hän katke-rasti itkeä.

„Miksi itket, Puolukanvarpa?“ kysyi Alvi-prinssi.

„Siksi, että olin niin paha. Alvi, annatko minulle anteeksi?“

„Annan kyllä“, vastasi prinssi.

„On niin ikävää, että minä olen näin paha, mutta minusta on niin tavattoman vaikeaa olla kiltti“, sanoi Puolukanvarpa ottaen toisen käden pois sil-miltään.

„Kas niin. Se on jo unohdettu“, lohdutteli prinssi ja otti pois toisenkin käden. „Ole nyt vain iloinen kuin ennenkin, niin ratsastamme takaisin kotiin.“

„Etkö sinä ole minulle enään vihainen, tokko olet Alvi?“

„En vähääkään, vaan minä toivon, että sinäkin olet tästä lähtien hyvä minulle.“

„Alvi, sanoisin mielelläni sinulle erään asian.“

„Mikä se liene?“

„Minä pidän sinusta yhtä paljon kuin olisit prinssi“, kuiskasi Puolukanvarpa hänen korvaansa.

„Minäpä sanon sinulle, Puolukanvarpa, ettei prinssi ole hituistakaan parempi kuin muutkaan ja jos joku siitä ylpeilee, että on prinssi, niin on hän tyhmä raukka“, vastasi prinssi auttaessaan Puolukanvarpaa jälleen satulaan.

Sitten he yhdessä ratsastivat kiireesti kotiin päin. Ritari Punaparta odotti heitä jo linnan portailla aikoen torua Alvi-prinssiä siitä, ettei tämä ollut pitänyt parempaa huolta hänen tyttärestään, mutta Puolukanvarpa huusi isälleen jo pitkän matkan päästä:

„Se on minun syyini, isä, kaikki on minun syyini.“

Sinä iltana istui Puolukanvarpa kiltisti isänsä vieressä ajatellen, miten hän voisi heittää tyhmet kujeilemisensa, mutta seuraavana päivänä oli hän jo unhoittanut kaikki hyvät päätöksensä ja kiipesi taas muutamaan korkeaan puuhun ja repi vaatteensa aivan rikki. Ja kun palvelijat juoksivat sinne tänne etsimässä häntä, istui hän vain iloisena ja tyytyväisenä korkealla piilopaikassaan, kunnes vihdoin suvaitsi äänekkäästi kiekuen ilmaista itsensä.

Ritari Punaparta oli jo niin tottunut näkemään Alvi-prinssiä rinnallaan, että hän sekä hämmästyi että suuttui, kun prinssi eräänä päivänä ilmoitti hänelle haluavansa lähteä kotiin, omaan maahansa. Mutta kun prinssi selitti, että hänen vanhempansa mahdollisesti jo levottomina odottivat häntä, myönsi ritarikin hänen menettelevän oikein ja antoi hänelle nopeimman juoksijansa palkaksi, että hän joutuisi pian kotiinsa.

Mutta kun Puolukanvarpa sai tietää, että Alvi-prinssi aikoi matkustaa pois, niin ei hän tahtonut kuulla siitä puhuttavankaan, vaan selitti, ettei niin saisi laisinkaan tapahtua. Alvin piti jäädä heille ja ruveta hänelle veljeksi, arveli hän. Mutta Alvi-prinssi kertoi silloin, että hänellä jo oli yksi pieni sisko, josta hän paljon piti.

„Miksi et ole hänestä koskaan puhunut? Mikä on hänen nimensä? Onko hän kiltti?“ kyseli Puolukanvarpa, silmät suurina hämmästyksestä.

„Sinisilmä on hänen nimensä ja hän on hyvin kiltti, pieni tyttö. Minä lähden nyt häntä hakemaan ja vien hänet mukanaani Satumaahan“, selitti prinssi.

„Minä en pidä hyvistä lapsista“, sanoi Puolukanvarpa, „ne eivät osaa koskaan tehdä pahaa.“

„Mutta Sinisilmä on hyvä ja samalla iloinen ja vallaton“, vakuutti prinssi.

Mutta sitä ei Puolukanvarpa ottanut oikein uskoakseen. Sitten juoksi hän tiehensä, sillä hän ei tahtonut sanoa Alville jäähyväisiäkään, vaan toivoi ettei Satumaata eikä Sinisilmää olisi ollenkaan olemassakaan.

Kun Alvi-prinssi oli ottanut ritarilta jäähyväiset ja aikoi ratsastaa ensimmäisen veräjän läpi Satumaahan vievällä tiellä, tapasi hän Puolukanvarvan istua kyökkötyössä veräjän pielessä.

„Tuletko pian takaisin?“ kysyi hän ojentaen prinssille kätensä.

„En“, vastasi prinssi, „sillä nyt täytyy minun jäädä kotiin vanhempieni luo.“

„Kutka ovat sitten vanhempasi?“ kysyi Puolukanvarpa udellen.

„Ne ovat Satumaan kuningas ja kuningatar, jos nyt välttämättä tahdot sen tietää“, vastasi prinssi

hymyillen ja läksi täyttä neliä ajamaan metsään päin. Mutta Puolukanvarpa ravisti kiharaista päätään arvellen prinssin laskevan leikkiä hänen kanssaan. Ja kun hän ei enää nähnyt prinssistä vilaustakaan, hyppäsi hän alas veräjältä ja heittäytyi pitkäkseen viheriään, mehevään ruohikkoon. Siinä makasi hän ison aikaa ajatellen Alvi-prinssiä ja kaikkea mitä hän oli sanonut.

Mutta prinssi mietti eteenpäin ratsastaessaan, että Puolukanvarpa oli merkillinen tyttö. „Hän ei varmaankaan itse tahdo olla paha, mutta hän on niin ajattelematon ja hemmoiteltu. Sinisilmä voisi varmaankin tehdä hänestä kiltin tytön.“

Kotia kohti.

Oli kulunut kaksi kesää ja kaksi talvea ja Sinisilmä oli nyt kahdeksan vuotias. Hän oli jo Olavilta yhtä ja toista oppinut ja oli iloinen, jos häntä joskus keuhuttiin. Hän oli ahkera kuin pieni muurahainen ja hänen kätensäkin olivat käyneet niin karkeiksi katajien riivinnässä ja vaatteitten pesussa. Sinisilmä oli kuitenkin oppinut pitämään kovasta leivästä, jota Olavin kodissa tarjottiin ja hänen poskensa olivat yhtä pyöreät kuin hänen eläessään ylellisyydessä kuninkaan kartanossa.

Vaikkapa lapset ahkerasti tekivät työtäkin, jäi heiltä kuitenkin aikaa iloisein leikkeihin ja Päivälinna oli kuin ennenkin heidän mieluisin olinpaikkansa. Siitä olikin vähin erin tullut sievä ja hauska asunto.

Nyt oli heillä jo kaksi karitsaakin ja vanha Aaro oli alkukesästä käynyt rakentamassa heille oikean vuohitallin, jossa oli sekä katto että lautaseinät. Ja kun hän vielä oli opettanut Olavin valmistamaan penkkejä ja pöytiä puunjuurista ja oksista, muuttui kallioluola oikein hauskaksi ja kodikkaaksi huoneeksi. Joka päivä lakaisi Sinisilmä sen puhtaaksi, niinkuin tuvankin lattian kotona, eikä hän koskaan unohtanut laittaa kukkavihkoa ihanista tuoreista niittykukkasista pöydälle.

Kun Olavi ja Sinisilmä eräänä päivänä istuivat Päivilinnassa vapaudestaan nauttien, niin huomasi Olavi äkkiä jonkun tulevan vuorta ylös suoraan luolaan päin.

„Katsos, Sinisilmä, tuolta tulee nuori, töyhtösulka ratsastaja, minusta näyttää, niinkuin hän etsisi jotakuta!“ huudahti Olavi. Sinisilmä katseli tarkasti sinne päin, johon Olavi osoitti, seisoen kuin kivettyneenä luolan suulla. Voisiko se olla Alvi! Olipa totta tosiaankin, sillä kun ratsastaja tuli lähemmäs, tunsu hän hänet varmasti.

„Alvi!“ huudahti hän, juoksi esiin ja heittäytyi pojan kaulaan.

„Oma, pikku siskoni“, sanoi Alvi-prinssi hellästi ja nosti hänet korkealle ilmaan, „nyt tulin sinua hakemaan.“ Sinisilmä huudahti ilosta ja veti Alvi-prinssin mukanaan luolan sisään.

„Miksi et ennemmin tullut, olen niin kauan, kauan sinua odottanut“, sanoi hän pidellen prinssiä yhä kädestä kiinni.

Silloin istuutui prinssi hänen viereensä ja alkoi kertoa hänelle omituisesta peilistään. Alvi-prinssi oli näet juuri edellisenä päivänä täyttänyt viisitoista vuotta.

Silloin muisti hän, että hänen sinä päivänä piti nähdä omakin kuvansa siitä. Ja peili oli silloin näyttänyt hänelle, millainen hän itse oli ja mitä pahaa hän oli tehnyt.

„Mutta ethän sinä, Alvi, ole koskaan tehnytkään pahaa!“ sanoi Sinisilmä häneen ihmetellen katsoen.

„Pikku sisko, tahdotko kuulla, mitä olen tehnyt?“ kysyi Alvi-prinssi ja asetti töyhtöniekka lakkinsa Sinisilmän polvelle.

„Tahdonpa kyllä“, vastasi Sinisilmä.

„No niin. Ensin jätin minä kotini ja rakkaat vanhempani, jotka minua niin hellästi rakastivat.“

„He etsivät sinua joka paikasta“, virkahti Sinisilmä.

„Mutta minä vain piiloittauduin enkä ilmoittanut, minne pakenin.“

„Ja ajatteles, Alvi! vihdoin luulivat he, että olit kuollut!“

„Niin, minä annoin heidän surra ja huolehtia, mutta itse minä vain huvittelin. Minä pelkäsin, että he löytäisivät minut ja veisivät minut kotiin. Kaiken tämän ja paljon muutakin on peili minulle kertonut, jota en tullut ennen ajatelleeksikaan.“

„Mutta nyt me matkustamme heti kotiin ja silloin tulevat kaikki taas niin iloisiksi. Olipa se hyvä peili, annas minunkin siihen katsoa.“

„Et voi sitä enää saada, Sinisilmä, sillä se meni rikki. Kun minä näin siitä itseni, pudotin minä sen peljästyksissäni maahan.“

Sinisilmä huusi nyt Olavinkin sisälle, kertoen Alville heidän yhteisistä töistään, Kalliolan mökistä, Päivälinnasta ja vanhasta Aaro-paimenesta. Alville hän toki tahtoikin kaikki jutella ja näytellä.

„Sinä olet ollut pieni, reipas tyttö“, sanoi Alvi-prinssi pudistaen Sinisilmän kättä.

Mutta samassa muistikin Sinisilmä, ettei hän ollutkaan pitänyt antamaansa lupausta, vaan että Olavi jo tiesikin sen, että Alvi oli prinssi. Kauniisti pyysi hän tottelemattomuuttaan anteeksi ja Alvi-prinssi lupasi mielellään olla sitä ajattelematta.

Seuraavana päivänä päättivät he viettää jäähyväisjuhlaa Päivälinnassa. Kun Sinisilmä heräsi, tuntui hänestä, kuin jotakin erinomaista olisi tapahtunut, ja kun hän sitten muistikin, että Alvi oli tullut häntä hakemaan, kävi hänen mielensä niin kevyen iloiseksi. Syötyään viimeisen kerran aamiaista mökissä, kiitti hän sydämellisesti Olavin äitiä siitä, että tämä oli näinä vuosina antanut hänelle sekä ruoan että vaatteet.

Sitten kokosi hän vähäiset tavaransa pieneen nyyttiin ja riensi Päivälinnaan. Ei ollut aurinko hänestä näyttänyt koskaan niin kirkkaalta, eikä taivas niin siniseltä kuin tänäpäivänä. Entistä pikemmin kiipesi hän vuorelle, josta hän pian kuulikin vuohien määkinää ja Olavin iloista laulun loilotusta. Kuinka suurenmoinen yllätys häntä täällä kohtasikaan! Koko Päivälinna oli koristeltu kukilla ja vehreillä lehvillä ja ulos oli katettu pieni pöytä jos jonkinmoisia herkkuja täyteen. Alvi ja Olavi olivat juuri nostamassa sinne paria penkkiä istuimiksi, kun Sinisilmä tuli ja näki koko komeuden. Ihastuksissaan taputti hän käsiään istuen niin hartaana kuin nälkäinen varpusenpoikainen pöydän ääressä. Sillä vaikka hän olikin äsken juuri mökissä syönyt, niin ei hän voinut millään moisista herkuista kieltäytyä. „Mutta kuka on nämä kaikki tänne toimittanut?“ huudahti hän, suu täynnä maukkaita manteleita ja viikunoita.

„Sen on Alvi-prinssi tehnyt“, vastasi Olavi.

„Kutsu minua vain yksinkertaisesti Alviksi, sillä olethan sinä, Olavi, ollut kuin veli Sinisilmälle, olkaamme tästä lähin kaikki kolme oikein hyviä ystäviä.“

„Niin, Olavin täytyy seurata meitä Satumaahan!“ huudahti Sinisilmä innoissaan.

Hetkisen oli Olavi vähällä antaa myöten, mutta taisteltuaan lujasti omaa haluaan vastaan, sanoi hän:

„Kiitos vain ystävällisyydestänne, mutta en voi lähteä, sillä tekisin väärin, jos jättäisin äiti-muorin, kun hän minua tarvitsee. Ei, nyt saan minä tehdä työtä kahden edestä, kun Sinisilmäkin on poissa.“

„Se on oikein“, sanoi Alvi-prinssi, „elä sinä tuota kodillesi surua, niinkuin minä olen tehnyt, mutta kerran kuitenkin sinun pitää tulla meitä tervehtimään.“

Olavi oli kutsusta iloinen luvaten kyllä muistaakin sen. Sitten tuli eronhetki. Nyt vasta Sinisilmä oikein käsitti, että hänen täytyi Päivilinnasta erota. Uudelleen ja yhä uudelleen silitteli hän vuohia ja viimein heitti hän pitkän, kaihoisan jäähyväissilmäyksen yli koko Päivilinnan, aivan kuin olisi sillä tavoin koettanut painaa kaikki paremmin mieleensä. Vuoren juurella seisoj Alvi-prinssin hevonen heitä odottamassa. Sinisilmän piti ratsastaa prinssin edessä. Päästyään ylös hevosen selkään hän vielä kerran kumartui puristamaan Olavin kättä ja niin kauan kuin hän vain luuli äänensä kuuluvan, huusi hän: „Tule pian Satumaahan! Terveisiä Päivilinnaan ja vuohille!“

Veräjälle tuli vanha Aaro-paimen jäähyväisille. Hän oli saanut tietää, että Sinisilmä matkustaisi pois, ja toi tälle kopallisen ihania muuramia evääksi. Ja toivottaen Sinisilmälle onnekasta elämää, pyysi hän

häntä joskus vanhoja ystäviä muistelemaan. Ja Sinisilmä vakuutti, ettei hän koskaan unohtaisi vanhaa Aaroa, joka aina oli hänelle ollut niin hyvä ja ystävällinen.

Ja kun Sinisilmä ratsasti Alvi-prinssin kanssa Satumaahan, läksi vanha Aarokin takaisin pikku mökkiinsä alhaalla laaksossa. Kun hän oli tullut kotiin, oli Olavi siellä vuohineen häntä odottamassa. He olivat näet Sinisilmän kanssa päättäneet lahjoittaa ne takaisin vanhalle Aaro-paimenelle.

Satumaassa jälleen.

Kaikkialla Satumaassa riemuuttiin, kun Alvi-prinssi tuli takaisin ja hänen vanhempansa syleilivät häntä antaen kaikki anteeksi, kun olivat saaneet poikansa terveenä jälleen kotiin. Sillä välin kun prinssi kertoi seikkailuistaan, juoksenteli Sinisilmä onnellisena vanhoja ystäviään tervehtimässä. Hän hyväili karhuja, taputteli koiria, silitteli kissaa, huuteli kanoja ja noukki kukkia puutarhassa. Kaikki oli tuttua ja kuitenkin ikäänkuin uutta ja outoa. Kuningatar nimitti häntä päivänsäteekseen ja kuningas silitteli hänen päätänsä, sanoen häntä samaksi entiseksi pikku Sinisilmäkseen, joka vain oli kasvanut isommaksi ja vanhemmaksi. Mutta kun Sinisilmä selitteli, kuinka hän oli merenpohjassakin ollut, ei kukaan ottanut häntä uskoakseen. „Olet varmaan uneksinut, että aallot sinut jälleen

maihiin heittivät“, sanoivat he, niinkuin Olavikin oli kerran hänelle vakuuttanut. Mutta Sinisilmällä oli omat ajatuksensa asiasta ja sitä ei kukaan saanut horjumaan. Ja joka kerta kun hän käveli merenrannalla, tähysteli hän kauas siintävälle ulapalle ajatellen pientä, ihanaa vedenneitoa, joka hänet oli kerran pelastanut.

Viettääkseen prinssin kotiintuloa toimeenpanivat kuningas ja kuningatar suuret juhlat. Kaikki olivat käsketyt, jotka vain halusivat tulla, vanhat ja nuoret, köyhät ja rikkaat, siis kuka hyvänsä Satumaasta. Kaikki tiet olivat täynnä ihmisiä, jotka olivat juhliin menossa.

Sölvikin kuuli niistä puhuttavan ja halusi lähteä matkaan saadakseen edes jossain nurkassa olla mukana. Kun hänen vanhempansa kuulivat, että Sölvi aikoi lähteä kuninkaan kartanoon, päättivät hekin seurata mukana näkemään kotiin tullutta prinssiä. Mutta kun he eivät omistaneet hevosta täytyi heidän valjastaa ainoa härkensä kärryjen eteen ja siihen istuutuivat vanhukset ajamaan, mutta Sölvi kulki jalkaisin rinnalla.

Saavuttuaan perille asettuivat ukko ja akka arkaillen portin pieleen ihanaa puutarhaa katselemaan. He eivät millään muotoa tahtoneet lähteä etemmäksi, mutta Sölvi meni vain rohkeasti muitten ihmisten mukana puutarhaan. Olihan hän kuullut prinssistä niin paljon puhuttavan, että mielellään tahtoi kerran oikein nähdäkin häntä. Puutarha oli niin täynnä kansaa, että Sölvin täytyi tunkeutumalla kulkea eteenpäin, mutta kun hän viimein pääsi väljemmälle kohdalle jäi hän siihen seisomaan viitaten isäänsä ja äitiänsäkin tulemaan lähemmä.

Nyt aukaistiin linnan ovet ja puistoon johtaville portaille astuivat kuningas, kuningatar, Alvi-

Alvi-prinssi vei Sölvín kuninkaan ja kuningattaren luo.

prinssi, Sinisilmä ja pitkä jono hoviherroja ja hovinaisia.

Kuningatar nojasi prinssiin, joka rohkein, avoimin katsein tarkasteli kansanjoukkoa. Sinisilmä hymyili niin herttaisesti ja huiskutti kädellään pikku lapsille, jotka vanhempineen olivat juhille tulleet. Kansanjoukko riemuitsi äänekkäästi, kun prinssi astui esiin tervehtien ystävällisesti joka suunnalle, ja kaikki toivottivat täydestä sydämestään hänelle onnea ja menestystä. Lakit heiluivat korkealla ilmassa ja eläköön huudot raikuivat ja Sölvin isä ja äitikin uskalsivat liittyä toisten joukkoon paremmin nähdäkseen. Mutta kaiken tämän riemun aikana seisoi Sölvi kuin kivettyneenä. Hän tuijotti Alvi-prinssiin, niinkuin ei olisi tahtonut uskoa silmiään ja toisten hurratessakin hän vain katseli, kuulematta mitään. Mutta kun prinssi sattui kääntymään sinne päin, jossa Sölvi seiso, niin kohtasivatkin heidän silmäyksensä toisensa. „Sölvi, sinäkö se olet!“ huudahti prinssi iloisesti, juoksi portaita alas Sölvin luo, puristi lujasti hänen kättään ja vei hänet kuninkaan ja kuningattaren eteen. Ja kun kuningas sai kuulla, kuka Sölvi oli, niin hän lupasi rakennuttaa heille uuden, sievän tuvan ja Sölvin äiti-muorikin luuli vallan uneksivansa, kun hänet vietiin kuninkaan linnaan ja puettiin siellä hienon hienoon silkkiseen huiviin ja esiliinaan. Ukosta ja akasta oli tämä kaikki kuin satua ja Sölvikin ihmetteli, ettei hän ennen ollut aavistanutkaan, kuka Alvi oli.

Alvi-prinssi ryhtyi uudella innolla lukemaan vanhoja kirjoja, jotka hänen suureksi ihmetykseksensä olivat entistään monta vertaa hauskemmat. Nyt aikoi hän ahkeruudella korvata sen, minkä kolmen vuoden aikana oli laiminlyönyt, ja varttua kunnon pojaksi,

joka tuottaisi vanhemmilleen iloa. Usein kulki hän isänsä kanssa pitkillä matkoilla tutustuakseen siihen valtakuntaan, jota hän kerran oli hallitseva. Ja hänen mielestään olikin Satumaa ihanampi kuin mikään muu maa.

Sillä aikaa kun Alvi-prinssi ammensi kirjoistaan tietoja ja hankki elämäkokemusta itselleen, kehitti Sölvi ruumiillisia voimiaan. Hän oli vahva ja harteikas ja muita samanikäisiä päätä pitempi, eikä yksikään vetänyt hänelle vertoja painisilla ollessa. Innokkaasti oli hän kuokkinut maata ja kylvänyt peltoja tuvan ympärille toivoen pian saavansa niistä runsaita satoja vaivojensa palkaksi. Siitä lähtien kun kuningas oli heille luvannut uuden tuvan, oli hänellä paljon puuhaa. Heti juhlan jälkeisenä päivänä tulivat miehet työhön ja Sölvi auttoi itsekin ahkerasti mukana, niin että ennenkuin kesä oli lopussa, seisoi uusi, soma tupakin jo vanhan rinnalla. Sitten se vielä maalattiin sekä ulkoa että sisältä, niin että muori oli aivan haltioissaan, kun hän pääsi muuttamaan sinne. Hän itki ja nauroi vuoron perään ja veti ukkoainkin perässään takinliepeestä katselemaan, kuinka sievää siellä oli. Ensimmäistä yötä uudessa tuvassa maatessaan hän hädin tuskin maltoi nukkuakaan, sillä hän vain ajatteli, kuinka heillä nyt oli erinomaisen hyvä olla.

Ja kun heidän talliinsa seuraavana päivänä lisäksi ilmestyi kaunis, ruskea hevonen, niin siunailivat vanhukset sydämessään kiitollisina Alvi-prinssiä, mutta myöskin omaa, kelpo poikaansa. Sillä nyt he ymmärsivät, että Sölvi kuitenkin lopulta oli onnen löytänyt.

Loppu.

Hyttysset hyrisivät, niittykukat loistivat värikkäänä ja koko metsä tuoksahti männyn pihkalta. Puusta puuhun, mättäältä mättäälle kulki iloisena kuiskauksena: „Satumaa on saanut takaisin kadoksissa olleen prinsinsä! Koska hän tuli? Miltä hän näyttää? Onko isoksi kasvanut? Rakastaako hän suurta, ihanaa luontoa?“ kaikui kyselyjä joka suunnalta.

„Hiljaa lapset!“ surisi iso mehiläinen, joka tuli samassa lentäen, „ei se ole enää mikään uutinen. Alvi-prinssi on jo ollut monta viikkoa kotonaan, omassa ihanassa valtakunnassaan. Mutta te ette koskaan tiedä, mitä suuressa maailmassa tapahtuu. Ja nyt voin kertoa teille, että minä lennän kuninkaan kartanon suureen puutarhaan, jossa pikku Sinisilmäkin juoksentelee ruusujen keskellä.“ Sitten se lensi suristen tiehensä.

„Oi, kuinka onnellisia ruusut mahtavat olla, kun saavat tuoksuta kuninkaan puutarhassa!“ huokasivat niittykukat.

„Meillä on täällä niityllä kyllin hyvä olla“, vastasivat pitkät heinäkorret huojuessaan sinne tänne tuulessa.

Sinä yönä kulki vanha, tuttu tontummekin niityn ohi ja tultuaan kuninkaan kartanolle, ryömi hän aidan alitse linnanpihaan. Vahdit seisoivat kyllä paikoillaan portinpielessä, mutta eivät häntä huomanneet. Kevyesti, varpaillaan kulki hän portaita ylös ja aukaisi varovasti Alvi-prinsin huoneen oven. Siellä istui prinssi yhä mietteissään kirjojensa ääressä.

„Minä pidän hänen viisaasta ja kirkkaasta kat-

seestaan, hänestä tulee varmasti viisas kuningas“, arveli tonttu itsekseen, sulki hiljaa oven ja hiipi pois.

„Nyt tahdon vielä kerran nähdä pikku Sinisilmänkin, ennenkuin muuanne lähden“, arveli tonttuvanhus.

Sinisilmä nukkui valkoisessa vuoteessaan niin rauhallisesti kuin kiltit lapset konsanaan. Tonttu siirsi hiljaa vaaleanpunaisen vuodeverhon syrjään ja katseli häntä kauan aikaa mietteissään.

„Nuku, nuku, lapsi rakas, viattomana ja herää onnellisena ihanat unet nähtyäsi!“ sanoi tonttu, helästi lasta peitellen.

Linnasta läksi hän sitten Sölvän uudelle mökille. Sinne hän nyt aikoikin jäädä Sölvä auttamaan, sillä uuteen kotiin muutettaessa on kiltti kotitonttu hyvä olemassa.

Kun näet tonttu huolehtii talosta ja auttaa niitä, jotka siinä asuvat, niin käy kaikki puolta helpommin. Ja kiltti tonttu on taas niin onnellinen, kun saa levittää siunausta, iloa ja tyytyväisyyttä ympärilleen.

Suomen lasten kirjoja.

Tämänniminen kirjasarja, jota toimittaa Kolmisointu-yhdistys, ansaitsee erikoista huomiota lasten- ja nuorisokirjojen joukossa. Sarjan tarkoituksena on tarjota parasta, mitä sillä alalla on, ja että se tarkoituksensa täyttää, osoittanevat sen tähän asti ilmestyneet numerot, jotka ovat seuraavat:

I. Jumalan silmä. Satu, kertoili *Fr. Gerstäcker*. Suomensi Aune Krohn. Kuvitettu. 1: 75.

»Kirja on satu ja kirjoitettu pikkulapsille, joita se suuresti viehättääkin rikasta mielikuvitusta uhkuvilla tonttujutuillaan ja seikkailuillaan.» (Kotimaa.)

Eräs toinen arvostelija lausuu m. m. seuraavaa: »Vanhempain onkin mitä ajattelevimmasti pidettävä huolta siitä, että lasten mielikuvitukseen *oikeat* kuvat painuvat. Suuri merkitys tässä suhteessa on myös hyvillä kirjoilla, sellaisilla kirjoilla, jotka hyvällä omallatunnolla voi pienokaisensa käteen antaa. Ja yksi sellaisista kultahelmistä on edellämainittu 'Jumalan silmä'. Varsinkin jokaiselle reippaalle pojalle tämä kirja olisi joululahjaksi ostettava.»

II. Croftonin koulupojat. Kirj. *Harriet Martineau*. Suomentanut Hannes Leiviskä. 2: 25.

»Tämä kirja, joka täyttää taiteellisia vaatimuksiamme niin suurena määrin kuin lastenkirjalta voi vaatia, on tarkoitettu kehittyneemmille lapsille ja on se omiaan lujentamaan lapsen siveellistä ja uskonnollista vakaumusta. Vaikka kirjan sankari onkin vain 8-vuotias poika, sopii se hyvin ainakin vielä 15-vuotisille. Jopa aikuinenkin sen mielihyvällä lukee.» (Kotimaa.)

»Se on mieltäkiinnittävä varsinkin sen kautta, että se kuvaa Englannin kouluoloja, jotka niin suuresti eroavat meikäläisistä. — — — Sattuva luonteenkuvaus on kirjan vahvimpia puolia. — — — Tulkoon tämä suureen ja terveen kulttuurikansan kouluoloja kuvaava teos tutuksi Suomenkin lapsille, ja oppikoot he siitä, mikä heille niin kipeästi on tarpeen, itsekasvatuksen kautta pyrkimään tahdon lujuuteen ja tarmoon.» (Valvoja.)

III. **Viisi päivää tulvan hädässä.** Kirj. *Harriet Martineau*. Suomentanut Hannes Leiviskä. 1: 75.

»Sopii lapsille, jotka rakastavat jännittäviä seikkailuja.»
(Kotimaa.)

»Kertomuksen puitteisiin sopii niin paljon kaunista ja jaloa, että lukijassakin täytyy herätä todellinen halu kaikkeen, mikä on hyvää. Kirja tarjoo nuorelle lukijalleen parasta mitä toivoa voi.»
(Uusi Suometar.)

IV. **Pieni palvelustyttö.** Kertomus, kirj. *Amy Le Feuvre*. Suomentanut Th. Yrjö-Koskinen. 2: —.

»Kerrassaan herttainen kuvaus tyttösestä, jonka olemuksessa yhtyy välitön ihastus kaikkeen, mikä kauniilta ja 'hienolta' näyttää sekä tunnollisuus, uskollisuus ja halu auttaa ja ilahuttaa kaikkia. Yhdyssiteen tuolle kaikelle antaa lapsellinen sydämen yksinkertaisuus, joka kätkee jokaisen saamansa opetuksen. — — — Mutta hänen luonteensa on todellinen — ja samalla se on ihmeellinen. Sillä se on yksi niitä, jollaisten on Jumalan valtakunta.»
(Kotimaa.)

V. **Satuja ja kertomuksia lapsille.** Kirj. *Elisabeth Beskow*. Suomentanut. 1: 75.

»Mitenkä soveliasta sielun ruokaa *sadut* ovat lapsen herkälle mielelle — siitähän nykyaikana ollaan eri kannalle. — — — Miten olleekaan, riippuu kuitenkin saduista saatu vaikutus lapsen sielun elämään varmasti satujen sisällyksestä; mielestäni ne eivät voi vahingoittaa, päinvastoin hyödyttää ja suuressa määrin kehittää lasta, jos niissä on *siveellinen* sisällys. Tässä suhteessa ovat yllämainitut sadut ja kertomukset oikein kalliina helminä lasten lukemiseksi suositeltavat.»
(Kotia Kohti.)

VI. **Pariton.** Kertomus, kirj. *Amy Le Feuvre*. Suomentanut Zaida Heijnjärvi. 2 25.

'Hyvä kirja on paras ystävä', on vanha tuttu sanantapa, joka varsinkin nuoriin nähden pitää paikkansa. Tuollaiseksi hyväksi ystäväksi on tämäkin kirja sangen sopiva.»
(Uusi Suometar.)

VII. **Matkalla kultakaupunkiin.** Kirj. *Amy Le Feuvre*. Vapasti suomentanut Th. Yrjö-Koskinen. 2: 50

»Useat varmaankin tuntevat jo entuudestaan Amy Le Feuvren kirjoja, sillä niitä on suomeksikin ilmestynyt useita. Näin ollen

tiedämme, että hän niissä on tarjonnut lukijoilleen kaikissa suhteissa ensiluokkaista tavaraa. Tiedämme, että ne tahtovat ja myöskin kykenevät viemään nuoret sen elämän piiriin, jonka Jumala ihmisille antaa. — Amy Le Feuvren kirjoissa liittyy tähän vielä sisällön kanssa tasa-arvoinen esitys- ja kirjoitustapa.»

(Kotimaa.)

»SUOMEN LASTEN KIRJOJA» sarjan uusimmat, jouluksi 1911 ilmestyneet kirjat saatamme empimättä suosittaa kaikille, ne ovat :

- VII. **Lapsuuden muistoja.** Kirj. *Peter Rosegger.*
Suomensi Impi Sirkka. Sid. 1: —.
- IX. **Pieni italialainen.** Kirj. *Johanna Spyri.* Suomensi Mandi Granfelt. Sid. 1: 50.
- X. **Satuprinssi.** Kirj. *Hedvig Lagerlöf.* Suomen lapsille suomensi Klara Wänttinen. Sid. 1: —.
- XI. **Hallatunturin lapset.** Kirj. *Laura Fitinghoff.* Suomensi D. Klemetti. Sid. 1: 50.
-
-

Kaikki 'Suomen lasten kirjat' ovat kauniissa ulkoasussa, useimmat kuvallisia, ja sopivat mainiosti lahjakirjoiksi. Päälyskuva on monivärinen, paperi hyvää ja painos selvää.

Suom. last. kirj. 5.

Suomen... 10

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 101 5939

NUORISON SEIKKAILUKIRJASTO:

- I. „Nuori kotka“ ja vanha metsästäjä. *Fenimore Cooperin* kertomuksesta mukailtu nuorisolle. Suomensi Sohvi Reijonen. Kuvilla kaunistettu. 1: 50.
(Uusimaa.) „Nuoriso on seikkailuhaluista, se kuuluu sen luonteen ja johdonmukaisesti sekin, että se mielellään lukee kirjoja, joissa tapausten juoni on jännittävä, odottamattomia käänteitä ja seikkailuja täynnä. Parhaita tässä suhteessa on Nuori Kotka. Siinä on todellakin tapausten juoksi jännittävä ja kertomus niin puhdashenkinen, että sen voi antaa kenen käteen tahansa.“
- II. **Pikku herttua eli Rikhard Pelkäämätön.** Kirjoittanut *Miss Younge* (Charlotte M.), suomentanut Uno Helve. Kuvallinen päällys. 1: 50.
(Uusimaa.) „Sisältö on kaunis, kasvattavasti ja jalostavasti vaikuttava sekä itse kertomuksen juoni tarpeeksi jännittävä pitääkseen huomiota virkeänä. Suomennoksen kieli nuorteata ja pirteätä.“
- III. **Hatanpään Heikki ja hänen morsiamensa.** Kirjoittanut *E. F. Jahnssoon*. Kertomus Tuomas piispan ajoilta. Toinen p. Päällys kuvall. 1: 50.
Alkuperäinen, yleisesti tunnettu ja suosittu kertomus.
- IV. **Sotalaivan valtaus.** Kuvaus 1808 vuoden sodasta kirjoittanut *Richard Melander*. Tekijän luvalla suomensi Santeri Ingman. Kuv. pääll. 1: 50.
(Valvoja.) „Kirja löytäneen nuorisossa hartaita lukijoita, ja onkin vallan sovelias sen käsiin uskottavaksi.“
- V. **Karavaani,** tarinoita itämailta, kirjoittanut *Wilhelm Hauff*. Suomensi Emmi Wallin. Päällys monivärinen. 1: 25.
Kertomus on kirjoitettu „Tuhannen ja yhden yön“ tapaan eli koottu eri tarinoista, joita karavaaniin yhtyneet kauppiat toisilleen kertovat leiritulen ääressä. Ihmeellisiä ja jännittäviä!

Saatavina kaikissa kirjakaupoissa
: : ja asiameistemme kautta. : : :

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ.

Hinta sid. 1 mk.